

Giới thiệu Ngưỡng Vọng

Số chương: 56 + 1PN

Editor: lonbia, becuacon

Nội dung: Đô thị tình duyên, tình yêu và hôn nhân quân lữ, tình hữu độc chung.

Nhật vật chính: Trần Thủy Mặc, Phó Vũ Hiên

Phụ diễn: Chiêm Nhất Nhất, Cao Bằng, Ngô Hoành, Cổ Duy,...

Có thể xem như tiếng sét ái tình khi vừa gặp đã yêu, lại ngưỡng mộ cùng say đắm.

Trần Thủy Mặc lần đầu tiên biết được thì ra hoa hướng dương sinh trưởng là nhờ vào mặt trời.

Trong bóng đêm, vào lúc không người chú ý cũng sẽ một mối cuí xuống nhưng vào ban ngày vẫn sẽ ngẩng đầu.

Nhị cô nương (tác giả): thực ra đây chính là một câu chuyện tình yêu và hôn nhân của cô gái nhỏ xinh đẹp hạng hai cùng với một trung tá thâm trầm.

Trần Thủy Mặc: Cô mới hạng hai!

Phó Vũ Hiên: Cô mới thâm trầm!

Nhị cô nương lệ rơi đầy mặt bỏ đi, vợ chồng hai người hợp lại bắt nạt ta (ToT)

Bạn đang đọc truyện *Ngưỡng Vọng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Gái ế bị ép coi mắt

Editor: lonbia

"Rắc rắc rắc rắc - -"

"Rất tốt, rất tốt! Đổi tư thế khác!"

Cánh cửa bên trong phòng chụp ảnh hé mở, hai bên ria mép của nhiếp ảnh gia tài ba nào đó với tiếng gào bén nhọn không ngừng lên xuống nhịp nhàng cùng nhau rất hài hòa.

Bị ánh đèn xung quanh bao bọc, cô gái với một thân quần áo màu đỏ xinh đẹp có hơi xoay người, phía bên trái của gương mặt hơi nghiêng về một phía, hướng về ống kính hất mái tóc dài lên, thuận tay vò rối. Đôi mắt khép hờ, đôi môi đỏ nhếch lên, vận vòng eo thanh mảnh, bày ra các loại tạo hình.

Động tác có hồn, khí chất lạnh lùng, tất cả các nhân viên đang làm việc ở đây nhìn thấy đều ngẩn ra.

Nhiếp ảnh gia tài ba không ngừng mở miệng trầm trồ khen ngợi, ánh mắt cô gái xinh đẹp không khỏi quét qua, xuyên qua ống kính, cho dù là nhiếp ảnh gia tài ba đã từng thấy qua vô số mỹ nhân cũng bị cô phóng điện không hề nhẹ.

Chỉ nghe "A" một tiếng, máu từ mũi của nhiếp ảnh gia kia từ từ chảy xuống hai bên ria mép, cuối cùng hoa hoa lệ lệ mà bất tỉnh.

Cả căn phòng chụp ảnh nhất thời rối loạn, các nhân viên vốn dĩ đều thất thần nhưng vì tình huống bất ngờ này mà lấy lại tinh thần, nhìn nhiếp ảnh gia ngã xuống không dậy nổi, tay chân nhất thời luống cuống. Ánh mắt bọn họ "xoạt" một tiếng cùng nhau tập trung trên người tên đầu sỏ gây ra.

Chỉ thấy nét mặt thân nhiên so với ánh đèn còn chói mắt hơn của cô gái váy đỏ, chớp chớp mắt, lộ ra biểu tình vô tội. Cô vuốt vuốt mái tóc bị thổi đến rối loạn, về mặt cười đến vô hại, cùng với cô gái khí chất lạnh lùng xen lẫn gọi cảm kia giống như hai người khác nhau.

"Hi..."

Nhiếp ảnh gia được mọi người ba chân bốn cẳng đỡ dậy đột nhiên kinh sợ mà kêu một tiếng, gạt tay mọi người ra, chìa ngón trỏ run rẩy mà chỉ vào cô gái mặc quần áo đỏ kia, hai bên ria mép cũng bởi vì kích động mà không ngừng run lên, "Tôi tìm được rồi, tôi tìm được rồi! Chính là cô! Chính là cô!"

Cô gái mặc quần áo đỏ kia vừa muốn nói cái gì, bên tai lại nghe được tiếng chuông điện thoại di động quen thuộc vang lên.

Theo bản năng sờ soạng về nơi phát ra âm thanh, đặt đồ vật lạnh lẽo vẫn còn đang rung rung ấy bên tai, tiếng chuông từ từ lớn hơn, mà vốn dĩ những nhân viên đang quay quanh mang theo về mặt kính ngạc cùng nhiếp ảnh gia với hai bên rìa mép đều dần dần trở nên mơ hồ trước mắt cô.

Tiếng chuông ngừng lại, Trần Thủy Mặc cũng hoàn toàn từ trong mộng đẹp tỉnh lại.

Ahhh..., thì ra chỉ là nằm mơ à!

Trần Thủy Mặc vốn còn muốn nghiêng một góc 45 độ xinh đẹp mà đau buồn một lúc, nhưng điện thoại đang cầm trong tay lập tức giống như đòi mạng mà văng lên.

"Alô..." cô trả lời ử ử oái, giọng nói cũng bởi vì vừa mới tỉnh ngủ mà mang theo vài phần lười biếng.

"Nha đầu chết tiệt kia con thế nhưng vẫn chưa thức dậy!"

Nghe được khẩu khí sư tử hà đông rống mười phần kia, Trần Thủy Mặc từ trên giường ngồi dậy, cô run rẩy mà kêu một tiếng "Mẹ" sau đó lại thẳng tắp ngã về phía sau, đầu lại rơi hoàn toàn trên gối nằm, bởi vì giường có tính đàn hồi nên thân thể lăn qua lăn lại vài lần.

"Trần Thủy Mặc con còn nhận ra ta là mẹ con hả?"

Nhìn thoáng qua đồng hồ báo thức tiểu a ly (con cáo nhỏ) trên đầu giường, Trần Thủy Mặc sợ hãi mà nói thầm: "Không phải còn sớm sao..."

"Sớm?" Giọng nữ bén nhọn đầu bên kia điện thoại vì câu trả lời của Trần Thủy Mặc lại cao thêm một quãng tám: "Trần Thủy Mặc, hiện giờ là 11 giờ hơn con cảm thấy vẫn còn sớm sao?"

Tối hôm qua cùng với mấy người bạn trên mạng cùng chí hướng khoác lác tán gẫu, trời tờ mờ sáng dường như cô mới lưu luyến không rời từ dưới đất bò lên giường đi ngủ, cho dù đã hơn 11 giờ, cô cũng mới chỉ ngủ được 5 tiếng mà thôi! Hiện tại đầu vẫn còn đau!

"Mẹ, không phải hẹn vào buổi tối sao?" Trần Thủy Mặc không dám thẳng thắn nói với thái hậu nhà mình sự thật bản thân mình thức đêm, chỉ có thể phí công dựa vào địa thế hiểm trở mà chống cự!

"Ta nói cho con biết Trần Thủy Mặc, con lập tức đứng lên cho ta! Đầu tiên đi đến Spa, sau đó làm tóc! Hôm nay con phải ăn mặc thật đẹp vào cho ta!"

"..." Lần này Trần Thủy Mặc bị thương, hơi sức gọi tiếng "Mẹ" cũng không có, chỉ có thể nằm ở trên giường tròn mắt mà nhìn lên trần nhà.

Chẳng lẽ vị thái hậu không gì không biết nhà cô không biết mỗi lần cô thân cận thất bại đều là do thân hình gây họa này của cô sao? Vậy mà còn có ý gọi điện thoại đến dặn cô phải ăn mặc cho đẹp vào?

Đúng vậy, Trần Thủy Mặc không chỉ khô khó coi, còn là một mỹ nữ, là một đại đại đại mỹ nữ (cô gái cực kỳ xinh đẹp) không hơn không kém!

Trong lúc học đại học, bốn người trong phòng ngủ của cô nằm trong top 5 của bảng xếp hạng danh hiệu mỹ nữ! Cô gái hoa hậu giảng đường còn lại là đối thủ một mất một còn của bốn người các cô! Cái này, trước hết không nên nhắc tới ở nơi này.

Từng có người nhiều chuyện ở trên BBS vườn trường viết bài thể này hình dung bốn người các cô, An Ngôn Tịnh - Tiểu thư hiền thực, Giản Nhược Tiêu - Quý Phi tao nhã, Diệp Tử - Ngu ty dũng mãnh, mà Trần Thủy Mặc lại là yêu tinh câu hồn.

Không sai, chính là yêu tinh, rất có khả năng chính là con hồ ly tinh! Giữa trán Trần Thủy Mặc thường để lộ ra sự lười biếng cùng quyền rũ làm cho khi nhìn qua, cô lại cực kỳ giống một con yêu tinh đã tu luyện thành tinh, hết sức hấp dẫn.

Dường như tất cả ấn tượng đầu tiên của mọi người đối với cô đều dừng lại ở vẻ bề ngoài của cô, bất luận là ở trong sân trường hay là ở ngoài xã hội. Mà kinh nghiệm xem mặt luôn chiến luôn bại của cô cũng như vậy! Những phản ứng đầu tiên của những người đàn ông khi nhìn qua cô đều là kinh diễm mà tròng lớn hai mắt, còn lại phản ứng thứ hai là tìm tòi nghiên cứu nhử mồi mà suy nghĩ sâu xa, cuối cùng tất cả đều biến thành không có ý tốt mà cười nhạo xem thường!

Trần Thủy Mặc nhìn ra được ánh sáng lóe lên trên trong mắt họ ý nghĩa là gì, trong tiềm thức bọn họ đã sớm coi cô thành loại con gái không có gì tốt lành.

Nhưng cô không hiểu được, cơ thể này là do cha mẹ tạo ra, Trần Thủy Mặc cô tại sao lại phải bị người khác đối xử như vậy?

Mặc dù từ nhỏ đến lớn bên cạnh Trần Thủy Mặc không thiếu người theo đuổi, nhưng cho đến hai mươi bảy tuổi, thế nhưng cô một lần chính thức nói yêu đương cũng chưa từng nói qua "Gái ế"!

Không thể không nói là một đại bị kịch!

Ngoại trừ mất liên lạc với Giản Nhã Tiêu, Diệp Tử cùng An Ngôn Tịnh đều đã kết hôn, có lẽ cô cũng nên thật sự đưa ra quyết định...

Thực ra, không cần thái hậu cố ý tự mình gọi điện thoại đến dẫn dò, tự nhiên cô cũng sẽ đi, không vì cái gì khác, chỉ nói cô vì cuộc hẹn này mà cố ý xin nghỉ, nếu không thể ăn được bữa ăn lớn bỏ sung trở lại, vậy chẳng phải cô thiệt thòi lớn rồi hả?

Siết chặt lấy A ly ôm gối đau khổ mà lật người, nghĩ nhắm mắt lại nằm một chút nữa. Không nghĩ tới, thời gian vài phút trôi qua, không ngờ cô ngủ mất.

Đầu mùa xuân ban ngày vẫn là rất ngắn, thời điểm Trần Thủy Mặc tỉnh lại, trời đã tối đen.

Nheo mắt lại thích ứng trong căn phòng tối om, Trần Thủy Mặc có phần không biết hiện tại là buổi nào. Sờ soạng cảm lấy đồng hồ báo thức nhỏ trên đầu giường, liền nhìn xem thời gian, khi cô phát hiện kim giờ cùng kim phút gần như chồng lên nhau tại vị trí số "sáu", cô đột nhiên kêu to một tiếng, cấp tốc từ trên giường bật dậy.

Chỉ còn lại 30 phút nữa!

Dùng năm phút đồng hồ rửa mặt, Trần Thủy Mặc tiện tay lấy ra một cái quần bò cùng một cái áo bành tô màu tối từ trong tủ quần áo ra thay, còn cố ý quần thêm một cái khăn quàng cổ thật to màu đỏ che lại hơn phân nửa khuôn mặt.

Không kịp trang điểm, Trần Thủy Mặc chẳng qua là tùy tiện bôi một chút nước dưỡng da trên mặt, sau đó tùy ý quần lại mớ tóc quăn bù xù, cuối cùng búi thành một búi tóc lỏng lẻo ở phía sau đầu, cài lên một chiếc kẹp tóc tinh xảo, ở trước gương xoay một vòng, coi như hài lòng gật đầu một cái.

Nhìn sang điện thoại di động, cô kêu lên một tiếng, vội vã cầm túi xách, tựa như một trận gió lao ra khỏi cửa.

Thái hậu đã gửi địa chỉ nhà hàng đã được đặt trước vào điện thoại cho cô, Trần Thủy Mặc *****đđlqđ***** nghĩ không ra vì cái gì mà chủ nhật lúc nào kẹt xe kẹt xe kẹt xe không dứt! Cô cũng tình nguyện ngồi ở nhà lên mạng một chút, xem phim, làm một trích nữ tiêu chuẩn.

Đi một chút lại ngừng lại, đi đến nơi thật không dễ dàng. Hốt ha hốt hoảng mà đưa một tờ Mao gia gia màu hồng, cũng chẳng quan tâm đến tiền thừa, Trần Thủy Mặc trực tiếp vọt vào nhà hàng trang hoàng theo phong cách phương tây.

Đẩy cửa ra, mỹ nam phục vụ ngậy ngốc mà nhìn Trần Thủy Mặc, chỉ trong chốc lát, trên gương mặt trắng ngần kia bắt đầu phien hồng, qua vài giây mới kịp phản ứng mời Trần Thủy Mặc đi vào.

Theo bản năng sờ sờ vào nửa khuôn mặt của bản thân được giấu vào bên trong khăn quàng cổ, cô nhớ được có rửa mặt khi ra cửa mà! Tối đa cũng bôi vì chạy mấy bước mà có chút mồ hôi trên mặt, người này *****đđlqđ***** làm sao lại nhìn cô như vậy chứ?

Trần Thủy Mặc cứ như thế mà đến muộn, mà lại đụng phải một người đàn ông đang muốn ra ngoài!

Dường như đối phương đang rất vội, Trần Thủy Mặc không xác định mình có phải nghe lầm hay thực sự nghe được tiếng nói "Thật xin lỗi" của đối phương hay không. Quay đầu lại nhìn, người nọ đã hòa vào trong bóng đêm, bóng lưng mờ mờ.

Trần Thủy Mặc thờ ơ nhún vai, rồi lại đụng phải một cô gái đang chạy ra ngoài.

Thật là đủ xui xẻo đi!

Trần Thủy Mặc còn chưa kịp nói cái gì đó liền nhìn thấy vẻ mặt không vui đang trợn mắt nhìn cô của cô gái kia. Cô gái kia rõ ràng không cao hơn Trần Thủy Mặc, nhưng lại có loại khí chất cao ngạo, Trần Thủy Mặc bị cô nhìn không biết tại sao, nhưng vẫn cười gượng một tiếng, tránh người ra, nhường cho đối phương đi ra.

Cô gái kia cũng không khách khí, mang túi xách lên, cắn cắn môi, vội vàng đuổi theo.

"Cô..." Mỹ nam phục vụ thấy Trần Thủy Mặc không theo kịp, xoay người lại gọi cô.

"Ách... Đi thôi!" Trần Thủy Mặc cười cười, cũng không bị chuyện vừa rồi ảnh hưởng đến.

Đi tới chỗ đã đặt trước, đối tượng hẹn hò kia còn chưa tới.

Trần Thủy Mặc khẽ cúi người, để cho mỹ nam phục vụ giúp cô kéo ghế ra, cô tiếp tục tào nhả mà ngồi xuống.

"Hiện tại cô gọi món ăn luôn sao?" Mặt mỹ nam phục vụ vẫn còn hồng, cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của Trần Thủy Mặc, nhỏ giọng hỏi.

Trần Thủy Mặc sờ sờ cái bụng đã lép xẹp, lúc này mới nhớ tới bản thân mình cả một ngày nay chưa ăn cái gì. Nhưng đối phương còn chưa đến, cô phải "nhân"!

"Tôi chờ bạn." Trần Thủy Mặc nghĩ một đằng mà cười nói một nẻo.

Mỹ nam phục vụ rót nước giúp Trần Thủy Mặc, như là thở phào nhẹ nhõm một hơi, nhanh chóng xoay người mình lại vội vàng đi mất.

Uống một ngụm nước, trấn an bao tử của mình một phen, Trần Thủy Mặc nhìn nhìn thời gian trên di động, 18h58, ừ, rất tốt, có phải cô nên nhanh chóng cảm thấy vui mừng cho bản thân?

Trần Thủy Mặc cực kỳ tham ngủ, lúc đại học chỉ cần buổi sáng có giờ học, cô luôn luôn dựa vào 15 phút trước khi vào học mà vội vàng rời giường, gió táp mưa rào (bịa: có lẽ ý là nói chị nhanh như gió á nhì=]]]) mà thu thập xong bản thân, sẽ tiến vào lớp khi chuông vào học vang lên, lần nào cũng đứng

giờ!

Cho nên có thể nói, kỳ thật Trần Thủy Mặc là người có quan niệm rất mạnh về thời gian.

Đến thời gian hẹn trước, đối phương lại vẫn chưa xuất hiện, một bên Trần Thủy Mặc đợi người, một bên vô cùng buồn chán mà bắt đầu quan sát thức ăn ngon tại nhà hàng được đề cử nhiệt tình trên tạp chí.

Ánh đèn lò mờ, Trần Thủy Mặc thấy phong cách *****đđlqđ***** trang trí đơn giản vừa phải, chỉ cảm thấy nổi bật duy nhất của nhà hàng này chính là cùng màu (bia: là trong chai mật chuối, mà không hiểu ý của tác giả luôn) mỹ nam phục vụ rồi!

Trần Thủy Mặc không khỏi cảm thán, bây giờ nhà hàng vì muốn hấp dẫn thực khách, nhất là khách nữ, thật sự chính là dùng không từ bất cứ thủ đoạn nào!

Lại yên tĩnh chờ đợi thêm một lúc, Trần Thủy Mặc lại nhìn lên đồng hồ trên điện thoại di động, cô đã đợi hơn 12 phút rồi.

Giới hạn cuối cùng của Trần Thủy Mặc là 1 phút nữa, cô âm thầm đếm ngược ở trong lòng. Chẳng qua nếu đối phương thật sự không tới, cô có nên ở lại chỗ này ăn cơm hay không?

Trong lúc cô đang phiêu đảng đến nơi thần tiên, đột nhiên cảm thấy được ngọn đèn trước mặt bỗng tối sầm lại. Một giọng nam trầm thấp vang trên đỉnh đầu: "Cô Trần?"

"Ách... Xin chào!" Trần Thủy Mặc lúng túng đứng dậy, cười gật đầu chào hỏi với đối phương.

"Thật xin lỗi, tôi đến muộn." Nhìn ra được, đối phương quả thật cảm thấy rất có lỗi, trên mặt hiện ra vẻ mặt xấu hổ.

Trần Thủy Mặc lắc đầu bày tỏ không sao, người nọ gật đầu, đi tới giúp Trần Thủy Mặc đẩy ghế ngồi vào, Trần Thủy Mặc tiện thể thủy mị mà ngồi xuống. Trên mặt cô mặt dù thần nhiên, nhưng trong lòng vụng trộm đánh giá người này từ đầu đến chân.

Đối phương thấy trong ánh mắt của cô tuy là kinh diễm nhưng chưa từng mang theo chút tình cảm, dựa vào điểm này, ấn tượng đầu tiên Trần Thủy Mặc mang lại cho anh cũng rất tốt.

Ngô Hoàn là người rất có khí chất nghệ sĩ, trên người còn mang theo *****đđlqđ***** mùi thuốc màu nhàn nhạt. Ngũ quan bộ dáng cực kỳ cân đối, đeo gọng kính đen, không phải kiểu người rất đẹp trai, cũng không làm cho người ta cảm thấy áp lực, tiếp tục ở chung với nhau lại cảm thấy cực kỳ thoải mái.

Sau khi gọi món, đối phương bắt đầu giới thiệu bản thân, anh ta nói anh tên là Ngô Hành, năm nay 30 tuổi, có nhà có xe, là họa sĩ vẽ tranh minh họa của tòa soạn nào đó, thời gian làm việc tương đối tự do, nhưng mỗi khi có bản phát họa cần gấp, cũng là lúc bận đến choáng váng.

Nghe được điều kiện của đối phương như vậy, Trần Thủy Mặc yên lặng rơi lệ ở trong lòng, đầu năm nay đàn ông điều kiện tốt như vậy làm sao lại lưu lạc đến tình cảnh đi thân cận đây?

Ngô Hoàn giống như biết Trần Thủy Mặc đang suy nghĩ cái gì, cười giải thích ngày thường bản thân thường xuyên ở nhà vẽ tranh, về mặt giao thiệp có vẻ hạn hẹp, lúc này mới bị mẹ ngày ngày nhắc đến, bắt buộc đi mới đi thân cận.

Đồng bệnh tương liên (bia: cùng cảnh ngộ thì thông cảm với nhau). Trần Thủy Mặc gật gật đầu, bày tỏ đã hiểu.

Ngô Hoàn còn thực sự xin lỗi với Trần Thủy Mặc giải thích nguyên nhân anh đến trễ cùng mùi trên người mình, Trần Thủy Mặc nhiều lần cam đoan bản thân cô không ngại, đối phương mới băng lòng từ bỏ.

"Ừm, tình huống của tôi anh gần như đều đã nắm được hết chứ?" Tôi tên Trần Thủy Mặc, nhỏ hơn anh ba tuổi, hiện tại đang là giáo viên bổ túc nghe nói tiếng anh. Tôi là người Dương Châu, ba mẹ tôi hiện tại đều sống ở quê." Có qua có lại, Trần Thủy Mặc không nhanh không chậm giới thiệu tình huống của bản thân, "Tôi đang thuê phòng, tôi không có xe, cũng không biết lái xe."

Ngô Hành sững sốt, vì sự thẳng thắn của Trần Thủy Mặc lại tăng thêm vài phần hảo cảm.

Sau khi đơn giản tự giới thiệu, cuối cùng thịt bò bít tết cũng được dọn lên, Trần Thủy Mặc rất muốn chuyên tâm đối phó thức ăn ngon, nhưng Ngô Hành đều sẽ tìm vấn đề khơi gợi hứng thú của cô. Trần Thủy Mặc đã gặp được người bạn tri kỷ vui vẻ, lại có thức ăn ngon ở trước mặt đáng tiếc không thể ăn ngấu ngiến. Vì thế cô chỉ có thể lấy miếng thịt bò ra trút giận, cầm con dao trong tay không ngừng phát ra tiếng vang kéo kệt, kết hợp với lông mày nhú lại của cô, nét mặt hơi dữ tợn, trái lại làm cho Ngô Hoàn không biết mình đã làm sai cái gì để đắc tội với đại mỹ nữ này không.

"Ách, ăn không ngon sao? Tôi xem trên tạp chí điểm đề cử của nhà hàng này là cao nhất."

"À!! Không phải không phải, ăn rất ngon! Ha ha." Trần Thủy Mặc không biết nên giải thích hành động của bản thân như thế nào, đành phải cười khan.

Ngô Hoàn lau miệng, lấy ra từ trong cặp một quyển tạp chí, đưa tới trước mặt Trần Thủy Mặc: "Đây là báo mẫu kỳ tiếp theo của chúng tôi, tặng cho cô."

Trần Thủy Mặc có chút thụ sủng nhược kinh, "Tặng cho tôi?"

"Đúng vậy..." Ngô Hoàng cười đến cực kỳ sáng lạng "Không phải cô rất thích sao?"

Trần Thủy Mặc đặt dao nĩa xuống, trịnh trọng nói: "Tôi thật sự rất thích, nhưng tôi không thể nhận!"

Lần này đổi thành Ngô Hoàng kinh ngạc, "Tại sao?"

Trần Thủy Mặc cầm ly rượu lên, lắc lắc chất lỏng màu đỏ, cười đến vô cùng yêu mị: "Tôi tự mua không phải còn giúp các anh tăng thêm lượng tiêu thụ sao?"

Ngô Hoàng có chút theo không kịp lối suy nghĩ của Trần Thủy Mặc, lại cảm thấy cô gái đối diện không chút để ý nở nụ cười đến bá đạo mà tiến vào trong lòng anh, ngay cả cơ hội chạy trốn anh cũng chưa từng có.

Nhưng anh cũng hiểu thêm Trần Thủy Mặc rất cố chấp, bất luận anh nói như thế nào, Trần Thủy Mặc chính là không chịu nhận lấy cuốn báo mẫu anh tặng. Ngô Hoàng cũng không kiên trì nữa, chỉ cười lắc đầu.

Bởi vì tư tưởng hợp nhau, không khí cũng không vì đoạn nhạc đệm này mà lạnh xuống, bọn họ từ tranh minh họa bàn đến manga cho đến chụp ảnh, mỗi một vấn đề bọn họ đều kinh ngạc phát hiện ý kiến của đối phương vô cùng giống mình.

Thời gian chỉ vừa đúng một bữa cơm, Trần Thủy Mặc lại cảm thấy mình giống như đã sớm biết Ngô Hoàng, loại ăn ý này, làm cho cô không nói nên lời.

Sau cùng, Trần Thủy Mặc không đồng ý đề nghị muốn đưa cô về của Ngô Hoàng, cũng may Ngô Hoàng không có kiên trì, nếu không Trần Thủy Mặc không biết dùng lý do gì để từ chối anh một cách khéo léo nữa.

"Tôi... Tôi có thể hẹn cô ra ngoài nữa sao?" Ngô Hoàng giữ lấy cửa xe taxi, hơi lo lắng hỏi.

Trần Thủy Mặc ngẩn ra, lập tức mỉm cười, cô cũng không trực tiếp trả lời cho Ngô Hoàng, chỉ nhỏ giọng nhờ anh đóng cửa xe.

Ngô Hoàng nhìn xe taxi dần dần đi xa, "Trần Thủy Mặc" ba chữ cuộn trong đầu lười. Anh phe phẩy chiếc chìa khóa đi đến bên xe của mình, trên mặt đã sớm không còn vẻ dè dặt như vừa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ngưỡng Vọng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Bạn thân là để sử dụng

editor: becuacon

"... OK! That's all for this class! See you!"

Trần Thủy Mặc CUA_XINH_DEP vừa dứt lời, trong phòng học liền vang lên một tiếng cọt xát chói tai, cái ghế bị đá văng ra một cách thô lỗ, kèm theo là tiếng than thở oán trách, trong phòng học lập tức trở nên loạn lên. Trần Thủy Mặc thu dọn sách của mình, vội vàng rời khỏi phòng học.

Thật ra thì Trần Thủy Mặc cũng cảm thấy kỳ lạ, nếu những người này không muốn học thì tại sao nhất định phải tới đây? Lúc bắt đầu, Trần Thủy Mặc còn có thể cố gắng điều khiển không khí lớp học, càng về sau, đối mặt một vùng nước lặng im, cô cũng vô cảm, tự hỏi tự trả lời còn chưa tính là gì, có khi, cô trực tiếp lấy sách học đối thoại ra đọc, dù sao cũng không có người thật quan tâm cô đang giảng những gì.

Vừa tới cửa phòng làm việc liền nghe điện thoại di động reo, Trần Thủy Mặc lui ra, đi tới cầu thang nhận điện thoại.

"Hết bận chưa?"

Giọng nói của Ngô Hoàng nghe rất êm tai, Trần Thủy Mặc cũng không khỏi nở nụ cười ở đầu điện thoại bên này.

"Ừ, mới vừa tan lớp. Anh đến rồi sao? Tôi xuống ngay."

Cúp điện thoại, Trần Thủy Mặc mới phát hiện là hơn mười giờ Ngô Hoàng lại gửi tới một câu chuyện cười, mặc dù Trần Thủy Mặc chỉ nhìn qua mẫu chuyện ngắn đó nhưng vẫn cười một hồi mới cất điện thoại đi động vào.

Trần Thủy Mặc cùng Ngô Hoàng hẹn nhau cùng đi xem triển lãm, tuần trước bọn họ cùng đi xem một buổi triển lãm tranh. Buổi hôm đó, Trần Thủy Mặc định tự đi, vừa đúng lúc Ngô Hoàng hẹn cô, nghĩ tới có một bạn đi cùng cũng tốt nên liền đồng ý đi chung.

Thành thật mà nói thì Ngô Hoàng là một người bạn rất tốt, anh chuyên nghiệp ở phương diện này không nói, anh cũng có hiểu biết ít nhiều đối với những chuyện xưa cũ của các nhà nghệ thuật. Lần xem triển lãm này, Trần Thủy Mặc không chỉ thưởng thức được tác phẩm xuất sắc, còn kiếm được không ít

chuyện xưa thú vị.

Trở lại phòng làm việc, thu dọn đồ đạc xong, tâm tình Trần Thủy Mặc rất tốt nên đi như chạy đến con đường ở ngoài, chỗ hai người hẹn gặp nhau.

Vừa mới lên xe liền nghe Ngô Hoàng hỏi: "Buổi trưa muốn ăn gì?"

Trần Thủy Mặc suy nghĩ một chút, trên tạp chí so sánh những quán ăn bình dân, cuối cùng cô nhấn mạnh: "Lần này nói gì cũng phải do tôi mời khách, anh đừng giành với tôi đấy!"

Đối với việc Trần Thủy Mặc cô nợ Ngô Hoàng một bữa cơm, cô vẫn rất ngại, cô không thích chiếm tiện nghi của người khác. Nhất là đối mặt quan hệ này mà nói vẫn còn có người cảm ***** thấy càng phải nên tế nhị.

Lần này Ngô Hoàng thật sự cũng không giành hóa đơn với cô, Trần Thủy Mặc ăn uống no nê rồi thanh toán, cảm thấy tiêu tiền mình ăn bữa tiệc này cũng khác người, mặc kệ, sức lực đủ nhiều! Chỉ là, cô không biết là Ngô Hoàng nghĩ đến lần sau mượn cơ hội lại, cứ như vậy, còn buồn vì không tìm được lý do hẹn Trần Thủy Mặc nữa sao?

Bởi vì là thời gian làm việc, đến xem triển lãm ảnh cũng không nhiều người, cả sảnh triển lãm có vẻ cực kỳ yên tĩnh.

Trước mặt là bức Tuyết Sơn, Trần Thủy Mặc dừng bước. Cô nhìn bóng dáng màu đen 'vô thức vô câu' nhảy lên thật cao giữa một khoảng tuyết trắng, bỗng dưng vành mắt khê đỏ.

*vô thức vô câu: tự do tự tại, không gò bó, ép buộc

"Đây là tác phẩm cuối cùng của Tam Thủy." Không biết Ngô Hoàng đi tới bên cạnh Trần Thủy Mặc từ lúc nào, nhìn chăm chú vào bức ảnh kia, hơi tiếc nuối nhỏ giọng thờ dài nói.CUA_XINH_DEP

Trần Thủy Mặc hít mũi một cái, giọng nói thì thầm: "Anh có biết chuyện của anh ấy không?"

Ngô Hoàng đẩy mắt kiếng một cái, giống như là đang suy tư một lát rồi mới nói: "Người trong ngành truyền tai nhau là anh ta rút khỏi giới nhiếp ảnh, kết hôn ở nước ngoài, trải qua cuộc sống của người bình thường..."

"Thật... vậy sao?" Giọng nói của Trần Thủy Mặc rất thấp, không biết là đang hỏi Ngô Hoàng hay là đang tự lẩm bầm.

Không khí lập tức có chút áp lực, Ngô Hoàng vội vàng nói: "Đi thôi! Phía trước không ít tác phẩm đẹp!"

Trần Thủy Mặc cúi đầu đi theo sau lưng Ngô Hoàng, cách khoảng nửa bước chân, cũng không còn ý định thưởng thức những tác phẩm khác nữa.

Trần Thủy Mặc ỉu xiu rõ ràng, khi bọn họ xem xong triển lãm, Ngô Hoàng vẫn không biết cuối cùng là vấn đề ở chỗ nào, sao cảm xúc Trần Thủy Mặc lập tức trở nên như thế? Lúc anh muốn mở miệng hỏi thăm thì điện thoại Trần Thủy Mặc vang lên.

"Chiêm Nhị?" Trần Thủy Mặc cố gắng làm giọng nói của mình nghe vui vẻ một chút.

"Mặc Nụ, buổi tối cậu không có tiết à?"

"Không có! Cậu lại nhập hàng mới à?"

"Đúng vậy, buổi tối cùng đi ra ngoài xem một chút nhé! Khi nào cậu có thể tan việc, mình đi đón cậu."

"Bây giờ cậu cứ tới đây đi, mình đang ở nhà trưng bày mỹ thuật."

"Được, hai mươi phút ***** nữa mình đến!"

"Ừ, cậu lái chậm một chút..."

Cúp điện thoại, Trần Thủy Mặc phát hiện Ngô Hoàng vẫn nhìn chăm chú vào mình, cô ngượng ngùng le lưỡi một cái, nói với Ngô Hoàng: "Lát nữa bạn tôi sẽ đến đón tôi!"

Ngô Hoàng gật đầu một cái, bày tỏ mình đã hiểu thông qua cuộc gọi vừa rồi: "Được, vậy chúng ta hẹn lại lần sau."

Trần Thủy Mặc chào tạm biệt anh, chậm rãi đi tới trạm xe buýt gần đó.

Chiêm Nhị tới rất nhanh, chỉ mất mười phút đã đến. Trần Thủy Mặc nhìn chiếc Audi màu đỏ chói đẹp xuất sắc của bạn thân xé gió dừng lại ở trước mặt mình thì vội vàng mở cửa xe ngồi vào.

"Sao cậu nhanh như vậy..."

Lời Trần Thủy Mặc còn chưa nói hết, Chiêm Nhất Nhất đạp ga xuống một cái... chạy đi, Trần Thủy Mặc chỉ có cảm giác ngực mình bị dây an toàn siết lại làm đau, hại thiếu chút nữa cô đã cán vào tảng đá của mình! Không thể không nói, cô gái lái xe thật là dũng mãnh như con người cô ấy vậy!

Hai người đi vào một nhà hàng ẩn sâu trong một ngõ hẻm cũ, một người gọi một chén canh miến tiết vịt, Trần Thủy Mặc chỉ ăn tiết vịt, còn dặn dò ông chủ bỏ nhiều tiêu cùng rau thơm. Chiêm Nhất Nhất sợ không đủ ăn nên gọi thêm một lồng bánh bao hấp.

Rõ ràng là thời tiết đầu mùa xuân, hai người lại có thể ăn đến đầu đầy mồ hôi. Nhìn nhau, nhìn đối phương bị tiêu cay kích thích làm môi đỏ tươi thì cười đến không có chút hình tượng nào.

Cắn ống hút nước ngọt, Trần Thủy Mặc kể lại chuyện tại sao hôm nay cô phải khu mỹ thuật cùng với việc cô với Ngô Hoành từ xem mắt tới nay, mỗi sự kiện đều kể lại một lần với Chiêm Nhất Nhất, nghe xong Chiêm Nhất Nhất lắc đầu liên tục.

"Ngây thơ!"

"Này!" Trần Thủy Mặc không phục quát to một tiếng.

Chiêm Nhất Nhất cũng không yếu thế, lấy móng tay gấn thủy tinh màu đỏ chót thô sấp chỉ vào đầu Trần Thủy Mặc: "Chết rồi, vừa gặp đã yêu!"

Mặc dù nói như vậy có thể sẽ giống như ngây thơ, nhưng Trần Thủy Mặc thật sự tin tưởng người vừa gặp đã yêu. Còn đối với Ngô Hoành, cô rất rõ ràng mình không có cảm giác đó, nhiều nhất chính là một người bạn khác giới hợp ý nên nói chuyện nhiều hơn, không hơn. Cho nên, cô có thể cùng Ngô Hoành đi xem triển lãm, lại không thích cùng xuất hiện với anh ta nhiều hơn.

Trần Thủy Mặc cũng không kêu đau, tay phải chống cằm, cổ làm sáng rõ hình dáng ưu thương: "Chiêm Nhi, loại người như cậu, người từ nhỏ đã có hôn ước sẽ không hiểu mình rồi!"

"Cậu tự đâm đầu vào chỗ chết rồi Trần Thủy Mặc!" Quả nhiên, Chiêm Nhất Nhất xù lông lên.

Chiêm Nhất Nhất là con gái nhà giàu quyền thế tiêu chuẩn, cha mẹ cô là người thừa kế mỗi gia tộc, chỉ vì lợi ích mà kết hợp lại với nhau, có thể nói không có chút tình cảm nào. Mặc dù bây giờ còn treo mang danh nghĩa vợ chồng nhưng cũng đã sớm ở riêng nhiều năm. Chiêm Nhất Nhất là đứa con duy nhất của hai người họ nên càng không thể chạy trốn số phận như vậy. Chiêm Nhất Nhất có một người chồng sắp cưới, tên là Cao Bằng, cũng môn đăng hộ đối với cô, từ nhỏ hai người đã được định hôn ước rồi. Nhưng cũng không biết vì sao mà hai người kia đều nhìn đối phương không vừa mắt, gặp mặt nhau không để ý là bình thường, cười châm chọc là bình thường rồi, chỉ cần không đánh nhau thì cũng sẽ không có người cảm thấy kỳ lạ. Oanh liệt nhất là có một lần, hai người thiếu chút nữa bị thương nặng bởi vì đua xe! Cũng chính là sau lần đánh đó *****, Chiêm Nhất Nhất sang Mỹ du học, Cao Bằng hoàn toàn cắt đứt liên lạc với những người bạn không tốt, bắt đầu nhận lấy sản nghiệp gia tộc...

Có thể nói thế này, Cao Bằng chính là chỗ hiểm của Chiêm Nhất Nhất. Người khác nói không được, nhưng Trần Thủy Mặc không giống, nếu không thì làm sao nói với bạn thân được đây? Chính là phải rắc muối lên vết thương của đối phương.

"Ui da, đừng làm loạn!" Trần Thủy Mặc tránh tay Chiêm Nhất Nhất làm cô nhột, khanh khách cười, "Nói thật, cậu với Cao Bằng định dây dưa đến khi nào?"

Vừa nhắc tới đề tài này, Chiêm Nhất Nhất như giảm đi một nửa, cô ấy thu tay, chiếc đũa xẹt qua xẹt lại ở trong chén canh, cúi đầu nhỏ giọng nói: "Còn có thể như thế nào?"

"Mình từng gặp Cao Bằng, thật không hiểu nổi sao cậu có thể ghét anh ấy?"

Chiêm Nhất Nhất cười cười, bắt đầu dĩ buông tay ra: "Không phải vấn đề của anh ấy... Thôi, đừng nhắc tới chuyện này, chúng ta đến cửa hàng xem quần áo đi!"

Nghe vậy, Trần Thủy Mặc gật đầu một cái. Chuyện tình cảm, người khác nói thế nào cũng vô ích, miễn cưỡng là không được.

Sau khi Chiêm Nhất Nhất trở về nước thì mở một nhà cửa hàng bán quần áo ở trên mạng, nửa năm sau liền có cửa hàng thuộc về mình, mà Trần Thủy Mặc phải làm chính là bài trí và làm người mẫu miễn phí cho Chiêm Nhất Nhất, chụp hình quảng cáo.

Bây tám giờ chính là thời điểm bận rộn, Trần Thủy Mặc cùng Chiêm Nhất Nhất đi vào trong cửa hàng cũng không khỏi phải chào hỏi khách hàng trước. Chờ trong cửa hàng không dễ dàng gì, Chiêm Nhất Nhất vội vàng kéo Trần Thủy Mặc đi vào kho chứa hàng để nhìn bảo bối của cô ấy.

"Nhìn một chút đi, kiểu dáng mới nhất mùa xuân và mùa hạ đều ở đây!" Chiêm Nhất Nhất giơ ngón trỏ lên, quay một vòng quanh hàng hóa của mình, mắt tràn đầy hài lòng.

Trần Thủy Mặc mở một chồng đã bị cát ra làm quần áo lộ ra, nhìn sơ qua kiểu dáng dưới ánh đèn: "Không tệ!" CUA_XINH_DEP

"Tất nhiên!"

"Chỉ là trang phục OL (office lady) này cậu định chụp ở đâu?" Trần Thủy Mặc cầm áo của bộ đồ công sở do vào người: "Cậu đừng nghĩ đến chỗ của mình, lần trước bởi vì chuyện của cậu làm hại mình suýt chút nữa bị đuổi đi luôn rồi!"

"Mình biết mà." Giọng của Chiêm Nhất Nhất cũng buồn buồn: "Mình nghĩ một vài biện pháp đi!"

"Tìm Cao Bằng không phải xong..." Trần Thủy Mặc nho nhỏ nói thầm, lại không dám để cho Chiêm Nhất Nhất nghe.

Thư sơ qua quần áo đặc biệt chuẩn bị cho cô, Trần Thủy Mặc ***** lại hỏi: "Đi chỗ nào chụp? Đi chỗ nào trong lành một chút!"

"Đến khu nhà bên mình đi!" Chiêm Nhất Nhất xoa xoa huyết thái dương: "Cậu mang những thứ này về trước hay là mình lấy đến nhà mình trước cho cậu đây?"

"Dĩ nhiên để chỗ cậu trước rồi!"

"Được! Minh nợ cậu đây!"

Sau khi Trần Thủy Mặc nghe xong thì cười hi hi.

Chọn một ngày có ánh nắng mặt trời rực rỡ, dưới tình huống nhiệt độ còn chưa cao, Trần Thủy Mặc "lớn mật" mặc trang phục mùa xuân thật mỏng... chụp hình!

Không có môi nhiếp ảnh gia, trước kia khi học đại học ở Mỹ, Chiêm Nhất Nhất có học chơi một chút về chụp ảnh, trình độ của cô ấy cũng không thấp, cuối cùng lại dùng photoshop chỉnh lại, hiệu quả cũng sẽ không kém đến nỗi nào. Mà lại nói về lợi ích của Trần Thủy Mặc, có lẽ là vì cô rất xinh đẹp nên mặc kệ thế nào nhìn đều đẹp.

Bởi vì muốn bày ra hết những góc độ của một bộ quần áo nên hiệu quả các góc chụp cũng khác nhau, mặc dù Trần Thủy Mặc bị đông cứng không nhẹ nhưng vẫn tận tâm tận lực bày ra các POSE (tư thế).

Bận rộn như vậy cả một ngày, hai người bận từ mười giờ sáng đến bốn giờ chiều mới kết thúc công việc, trong lúc đó bắt quả là lúc thời gian rảnh rỗi khi đang thay quần áo mà uống nước và ăn chút bánh quy.

Thay bộ quần áo cuối cùng, lại một hồi lăn tăn, sau khi Chiêm Nhất Nhất nói "OK", Trần Thủy Mặc có loại kích động muốn hô to vạn tuế!

"Vắt cả cho cậu rồi Mặc Nụ. ..." Chiêm Nhất Nhất phủ áo khoác ngoài cho Trần Thủy Mặc, mặt cười nịnh hót.

Trần Thủy Mặc rót cho mình một ly trà ấm từ trong bình giữ nhiệt, uống cạn hết mới cảm thấy dễ chịu hơn một chút: "Câu nói đầu tiên phải đánh mình vậy à?"

"Sao có thể chứ! Đi thôi, chị mời em ăn bữa thật đã nào!" Chiêm Nhất Nhất nắm vai Trần Thủy Mặc, rất là phóng khoáng vỗ lồng ngực của mình.

Hai người thu dọn xong đồ đạc, cười cười nói nói đi về, bàn bạc xem buổi tối đi ăn gì thì tốt.

Đột nhiên Trần Thủy Mặc nghe sau lưng có người đang gọi tên của cô, cô xoay người, mặt trời chiều ngã về tây, vài ánh sáng tàn vừa vẩy rơi vào trên thân thể người cách nàng mấy bước chân. Mắt có chút không thích ứng được ánh sáng như vậy, Trần Thủy Mặc sững sờ một hồi lâu mới nhận ra người đó là ai.

"Ngô Hoành..." Trần Thủy Mặc cười rồi từ từ đến gần người đó chào hỏi.

Chiêm Nhị nghe tên cũng biết đối phương là người phương nào rồi, một mặt cô ấy tò mò quan sát người đàn ông đó, một mặt đặt một tay đặt ngang lưng Trần Thủy Mặc, khẽ dùng sức nheo một cái, con nhóc Mặc đáng chết, người đàn ông như vậy mà cô cũng nhìn không ung à?

Trần Thủy Mặc chịu đau, hung tợn trừng mắt nhìn Chiêm Nhất Nhất.

"Anh... Sao anh ở đây?" Chiêm Nhất Nhất đáng ghét, xuống tay nặng như vậy, làm cô đau đến nói chuyện cũng không lưu loát rồi!

"Anh ở đó." Ngô Hoành vừa nói vừa chỉ một tòa nhà ở phía tây.

"Ồ nhĩ... Đúng rồi, đây là Chiêm Nhất Nhất, bạn thân nhất của tôi, cô ấy cũng ở đây!"

"Chào em!" Ngô Hoành bắt tay với Chiêm Nhất Nhất, sức lực không lớn không nhỏ, ***** vừa vắn.

"Chào anh! Ngưỡng mộ đại danh đã lâu!" Chiêm Nhất Nhất cười mở to mắt nhìn Ngô Hoành, cũng không biết là lời cô ấy nói hay hành động của cô ấy khiến Ngô Hoành thoáng ngẩn người.

"Ha ha." Trần Thủy Mặc cười gượng hai tiếng, ngắt ngang Chiêm Nhất Nhất, cái gì gọi là "ngưỡng mộ đại danh đã lâu"! Cô nhóc này cũng quá không đáng tin rồi! Trần Thủy Mặc có cảm giác mình thật sự là chọn lầm bạn thân mà!

"Thủy Mặc..."

"Hả? Sao vậy?"

Ngô Hoành đẩy mắt kiếng một cái, dịu dàng cười với cô một tiếng: "Ngày mai tôi phải đi Đức tham gia một buổi trao đổi, cần thời gian một tháng."

Nghe vậy, đại nãi Trần Thủy Mặc lập tức tắt máy, phản ứng đầu tiên của cô chính là hỏi Ngô Hoành tại sao phải nói cho cô biết điều này? Chỉ là cô nhận được. Chẳng lẽ đây chính là xin phép trong truyền thuyết sao? Trần Thủy Mặc cảm giác mình có phần "thụ sủng nhược kinh".

*thụ sủng nhược kinh: được đối xử tốt mà hoảng sợ

"A! À à, vậy anh chú ý thân thể, đi sớm về sớm!" Lời này thật ra thì không có gì, nhưng Trần Thủy Mặc vừa nói xong đã cảm thấy mình hình như khiến cho Ngô Hoành hiểu lầm.

Quả nhiên, Ngô Hoành nghe lời Trần Thủy Mặc nói thì đầu tiên là sững sờ, ngay sau đó cười đến càng thêm dịu dàng: "Ừ, tôi biết rồi."CUA_XINH_DEP

Trần Thủy Mặc bị Ngô Hoành cười làm cho càng thêm không biết làm sao, cũng may Chiêm Nhất Nhất kịp thời mở miệng giúp cô giải vây: "À Ngô tiên sinh, tôi với Thủy Mặc muốn đi ăn cơm, à, nếu không khi về có thời gian lại gặp mặt nha!"

Ngô Hoành nhìn Trần Thủy Mặc một chút, dường như là đang hỏi thăm ý của cô. Trần Thủy Mặc gật đầu qua loa một cái, lòng chỉ nghĩ tới mau chóng rời đi. Ngô Hoành thấy thế, cười nói với Chiêm Nhất Nhất: "Được."

Bị Chiêm Nhất Nhất kéo đi, Trần Thủy Mặc cũng không quay đầu lại mà đi nhanh về hướng nhà Chiêm Nhất Nhất.

Ngô Hoành nhìn bóng lưng Trần Thủy Mặc, xoay người, từ từ đi hướng ngược lại, bóng dáng của anh bị ánh chiều tà chiếu dài ra.

Trần Thủy Mặc, khi nào thì em mới có thể chân chính đối mặt với anh đây?

Bạn đang đọc truyện *Ngưỡng Vọng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Chẳng hiểu tại sao bị cưới

Kết quả của việc bị Chiêm Nhất Nhất sử dụng là cô hơi cảm, cũng may vấn đề cũng không lớn, Trần Thủy Mặc uống một vài viên thuốc giải cảm, ngày hôm sau vẫn kiên quyết đi làm.

Từ trước đến giờ, cô luôn là người đầu tiên đến phòng làm việc.

Trần Thủy Mặc ngạc nhiên phát hiện không biết người nào tới trước đã đặt một phần bánh kẹo cưới trên bàn mình! Hộp đóng gói màu đỏ chói hoan hỷ, sợi dây ruy bang nạm vàng tuyệt đẹp ở đầu hộp cột thành một chiếc nơ đôi xinh xắn, giống như là đôi bướm kẻ sọc cánh nhẹ nhàng tung bay.

Trần Thủy Mặc cũng mặc kệ là ai đưa, tiện tay ném túi xách một cái, thoải mái ngồi vào ghế, mở hộp ra, xé giấy gói, bỏ một viên kẹo vào trong miệng.

Mùi sữa nồng đậm khiến cô không nhận được nhắm mắt lại hưởng thụ, lúc này mới nhìn thấy thiệp mời đặt chung một chỗ với bánh kẹo cưới.

Ngay lúc đó, tâm tình mới vừa tốt lên lập tức không còn sót lại chút gì, lại phải “xuất huyết” bao tiền mừng lớn! Trần Thủy Mặc mở thiệp mời tỉ mỉ đọc, thì ra là cô giáo Tiểu Lưu ở phòng kế bên muốn kết hôn. die ndan lequ yd on <3 bec uacon

Trong phòng làm việc, các giáo viên khác cũng lục tục đến, bọn họ cũng phát hiện tin vui này trước tiên, vừa ăn kẹo vừa nói chuyện chồng của Tiểu Lưu với cô ấy. Nhưng trò chuyện một hồi, Trần Thủy Mặc chợt phát hiện đề tài lại chuyển đến mình.

Ngày bình thường, có một cô giáo trẻ đối với Trần Thủy Mặc không ra sao cố làm thân thiết hỏi: "Tiểu Trần, không phải mấy tuần trước cô đi xem mắt sao? Như thế nào rồi?"

Qua lời đề cập đó, các thầy cô khác cũng rồi rít hường ứng, ép hỏi Trần Thủy quá trình xem mắt cho được.

Ai nói người làm công việc dạy học phép tắc sẽ không buồn chuyện chứ?

Trần Thủy Mặc lặng lẽ cười trừ trong lòng, chờ mọi người đều yên lặng thì mới buông tay ra, vẻ mặt rất tịch mịch bày tỏ đối phương không hợp ý mình.

Cô giáo trẻ tuổi đặt câu hỏi lúc này bật cười một tiếng, không biết là ý gì. Các thầy cô khác ngược ngừng nói vài lời an ủi cô..., trong lúc nhất thời không khí có chút lung tung. Từ trước đến giờ, Trần Thủy Mặc phiền nhất là mấy chuyện giả tạo này, cô vội vàng cầm ipad cùng sách giáo khoa, nói một câu "tôi có tiết" rồi nhanh chóng đi khỏi phòng làm việc, “xoẹt” một tiếng đi tới cửa, muốn ngăn cách hoàn toàn với âm thanh ồn ào như có như không ở đây.

"Tiểu Trần!"

Như dự đoán, cô còn chưa đi được hai bước liền bị gọi lại.

Sau khi Từ Bội về hưu thì được mời trở lại đây, chuyên hướng dẫn cho học sinh cấp ba. Lúc trước bà chính là giáo viên đặc biệt, người có tài từng dẫn dắt vô số học sinh vô số, ở nền giáo dục của thành phố này có thể được xưng là đức cao vọng trọng rồi. Trần Thủy Mặc thấy cô Từ đi về phía mình, cũng không nhìn uốn thẳng lưng, không hiểu sao lại rất nghiêm trang.

"Tiểu Trần, cô mới vừa nghe bọn họ nói con chưa có bạn trai sao?" Cô Từ cười híp mắt hỏi.

Trần Thủy Mặc cảm giác giờ phút này mình giống như đang căng thẳng "thình an Thái hậu" nhà cô, cô bối rối gật đầu một cái, không biết từ trước đến giờ cô Từ với cô không xuất hiện cùng nhau cũng quan tâm tới vấn đề này.

*thình an Thái hậu: ý chỉ hỏi thăm mẹ đẻ một cách tôn kính như nghi lễ trong hoàng cung

Thấy Trần Thủy Mặc gật đầu, cô Từ rất vui mừng, nhưng trước tiên là nói mấy câu khách sáo an ủi Trần Thủy Mặc, đại khái là những người đàn ông đó không có mắt, không nhìn ra cô tốt bao nhiêu..., làm cho Trần Thủy Mặc đỏ mặt không thôi.

Cuối cùng, về mặt cô Từ mới hiền lành nói: "Tiểu Trần, cô muốn giới thiệu cho con một đối tượng, con cảm thấy như thế nào?"

Từ Bội nhìn cô giáo Tiểu Trần rất tốt! Đối với công việc thì nghiêm túc, đối với người bên cạnh cũng thân thiết. Quan trọng nhất là, cô đơn giản, không có tâm cơ, điểm này ở xã hội hiện nay thật sự là rất khó được!

Đầu óc Trần Thủy Mặc cũng không phản ứng kịp đến nửa ngày, giọng điệu một chữ "à" bị cô nói như trăm xoay ngàn chuyển. Có phải người lớn tuổi đều có sở thích giới thiệu đối tượng cho người nhỏ tuổi hay không? Sao lại đều nhìn trúng cô chỉ vì cô độc thân chứ? Trần Thủy Mặc có chút cảm giác buồn bực.

"Không thích sao?" Thấy phản ứng của Trần Thủy Mặc, cô Từ lo sợ trong lòng, thật ra thì bà cũng không hề tự tin giống như vẻ mặt bên ngoài.

"Không có à!" Trần Thủy Mặc vội vàng phủ nhận. Nhưng nghĩ đến mình còn có một người là Ngô Hoàn phiền phức chưa giải quyết, không biết lần này lại gặp phải chuyện đau đầu không dứt gì nữa. Cấn răng, Trần Thủy Mặc trung nộ cười còn khó coi hơn khóc, cố làm vui vẻ khách sáo nói: "Vây phiền cô!"

Cô Từ hài lòng, Trần Thủy Mặc tới trễ tiết học.

Cố Duy cảm thấy hôm nay mẹ anh rất không bình thường, đầu tiên là tìm anh muốn có số điện thoại của Phó Vũ Hiền, bây giờ lại thần bí mang kính lão ôm điện thoại đi động không biết lên lút làm gì!

Liếc mắt với Dương Thần Tuyết, ánh mắt hai người thoáng qua ánh sáng nhất trí. Cố Duy trình trọng tiến tới bên cạnh mẹ mình, phát huy toàn vẹn sở trường thân là cảnh sát nhân dân, tỉ mỉ tiến hành điều tra điện thoại ở trong tay mẹ mình ở khoảng cách xa.

"Mẹ, mẹ làm gì vậy?"

Mẹ Cố cũng chính là Từ Bội không quan tâm tới việc trả lời con trai, chỉ lo bấm điện thoại.

"Mẹ?" Cố Duy không cam tâm bị lão thái thái không nhìn, tới gần hơn chút nữa.

*lão thái thái: chỉ người lớn tuổi trong nhà

Lúc này, điện thoại di động phát ra một tiếng chuông tin nhắn, Cố Duy nhanh tay lẹ mắt đoạt lấy điện thoại di động, mở tin nhắn vừa nhận được, sau khi thấy nội dung cũng không biết nên phản ứng gì, sững sờ tại chỗ.

"Thế nào?" Dương Thần Tuyết ngồi trên thành ghế sa lon, cũng lại gần nhìn.

Cố Duy đưa điện thoại di động qua một bên, Dương Thần Tuyết thấy hình cũng sững sờ, cuối cùng không biết trong hồ lô của lão thái thái bán thuốc gì.

*Không biết trong hồ lô bán loại thuốc gì: là thành ngữ thường dùng để chỉ ý nói không hiểu người kia đang có ý gì.

"Đi đi, tránh qua một bên!" Lấy điện thoại trong tay con trai, mẹ Cố vội vàng phát tay với con trai của mình, lại bận việc gọi tin nhắn.

Có lẽ đợi chừng năm phút, điện thoại di động lại reo một lần nữa, lần này, chỉ có một chữ "ạ" lẻ loi xuất hiện trên màn hình. Mẹ Cố lại bối vì chữ cuối cùng này mà thờ phào nhẹ nhõm, mặt mày lập tức hồng hờ.

"Ai da, mẹ, không đúng, rốt cuộc mẹ làm gì vậy? Nói với con trai mẹ một chút đi!"

Hiện tại tâm trạng mẹ Cố rất tốt, hỏi thì đáp: "Con trai, con nói mẹ giới thiệu cô bé này cho thằng nhóc Tiểu Vũ sẽ như thế nào?"

Nghe vậy, Cố Duy hít sâu một hơi, không ngờ mẹ mình lại là vì chuyện này!

"Tốt tốt tốt!" Cô Duy cười gật đầu, âm thầm cảm thấy cô gái này hình như nhìn khá quen. Nghi ngờ nhìn Dương Thần Tuyết, lại phát hiện vợ mình cười đến vẻ mặt bí hiểm.

Mà ở trong một phòng làm việc của quân doanh N, Phó Vũ Hiên đi tới bên cửa sổ đốt một điếu thuốc lá. Anh ngẩng đầu lên ngắm nhìn bầu trời đêm tĩnh lặng, đột nhiên cảm thấy trong đầu anh dường như có thứ gì hiện lên, cách anh như rất gần lại như rất xa.

"Đoàn trưởng!" Cửa không khóa, một chàng trai trẻ tuổi ngăm đen còn đang mặc trang phục huấn luyện, trên mặt đều là mồ hôi, trực tiếp đẩy cửa xông vào.

die ndan lequ yd on <3 bec uacon

"Hả?" Phó Vũ Hiên xoay người lại, không nặng không nhẹ nhíu nhíu mày.

"À..." Như vậy Du Viễn mới ý thức được lúc này mình không có gõ cửa, không có báo cáo liền đi vào, nhưng vào cũng vào rồi, cũng không thể đi ngược trở ra! Vì vậy anh ấy cũng chỉ có thể nhắm mắt tiếp tục nói: "Báo cáo đoàn trưởng, lúc này sư trưởng gọi điện thoại nói tư lệnh Triệu nhập viện rồi."

"Chuyện gì xảy ra?" Khói còn chưa thả ra khỏi miệng, Phó Vũ Hiên trực tiếp sử dụng ngón tay đập tắt nó, chậm rãi hỏi.

"Bệnh cũ lại tái phát, không phải là bướng bỉnh với tham mưu trưởng Dương nên không chịu uống thuốc, không..." Du Viễn cười cười, lời nói còn chưa dứt.

"Được, biết rồi, tôi sẽ tìm thời gian đi thăm." Vuốt vuốt mi tâm, ở hướng Du Viễn không thấy, khóe miệng Phó Vũ Hiên hơi nhếch lên.

Đây có thể coi như là tìm được một lý do hợp lý đi ra ngoài rồi chứ?

Một ngày, lúc ăn cơm trưa, cô Từ bưng mâm nhỏ ngồi đối diện Trần Thủy Mặc, nói cho cô biết quyết định về thời gian gặp mặt, mặc dù cô cảm thấy thời gian mười giờ sáng thứ năm có chút khó xử, nhưng vẫn cười để cô Từ yên tâm, vỗ ngực bảo đảm, nói cô tuyệt đối sẽ đến đúng giờ.

Cô Từ cười nói Trần Thủy Mặc mau ăn nhiều một chút, chê cô quá gầy.

Trần Thủy Mặc lại cảm thấy ánh mắt cô Từ có chút giống như đang nhìn con dâu của mình, làm cho lòng cô dựng cả lông tơ.

Cả ngày thứ năm Trần Thủy Mặc cũng không tiết, chỉ là bấm thẻ đến lớp như vậy đủ rồi, cho nên mới vừa qua chín giờ rưỡi, cô liền tùy ý tìm một cái cớ, ngay cả nghỉ cũng chưa xin đã chạy đi.

Địa điểm xem mắt được sắp xếp ở một gian phòng rất là lịch sự tao nhã trong quán trà.

Tuy nhiên, lúc sau Trần Thủy Mặc có chút lười, nhưng tuyệt đối một người đúng giờ, lần này, cô vẫn là người đến trước.

Cô không hiểu trà, vì vậy thuận miệng gọi một bình trà hoa cúc, trong ánh mắt kinh ngạc của nhân viên phục vụ, Trần Thủy Mặc bình tĩnh tự nhiên chống tay lên nhau rồi mỉm cười với đối phương.

Nhân viên phục vụ bị nụ cười Trần Thủy Mặc kéo lại, nói một câu "đợi một chút", rất nhanh dọn trà hoa cúc lên bàn.

Trên thế giới này có một loại người, họ rất đúng giờ, chính xác đến từng giây.

Vì vậy mười giờ đúng, một giây không hơn, một giây không kém, Trần Thủy Mặc cảm thấy trước mắt giống như bị đâm vào, một bóng dáng xanh biếc như cây tùng vừa vụt xuất hiện ở trước mặt của cô.

Rất nhiều năm sau, khi nhớ lại lần đầu gặp gỡ thì Trần Thủy Mặc mới biết loại cảm giác đó chính là loại mà cô vẫn hướng tới cũng kiên trì tìm kiếm——vừa gặp đã yêu.

*nhất kiến chung tình: vừa gặp đã yêu

Mà lúc này, Trần Thủy Mặc thấy người tới không ngoài ý muốn mà ngay ngắn cả người, cô nhanh chóng mở to hai mắt, giống như là không thể tin, hưng hăng căn môi dưới của mình một cái.

Ui da ——

Đau!

Tại sao không có ai nói với cô biết hôm nay người sẽ đến là... Cô nhìn cầu vai đối phương, chắc là một Trung tá!

Thật ra trong những người quen Trần Thủy Mặc không có mấy người biết trên thực tế cô là một người mê những cốt truyện liên quan đến quân đội.

Cha của Trần Thủy Mặc - Trần Kỳ Tiến chính là một người say mê quân đội, chỉ là bởi vì do ông nội cô nên không thể làm quân nhân. Trong sự hun đúc của cha Trần, tuổi thơ Tiểu Thủy Mặc gần như chính là được các chiến dịch lớn, các loại súng ống, các đại tướng lấp đầy. Cho tới bây giờ, bình thường TV ở nhà cũng chỉ sẽ dừng lại ở mấy kênh như —— trung ương bảy bộ (CCTV - 7), kênh Quốc phòng, lại còn kênh tin tức. Dĩ nhiên, đây đều là dưới tình huống Thái hậu nhà cô không có ở nhà.

Ban đầu, quý thần khiến xui, năm Trần Thủy Mặc thi tốt nghiệp trung học đã sớm bỏ lỡ khai báo nguyện vọng từ trước, cô cũng chỉ có thể tiếc nuối vô duyên cùng trường quân đội.

Nhưng quả thật Trần Thủy Mặc là một cô gái sùng bái quân nhân! Nhưng cô lại có sự bất đồng rất lớn với những người mù quáng mê luyện quân phục, cô thường thức, là ý chí kiên cường, giàu lòng hy sinh và nhiệt tình.

Cúi đầu, vừa vận thấy hôm nay mình mặc đồ công sở màu xanh dương đậm đi làm, Trần Thủy Mặc giật mình, trong lòng hận không hung hăng đánh mình một cái! Chuyện lần đầu xem mắt trước đây, không phải cô đã ăn mặc thật tốt rồi mới đi sao, mà lần đầu tiên cần nhất là cách ăn mặc. cô thật không ngờ lại không để ý! Giờ phút này, ngay cả chính cô cũng có chút ghét bỏ bộ dạng đơn giản của mình!

Thật là hối hận!

Trần Thủy Mặc yên lặng rơi lệ trong lòng.

"Uống... Uống trà!" Trần Thủy Mặc nhận thấy không khí lúng túng, chủ động rót một ly trà cho đối phương, lúc chất lỏng màu vàng xanh lá nghiêng chảy ra, Trần Thủy Mặc lại không khỏi hung hăng khinh bỉ xem thường chính mình trong lòng một lần nữa, sao cô lại gọi trà hoa cúc! Dù nói thế nào cũng nên gọi trà Long Tỉnh thượng hạng... A!

Bởi vì lưng đối phương thẳng tắp, Trần Thủy Mặc cũng không nhận được ngòi thẳng vạt áo. Nhưng vừa so sánh cùng đối phương, rõ ràng cô lại thiếu tự tin, nhìn thấy vậy, cô không khỏi lại có chút nhục chí.

Đôi tay Phó Vũ Hiên nhận lấy ly trà Trần Thủy Mặc đưa qua, thu hết từng sắc thái phong phú của Trần Thủy Mặc vừa nẩy vào mắt.

Thật ra thì anh cũng không rõ cuối cùng tâm lý Trần Thủy Mặc hoạt động thế nào, nhưng rót ly trà cũng có thể có vẻ mặt phong phú như vậy, Phó Vũ Hiên chợt cảm thấy Trần Thủy Mặc thật là một... ừm, người rất thú vị.

Uống một hớp nước trà, lại phát hiện trà đã sớm lạnh, trà ngâm quá lâu trong nước sẽ có vị chát, Phó Vũ Hiên khẽ nhíu mày.

Để ly xuống, anh phát hiện Trần Thủy Mặc vẫn luôn nhìn lên anh, mặc dù biểu hiện của đối phương cũng không rõ ràng, nhưng Phó Vũ Hiên làm quân nhân, tính nhạy cảm không phải là tốt bình thường, đầu tiên đã nhận ra những động tác nhỏ của Trần Thủy Mặc. Loại cẩn thận khiến anh cảm thấy rất kỳ lạ, cũng có một chút buồn cười, chẳng lẽ xem mắt không nên quang minh chính đại tìm hiểu nhau sao?

Trung tá Tiểu Phó cho là vậy, cũng làm như vậy luôn. Quan sát của anh tuyệt đối được gọi là quan sát trực tiếp! Nhưng lại không giống với lúc anh điều tra thường ngày, lộ ra một chút ôn hòa. Có lẽ anh vẫn không biết, lúc đó dường như anh cũng đã hiểu cái được gọi là nhìn chăm chú.

die ndan lequ yd on <3 bec uacon

Lại một hồi im lặng, Phó Vũ Hiên cảm thấy lời như thế cần phải do anh nói, dù sao anh vì mục đích này mà tới. Huống chi người đối diện anh còn thú vị hơn trong ấn tượng của anh.

"Cô Trần, chào cô!"

"..." Trần Thủy Mặc không biết mình nên nói gì, định mỉm cười nhìn Phó Vũ Hiên.

"Tôi là Phó Vũ Hiên, chúng ta kết hôn đi!"

"..."

Trần Thủy Mặc lập tức có loại ảo giác bị sét đánh, cô rất may mắn vì cô không có uống trà, nếu không đoán chừng sẽ phun vào người đối phương. Cô ngẩng đầu lên, lần đầu tiên trực tiếp chạm vào tầm mắt của anh, cô nhìn thấy biểu cảm không thể tin được qua hình ảnh của mình trong con ngươi màu đen sắc bén của anh, mà ánh mắt đặt ở trên người cô dường như còn xen lẫn một ít vui vẻ không dễ phát hiện.

Vui vẻ vì điều gì?

Chính là một người như vậy, anh mặc quân phục, lưng thẳng tắp, mắt sáng như đuốc. Trong nháy mắt, Trần Thủy Mặc cảm giác mình giống như bị đầu độc, lại quý thần xui khiến gật đầu một cái.

Nói không kinh ngạc là gạt người, nhưng cuối cùng Phó Vũ Hiên là chiến sĩ ưu tú của quân ta, là không thể bị kẻ địch, a, không đúng, không phải kẻ địch... Là không thể bị người... À, chưa đúng! Là không thể bị Trần Thủy Mặc nhìn ra thật ra thì anh không có sức.

"Rất tốt!" Phó Vũ Hiên nghe được chính mình nói, mặc dù anh cảm thấy giọng nói của mình có chút khô khan.

Mà lúc này, Trần Thủy Mặc giống như là mới vừa dạo chơi cỏi tiên khắp vũ trụ, như mới tỉnh từ trong mơ, kinh ngạc kêu lên: "À? Chuyện đó... Tôi không..."

"Cô không gì?" Châu mày lại, giọng của Phó Vũ Hiên rất thấp.

Trần Thủy Mặc sững sờ, ngay sau đó thất bại ngồi phịch xuống căn phòng trang nhã, người đàn ông này là người ta có cảm giác bị áp bức quá mạnh mẽ, thậm chí cô có chút không dám từ chối!

Nhưng lúc này cô như bị quỷ thần xui khiến gật đầu chính là lấy bản thân mình để... bán? A, không đúng, là gả?

Đùa gì thế? Cô cùng người đàn ông này cũng mới gặp mặt chưa đến mười phút đồng hồ!

Kết hôn? Còn là quân hôn?

Dù là cô thật sự rất là sùng bái quân nhân, Trần Thủy Mặc cũng không cho là mình lại làm xong bước đầu chuẩn bị một đoạn quân hôn chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều.

"Tôi..." Trần Thủy Mặc nuốt một ngụm nước bọt: "Anh khôn cảm thấy chúng ta như vậy là quá nhanh sao? Chúng ta mới biết nhau chưa đến mười phút đồng hồ!"

Phó Vũ Hiên cũng không cho là như thế, bất kể là về mặt quân sự, hay là trong cuộc sống, Trung tá Tiểu Phó đều trước sau như một, mạnh mẽ vang dội!

Anh cười cười, lại nói: "Cô Trần cũng không trực tiếp từ chối tôi, có thể thấy cô vẫn hài lòng về tôi. Về phần cô vừa mới nói thời gian chúng ta quen biết dài ngắn, tôi cũng không cảm thấy có vấn đề gì."

Thời gian không là vấn đề, điều gì mới là vấn đề?

Trần Thủy Mặc cảm giác mình đang tức giận, nhưng lại tức giận không có đạo lý!

Như Phó Vũ Hiên nói, anh đối với cô quả thật rất có sức hút. Nhưng nhiều nhất chỉ có thể nói là ấn tượng tốt, hormone nhất thời tiết ra quá nhiều, cũng không phải tình yêu!

Tình yêu...

Trần Thủy Mặc ngẩn ra, chợt phát hiện có gì đó ở đáy lòng nhẹ nhàng trở nên khác đi.

Cô vẫn luôn chờ đợi, không phải là vừa gặp đã yêu sao? Như vậy, tại sao khi cảm giác đó dường như tới thật thì cô lại kiểm soát trăm phương ngàn kế chối bỏ nó?

Trần Thủy Mặc phát hiện cô thật sự bị người ở trước mắt làm cho mất bình tĩnh.

Nhưng nói yêu đương dù sao cũng khác kết hôn, mặc dù quân thật là cô cũng ôm mục đích kết hôn đi xem mắt. Cô vốn cho là mình đã đủ không kén chọn rồi, không ngờ Phó Vũ Hiên còn tùy tiện hơn cô!

"Anh nghiêm túc sao?" Trần Thủy Mặc khôi phục tâm trạng, cắn môi mở miệng hỏi.

Phó Vũ Hiên lấy chứng nhận thân phận của mình từ trong túi áo trên, chứng nhận sĩ quan, đẩy hết tới trước mặt của Trần Thủy Mặc, cũng không mở miệng trả lời cô.

"Được rồi! Tôi... Tôi không hoài nghi thân phận của anh." Trần Thủy Mặc đẩy giấy tờ chứng nhận của Phó Vũ Hiên trở lại, cô cũng không phải là không tin anh, cô chỉ cho mình một chút thời gian tiêu hóa "niềm vui bất ngờ" bất thành linh này thôi.

Phó Vũ Hiên nhìn đồng hồ treo trên tường một chút, anh cũng không định thúc giục Trần Thủy Mặc quyết định nhanh lên một chút, mặc kệ chuyện này đặt ở trên người nào thì người đó đều có thể có chút khó tiếp nhận. Chỉ là mặt khác, anh cũng đã khẳng định Trần Thủy Mặc có thể đồng ý với anh. Nguyên nhân, anh cũng không biết. Có lẽ chỉ là trực giác?

Mà lần này anh ra ngoài còn muốn đến bệnh viện quân khu thăm tư lệnh Triệu, rồi nhà đã nhiều năm như vậy, những chiến hữu cũ của cha vẫn rất chăm sóc anh.

Có lẽ anh có thể đưa Trần Thủy Mặc cùng đi thăm chú Triệu nữa? Thôi, vẫn là không nên, chắc là sẽ dọa cô, dù sao sau này còn nhiều thời gian. Ừ, chỉ là, trở về đơn vị nên báo cáo...

Đang lúc Phó Vũ Hiên tính đến rất nhiều bước sau trong kế hoạch tương lai, Trần Thủy Mặc hơi ngược đầu, nhìn chăm chú vào cặp mắt của Phó Vũ Hiên, nặng nề gật đầu.

"Được, chúng ta kết hôn!"

Chương 4: Quân hôn là chuyện phiền toái

Du Viễn cảm thấy khoảng thời gian gần đây, đoàn trưởng bọn họ khá là không bình thường, mặc dù mỗi ngày vẫn mức huấn luyện nhiều như cũ, nhưng hình như đoàn trưởng lại không có dùng ánh mắt chăm chú mà không phải bất kỳ người bình thường nào cũng chống đỡ được. Cho nên, mặc dù Viễn Du cảm thấy thân thể mình vẫn mệt mỏi như vậy, nhưng trong nội tâm lại vô cùng thoải mái.

Chỉ là, cuộc sống như thế kéo dài một tuần lễ thì cậu lại cảm thấy cả người nên phải cẩn thận, chẳng lẽ là đoàn trưởng lại nghĩ tới điểm quan trọng chết người của bọn họ? Chỉ là vừa nghĩ như thế, Du Viễn đã cảm thấy sau lưng của mình như ứa ra một lớp mồ hôi lạnh.

Dùng cùi chỏ thọt Dương Khải, Du Viễn thần bí kể tai Dương Khải nói: "Này, cậu có cảm thấy gần đây đoàn trưởng chúng ta có điểm không đúng hay không?"

Dương Khải giương mắt nhìn Du Viễn, đôi mắt hẹp dài vẫn chẳng chút gọn sóng. Yên lặng mấy giây, cậu ấy cúi đầu tiếp tục lau súng bảo bối của mình.

Du Viễn tự làm mất mặt cũng không tức giận, tính khí Dương Khải cậu rất rõ ràng, cho dù tự nói một mình cũng được, dù thế nào đi nữa cậu cũng không có gì tổn thất.

"Chẳng lẽ cậu thật sự không nhìn ra điều gì không đúng sao?" Du Viễn gãi gãi đầu, thờ dài một tiếng, chuẩn bị đi giặt quần áo.

"Ồi, chính trị viên!" Cũng may trời không tuyệt đường người, chính trị viên bọn họ là Đặng Hồng Thạch vừa vắn đi ngang qua, Du Viễn đang kẹp chậu vội vàng tiếp đón.

die nda nlequ ydo n <3 becuacon <3 <3

Đặng Hồng Thạch cười, vỗ đầu Du Viễn: "Hình như cao lên thì phải!"

Du Viễn không dám động đây, mặc cho Đặng Hồng Thạch sờ đầu húi cua của cậu đủ rồi mới tiến tới hỏi: "Ồi, chính trị viên, gần đây đoàn chúng ta có nhiệm vụ đặc biệt gì không?"

"Đoàn chúng ta? Không có!" Đặng Hồng Thạch không hiểu nhìn Du Viễn.

"Vậy sao em có cảm giác gần đây đoàn trưởng chúng ta khác thường như vậy chứ..."

"Ồ, cậu nói chuyện này à!" Đặng Hồng Thạch lộ ra một nụ cười rất không phù hợp với thân phận của mình, Du Viễn vụng trộm quyết định định nghĩa nụ cười bí ối này: "Đoàn trưởng mới vừa làm báo cáo kết hôn..."

Nếu như có một chuyện mà Du Viễn biết, như vậy có nghĩa toàn bộ trung đoàn đều phải biết. Cho nên ở trong phòng ăn, khi người thứ n+1 dùng ánh mắt thích thú sâu sắc nhìn Phó Vũ Hiên, rốt cuộc trung tá Tiểu Phò đặt đĩa không ăn nữa. Sau đó, xế chiều hôm nay, toàn bộ trung đoàn bọn họ gia luyện chạy việt dã sức nặng hai mươi kí lô năm cây số.

Phó Vũ Hiên tuần xét quay trở lại chỗ ở mọi người một môi thở hồng hộc, rất bình tĩnh mà tỏ vẻ thể lực mọi người hình như giảm sút, không bằng ngày mai đổi thành việt dã sức nặng mười cây số.

Lúc đó, vô số ánh mắt phi đao bắn về phía Du Viễn, mọi người hận không thể bắt cậu lẳng tri. Quả nhiên bí mật của đoàn trưởng là không thể đoán mà, không thể đoán mà!

Vào buổi tối, trước khi nhận được cuộc điện thoại, tâm tình Phó Vũ Hiên đều rất vui vẻ. Điện thoại reo, anh lại không có cách nào không nhận. Đầu kia của điện thoại là giọng nói quen thuộc mà xa lạ, Phó Vũ Hiên không nhớ nổi rốt cuộc đã bao lâu rồi anh chưa gặp lại người đó.

"Nghe nói con gửi báo cáo kết hôn?" Đi thẳng vào vấn đề, tác phong Phó Hằng Khiêm trước sau như một.

Hình như Phó Vũ Hiên còn có thể nghe được tiếng lật sách "xột xoạt" bên kia, quả nhiên đối phương vẫn đang bận. Anh cảm thấy vấn đề của Phó Hằng Khiêm rất dư thừa, nếu ông không biết đáp án, cần gì phải gọi cuộc điện thoại này tới đây? Vì vậy, Phó Vũ Hiên cũng không lên tiếng, anh kiên nhẫn chờ.

"Trần Thùy Mặc sao?"

Phó Hiên Vũ vẫn giữ yên lặng, tiếng hít thở lại không có dấu hiệu tăng thêm.

"Nghiêm túc?" Phó Hằng Khiêm chậm rãi nói, mỗi một chữ đều nói cực kỳ rõ ràng. die nda nlequ ydo n <3 becuacon <3 <3

Phó Vũ Hiên cảm thấy vấn đề này mới cần thiết trả lời, anh bật thốt lên như đinh đóng cột: "Đúng!"

"Thông suốt rồi sao?"

"Cô ấy không giống."

Phó Hằng Khiêm tựa như đang chờ anh tự nói với ông xem rốt cuộc Trần Thủy Mặc không giống ở đâu, mà Phó Vũ Hiên cảm giác dường như mình không tìm ra từ nào có thể dùng để hình dung chính xác Trần Thủy Mặc, trong lúc nhất thời, hai người cũng im lặng.

Thở dài, Phó Vũ Hiên vẫn thỏa hiệp: "Mẹ con bên kia..."

Nghe vậy, Phó Hằng Khiêm cười ha hả, không nói gì, trực tiếp cúp điện thoại. Nghe tiếng tút tút bên tai, trong lòng Phó Vũ Hiên lại nhẹ nhõm không ít, cứ coi như là không sợ hãi tí nào. Mặc dù cuối cùng cha của anh cũng buộc anh chủ động lên tiếng, chỉ là, đây thì tính là gì?

Nếu như có một người đàn ông nói với cô là "chúng ta kết hôn" sau đó biến mất nửa tháng, không hề có tin tức thì cô sẽ có tâm trạng gì?

Nếu như đây là vấn đề của trước đây, Trần Thủy Mặc sẽ nói cô muốn thoái hôn, hơn nữa nguyên rủa người đó cả đời độc thân! Nhưng sau khi gặp Phó Vũ Hiên, Trần Thủy Mặc phát hiện mình buông bỏ tức giận lúc đầu mà hiện tại chỉ còn lại lo lắng. Dù sao cũng là bất cứ lúc nào cũng có thể mất mạng... nghề nghiệp?

Dĩ nhiên là sẽ hỏi tại sao Trần Thủy Mặc không gọi điện thoại cho Phó Vũ Hiên? Nguyên nhân cũng rất đơn giản, Trần Thủy Mặc không có số điện thoại của Phó Vũ Hiên! Người nói muốn kết hôn, thậm chí phương thức liên lạc của đối phương cũng không có, Trần Thủy Mặc cảm giác mình thật đáng thương, cũng rất buồn cười! Cô cũng không phải là chưa từng nghĩ sẽ đi tìm cô Bội, nhưng cô cảm thấy dù thế nào cô cũng không làm được chuyện này.

Tâm trạng Trần Thủy Mặc không tốt rõ ràng, ngay cả Chiêm Nhất Nhất hẹn cô đi ra ăn cơm mà cô cũng không hứng thú lắm, bộ dạng càn sạch sức lực. Không thể nói tại sao, khi Chiêm Nhất Nhất hỏi cô, Trần Thủy Mặc cũng không có nói thẳng với Chiêm Nhất Nhất chuyện của Phó Vũ Hiên.

Tiết Thanh minh vốn không phải một ngày lễ, nhưng khi ngày này bắt đầu nghỉ, mọi người cũng liền coi nó như một ngày lễ.

Thời gian ba ngày, thật ra Trần Thủy Mặc cũng không tính đi về nhà, nhưng trước khi nghỉ Thanh minh một ngày, Trần Thủy Mặc nhận được điện thoại của Thái hậu. Trần Thủy Mặc thể đó là lần đầu tiên cô nghe Thái hậu dùng giọng nói dịu dàng với cô, cho tới khi đầu óc cô hết suy nghĩ được gì thì nên hay không đều nói ra hết.

"Hả? Nói như vậy là thật sự có người tên Phó Vũ Hiên?"

Trần Thủy Mặc choáng váng trả lời: "Đúng ạ! Ừa, sao mẹ biết anh ấy?"

"Làm sao mẹ biết?" Rốt cuộc mẹ Trần Vu Tuệ không kiềm chế được bộc phát: "Trần Thủy Mặc con thật là tốt đấy! Muốn kết hôn cũng không định nói với mẹ và cha con một tiếng đúng không?"

"Mẹ..." Bị mẹ Trần gào lên, Trần Thủy Mặc phát hiện mình giống như phạm một sai lầm lớn.

"Đừng nói nhảm với mẹ, mẹ cho con biết nha Trần Thủy Mặc, con lập tức về nhà cho mẹ! Không mua được vé xe thì con bò về! Ngay bây giờ, lập tức, lập tức!"

Gào xong câu này, đầu điện thoại kia cúp cái rụp, nhưng Trần Thủy Mặc thì vẫn duy trì tư thế nghe điện thoại. Cô không nghĩ ra là tại sao Thái hậu biết Phó Vũ Hiên, cô chỉ biết dù có chuyện gì thì ngày mai nhất định phải về nhà một chuyến! Lần này, Thái hậu thật sự tức giận.

Thời tiết Dương Châu không khác Nam Kinh lắm, Trần Thủy Mặc ngồi chuyển ba tuyến xe buýt, không tới hai giờ đã đến cửa tiểu khu nhà mình. Cha mẹ của Trần Thủy Mặc đều là người rất nhớ bạn cũ, cho dù cuộc sống cải thiện thì cũng không có dọn nhà. Tiểu khu từ thế kỷ trước vừa được xây lại từ mười năm nay, láng giềng cũng nhiều người quen, Trần Thủy Mặc đi thẳng vào trong, chào hỏi cùng không ít cô chú, vẫn nụ cười trên mặt, không khỏi cảm thán nhà mình thật tốt!

Nhà Trần Thủy Mặc ở lâu năm, hai phòng ngủ một phòng khách, hơn sáu mươi mét vuông, không lớn không nhỏ, vừa vặn cho một nhà ba người.

Mở cửa trước, Trần Thủy Mặc hít sâu năm cái, cô không xác định lát nữa vừa mở cửa sẽ thấy trường hợp như thế nào, cho nên chuẩn bị sẵn sàng trước vẫn tốt.

"Cùm cụp ——"

Trần Thủy Mặc cẩn thận từng li từng tí đẩy cửa đi vào, một phòng yên tĩnh, vô cùng yên tĩnh. Trần Thủy Mặc thấy cha cô ngồi ở trên ghế sa lon xem chương trình "quân sự kỷ thực", sau khi thấy cô về nhưng không có chút phản ứng! Được rồi, lần này cha thương cô nhất cũng phát cáu.

*quân sự kỷ thực: chương trình tường thực quân sự

Hít mũi một cái, Trần Thủy Mặc nhỏ giọng nói: "Cha, con mới về!"

Trần Kỳ Tiến giương mắt, len lén chỉ phòng của Trần Thủy Mặc, làm động tác "cẩn thận", sau đó lại giả bộ như không có việc gì tiếp tục xem TV.

Cũng may cha còn đứng ở phía bên cô đấy! Trần Thủy Mặc vừa nghĩ như vậy, mặt nghiêm túc đẩy cửa phòng của mình ra, nửa người dò xét đi vào, cô run rẩy kêu một tiếng "mẹ".

Đột nhiên có đồ vật bay tới mặt của cô, Trần Thủy Mặc nhanh chóng né một bên, cũng không trúng chiều. Cô bị ngã trên mặt đất ôm lấy gối con báo, rất may mắn Thái hậu nhà cô cũng không tính là quá tức giận, nếu không nghênh đón cô có lẽ là dao rồ! Xét thấy tính nghiêm trọng của vấn đề, cô quyết định thẳng thắn được khoan hồng.

"Mẹ, con với Phó Vũ Hiền..."

Lời Trần Thủy Mặc còn chưa nói hết, mẹ Trần Vu Tuệ quăng một lá thư với vài món đồ "bộp" lên bàn, lạnh lùng mở miệng nói: "Muốn kết hôn đúng không?"

"Vâng..." Trần Thủy Mặc cảm thấy nếu cô nói cô đã nửa tháng không có tin tức của Phó Vũ Hiền, không biết kết quả là có muốn cưới hay không thì đoán chừng sẽ được chết thảm hại hơn, cho nên vẫn nên theo lời Thái hậu đi xuống sẽ tương đối an toàn.

"Rất tốt, Trần Thủy Mặc, tốt vô cùng! Nếu là người do chính con chọn thì mẹ cũng nói thêm gì, dù sao bây giờ nói gì nữa đều vô dụng. Trần Thủy Mặc, tự giải quyết cho tốt đi!"

"Mẹ..." Trần Thủy Mặc có chút cảm thấy uất ức, trong chuyện này, cô cũng là "người bị hại" mà!

Thái hậu lạnh lùng nhìn Trần Thủy Mặc một cái, đẩy cô, đi ra khỏi phòng.

Đóng cửa lại, Trần Thủy Mặc chán nản ngã xuống giường, trong đầu trống rỗng. Sáng sớm ngồi ba chuyến xe về, cô vẫn còn chút say xe, hơn nữa lần này Thái hậu chiến tranh lạnh ngoài sách lược, Trần Thủy Mặc thật đau đầu, không biết nên ứng phó ra sao. Không thể không thừa nhận, tính ra mà nói, Thái hậu trợn mắt gào to với cô vẫn tương đối đáng yêu...

Cô chợt nhớ đồ Thái hậu vừa đập xuống, vội vàng bò dậy xem.

Khi cô nhìn thấy đồ trong phong thư thì cô mới biết tại sao Thái hậu biết Phó Vũ Hiền, còn có chuyện cô muốn kết hôn! "Công hàm điều tra chứng nhận kết hôn" cũng gửi vào nhà, người lo việc trong nhà lại không biết con gái của mình muốn kết hôn! Nếu là cô, sợ là sẽ còn phát điên so Thái hậu chứ?

Xem đại khái nội dung trong công hàm điều tra, đều là một chút tư liệu cơ bản phải điền, lại có là có mấy mục phải đóng dấu. Trần Thủy Mặc cảm thấy nói thẩm tra chính trị cũng không có kinh khủng như mình nghĩ, so sánh với làm thế nào dụ dỗ Thái hậu không tức giận, cần bản không đủ làm cô sợ!

Vì né tránh ngày nghỉ Thanh minh gặp phải dòng người điên cuồng, cha Trần mẹ Trần cùng Trần Thủy Mặc vừa về cùng đi quét mộ. Cho nên, ba ngày nay, Trần Thủy Mặc chỉ có thể vượt qua trong áp lực nơm nớp lo sợ. Trừ ăn cơm ra, cô núp ở trong phòng mình soạn bài.

Mà lúc ăn cơm, Trần Thủy Mặc sẽ "chân chó" gấp thức ăn lấy lòng cho Thái hậu. Vu Tuệ nhìn cô một cái, lại nhìn Trần Kỳ Tiến một chút, sau đó thịt cá tiến vào bụng cha Trần. Trần Thủy Mặc giận mà không dám nói gì, chỉ có thể sử dụng ánh mắt bắn càn quét cha, bày tỏ bất mãn của mình.

*chân chó: nịnh bợ

Ngày nghỉ vừa hết, sáng sớm Trần Thủy Mặc liền bị Vu Tuệ đuổi ra khỏi cửa. Thái hậu nói, con vội vàng những giấy tờ này chuẩn bị cho xong, sau đó cắt cho mẹ!

Trần Thủy Mặc rất muốn nói sớm như vậy khu hành chính chưa đi làm, nhưng Vu Tuệ trực tiếp đóng cửa. Nhìn công hàm điều tra chứng nhận kết hôn trong tay một chút, Trần Thủy Mặc đứng ở ngoài cửa khóc không ra nước mắt.

Trước tiên đi ăn sáng, lại đi vòng vòng trong tiểu khu một chút, lúc hơn chín giờ, lúc này Trần Thủy Mặc mới gõ cửa phòng làm việc của ban nhân dân khu phố.

Trần Thủy Mặc nói rõ tình hình, nhân viên làm việc ở đó cười nói bọn họ không có cách nào đóng dấu được, bởi vì cô không thường trú ở đây, bọn họ không có cách nào chứng minh.

Sau khi Trần Thủy Mặc nói cảm ơn thì đến phòng hộ tịch ở đồn công an, bên kia giải thích càng làm cho Trần Thủy Mặc không cách nào phản bác: "Chúng tôi chỉ giải quyết những việc công thôi, vấn đề cá nhân thì không giải quyết chứng minh, cô nên đến ban nhân dân khu phố."

Chờ Trần Thủy Mặc nhún nhu ý tứ của đồn công an đến ban nhân dân, bọn họ kiên trì Trần Thủy Mặc không thường trú ở đây nên bọn họ không có cách nào chứng minh.

Vì vậy cả ngày, Trần Thủy Mặc chạy vài chuyến từ đồn công an cùng ban nhân dân, nhưng vẫn không thu hoạch được gì!

Về đến nhà, Trần Thủy Mặc nhăn nhó tố cáo việc này với Trần Kỳ Tiến, cha Trần liếc mắt nhìn Vu Tuệ, không nói một lời cúi đầu lật một tờ báo.

"Mẹ..." Trần Thủy Mặc hết cách rồi, không thể làm gì khác hơn là nhờ Thái hậu giúp đỡ.

"Chút chuyện này cũng làm không xong mà con còn muốn kết hôn..."

"Mẹ..."

"Được rồi, ngày mai mẹ đi chung với con!"

Có mẹ Trần tham gia, chuyện xác thực thuận lợi rất nhiều. Cha của Trần Thủy Mặc là cục trưởng cục quản lý bất động sản, trước đây mẹ cô lại là một nghệ thuật gia của đoàn văn công biểu diễn, có thể nói điều kiện nhà Trần Thủy Mặc thật ra là rất tốt. Nhưng Trần Thủy Mặc chưa bao giờ nhờ tới cha mẹ của mình, ngay cả Chiêm Nhất Nhất cũng không biết Trần Thủy Mặc thật ra đời thứ hai nhà quan chính cống.

VU Tuệ đi đến khu xác thực nhân khẩu, giải thích đơn giản tình hình, khu xác thực nhân khẩu rất dứt khoát cho Trần Thủy Mặc một con dấu. Sau đó hai người cầm chứng nhận rồi đến ban nhân dân khu phố, không thể không nói, cho dù là có chứng nhận của khu xác nhận nhân khẩu, mẹ Trần vẫn mất một phen miêng lưỡi mới được ban nhân dân đóng dấu cho.

"Cảm!"

Trần Thủy Mặc vội vàng hấp tấp đây kết quả công hàm điều tra chứng nhận kết hôn, sợ hãi kéo áo Thái hậu: "Mẹ..."

"Con nhóc này không làm người khác bớt lo được, nói kết hôn liền kết hôn..."

"Không phải mẹ vẫn thúc giục con sao..."

"Cho nên là mẹ sai lầm rồi đúng không?"

"Không! Là con sai lầm rồi..."

Kéo tay Vu Tuệ đi vào trong nhà, còn có thể lại cãi nhau với Thái hậu, Trần Thủy Mặc cảm thấy thật sự là quá tốt đẹp! Trừ Phó Vũ Hiên vẫn không liên lạc với cô, thật sự tất cả đều rất tốt đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Ngưỡng Vọng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Con rể đẹp trai gặp mặt cha mẹ vợ

Editor: becuacon

"Này! Nơi này nơi này!" Trạm xe người đến người đi, Trần Thủy Mặc vẫn có thể nhìn liền phát hiện bóng dáng của Phó Vũ Hiên đầu tiên, không thể không nói, toàn thân quân trang, trên người lại có khí chất khác thường, đúng là làm cho người ta không thể không chú ý tới anh.

"Đợi lâu." Thuận tay nhận lấy hành lý trong tay Trần Thủy Mặc, Phó Vũ Hiên khẽ mỉm cười với cô.

"Đi thôi!" Trần Thủy Mặc cũng cười, sóng vai với Phó Vũ Hiên đi ra khỏi nhà ga.

Công hàm chứng minh gửi đi, qua ngày thứ ba thì Trần Thủy Mặc nhận được điện thoại của Phó Vũ Hiên, điều này rốt cuộc làm cho cô hiểu rõ một chuyện, anh đã có cách biết rõ địa chỉ nhà cô thì dĩ nhiên là biết rõ số di động của cô. Nhưng tại sao anh không liên lạc với cô? Trần Thủy Mặc có chút mất mát, ảo não phát hiện mình còn không bằng đừng hiểu chuyện này!

Cho dù không phải mặt đối mặt, Trần Thủy Mặc vẫn cảm thấy Phó Vũ Hiên có thể mang đến cho cô một cảm giác bị áp bức rất mạnh, cô không sợ, nhưng sẽ cảm thấy sợ.

Ngày kết hôn được định là ngày mồng một tháng năm, mặc dù Trần Thủy Mặc cảm thấy ngày này không có chút lãng mạn nào, chỉ là Phó Vũ Hiên xử lý bàn giao công việc ở trung đoàn, nhanh nhất cũng không chỉ có thể mời được ngày mồng một tháng năm.

Mặc dù nghỉ dài hạn biến thành ngắn hạn, người lui tới trạm xe lửa vẫn không ít, Phó Vũ Hiên muốn giơ tay lên đón xe tắc-xi Trần Thủy Mặc lại có đất anh lên xe buýt. Bởi vì là trạm đầu cho nên người trên xe cũng không nhiều, bọn họ tìm hai chỗ ngồi ở phía sau, Trần Thủy Mặc để Phó Vũ Hiên ngồi dựa vào cửa sổ, nói muốn để cho anh biết một chút về quê hương của mình.

Dọc theo đường đi gần như đều là Trần Thủy Mặc nói chuyện, nói con đường này tên gọi là gì, có lịch sử gì; kể tòa nhà này là khi cô lên đại học mới xây, sau khi tốt nghiệp trở về thì bị giật mình!

Thời gian rất lâu rồi, không có ai ở trước mặt anh bỗng chốc nói nhiều như vậy, Phó Vũ Hiên cũng không chán ghét, ngược lại cảm thấy rất ấm áp. Để cho tiện, anh chỉ cảnh vật ngoài cửa sổ, thân thể Trần Thủy Mặc hơi nghiêng qua phía anh, mới đầu anh không cảm giác gì, nhưng cúi đầu là có thể thấy vẻ mặt phấn khởi của Trần Thủy Mặc, lúc đó anh mới ý thức được tư thế bây giờ của hai người bọn họ có nhiều mập mờ. Họ nhẹ một tiếng, Phó Vũ Hiên mất tự nhiên quay mặt lại, theo hướng đầu ngón tay Trần Thủy Mặc khoát chỉ chỉ, nghĩ ngay sang chuyện khác nhìn nhà cao tầng không có gì lạ trong mắt anh.

"Này!" Đột nhiên Trần Thủy Mặc bắt lấy cánh tay Phó Vũ Hiên, tốc độ nói cũng không tự giác tăng nhanh một chút: "Anh mau nhìn đi, đó là trường học cũ của tôi!"

Phó Vũ Hiên cũng không rút cánh tay của mình từ trong tay Trần Thủy Mặc ra, mặc dù như vậy có thể có chút ảnh hưởng quân dung, nhưng trước sau đều là thành ghế, dù sao cũng không ai nhìn thấy, Phó Vũ Hiên cũng mặc kệ Trần Thủy Mặc.

*quân dung: tác phong quân đội

"Tôi nói anh nghe, đó là bãi tập mới sửa sau khi tôi tốt nghiệp, Thái hậu... à, chính là mẹ tôi, bà ấy lại nói tôi xui xẻo, chuyện gì tốt cũng không gặp được..."

Phó Vũ Hiên quay đầu lại cười với cô, cũng không nói gì, không phải là không muốn nói, chỉ là anh cũng không biết nên nói tiếp thế nào.

"À..." Lúc này Trần Thủy Mặc mới phát hiện ra mình cùng Phó Vũ Hiên kẻ quá gần, cô vội vàng buông tay ra ngồi thẳng người, ngượng ngùng le lưỡi một cái: "Anh có cảm thấy tôi rất ồn hay không?"

"Không có!" Phó Vũ Hiên nhanh chóng phủ nhận.

"Ồ, vậy cũng tốt! Nếu không anh có thể vẫn phải chịu đựng, sẽ khó chịu!" Trần Thủy Mặc nói xong không thêm đề ý chút nào, nhìn chăm chú vào Phó Vũ Hiên, cũng không nhận được cười "xì" ra tiếng.

Phó Vũ Hiên ngẩn ra, không biết Trần Thủy Mặc lại nghĩ tới điều gì, chỉ có thể cúi đầu bất đắc dĩ mấp máy môi, anh thật là có chút không hiểu nổi rốt cuộc trong đầu Trần Thủy Mặc chứa logic gì.

Phó Vũ Hiên vẫn cảm thấy mình là chiến sĩ ưu tú có tâm lý vượt qua thử thách, chắc là sẽ không bị bất kỳ "chiến dịch" dọa lui đâu! Nhưng khi anh đứng ở dưới lầu nhà Trần Thủy Mặc, trung tá Tiểu Phó của chúng ta không thể không thừa nhận, anh luống cuống!

Yết hầu gật gật, động tác nhỏ này cũng vừa lúc rơi vào trong mắt của Trần Thủy Mặc. Thăng thần nói, Trần Thủy Mặc cũng rất hồi hộp, thái độ Thái hậu mơ hồ, đến bây giờ cô cũng không biết cuối cùng kết hôn có đúng hay không.

Đưa mu bàn tay chạm vào tay Phó Vũ Hiên một cái, Trần Thủy Mặc nói: "Anh đừng căng thẳng, cha mẹ ta chắc chắn thích anh! Hơn nữa, không phải còn có tôi ở đây sao, không có việc gì!"

Trần Thủy Mặc vốn cao khoảng một mét bảy hai, hơn nữa giày cao gót của cô cao năm sáu centimet, nhìn qua càng mảnh khảnh cao gầy. Ở tại trước mặt Phó Vũ Hiên, cô vẫn còn cần nâng đầu lên nhìn anh. Chính là người như vậy, ở trước mặt anh nói "đừng căng thẳng", "còn có tôi ở đó", đột nhiên Phó Vũ Hiên cảm thấy có chút buồn cười, nhưng chờ đón ngay sau đó chính là cảm giác mà anh chưa bao giờ nhận thức được, trong lúc nhất thời hung hăng níu lấy trái tim anh, làm cho anh không có cách nào dời mắt khỏi người Trần Thủy Mặc.

Đây chính là người mà anh nhận định, quả nhiên giống như anh nói với cha mình — cô không giống.

"Đi thôi!" Phó Vũ Hiên bước đi trước, đi tới cầu thang.

"Vha mẹ, chúng con về rồi!"

Lần này, câu đầu cũng khác với tất cả những lần trước. Trần Thủy Mặc nói "chúng ta", từ này khiến Phó Vũ Hiên cảm thấy rất hường thụ.

Ngoài dự đoán là hôm nay mẹ Trần Vũ Tuệ vội vàng đi ra từ phòng bếp, khuôn mặt tươi cười chào đón, cha Trần Trần Kỳ Tiến cũng nghiêm trang ngồi ở trên ghế sa lon, nhìn cũng không nhìn bọn họ một cái.

Trần Thủy Mặc mặc kệ, cô đi tới bên cạnh Trần Kỳ Tiến, kéo cánh tay cha, cười hi hi hỏi: "Cha, cha không chào đón chúng con à?"

Trần Kỳ Tiến vỗ vỗ tay Trần Thủy Mặc, không mặn không nhạt liếc mắt nhìn Phó Vũ Hiên còn xách hành lý giống như tư thế hành quân, đứng thẳng tắp, rõ ràng chính là im lặng bày tỏ ông đương nhiên thích con gái mình trở về, ông là không hoan nghênh là "con rể" không biết từ nơi nào rơi xuống!

"Được rồi, được rồi, làm gì vậy!" Vũ Tuệ Cương mới vừa đi vào phòng bếp tắt lửa, vội vàng tới hoà giải: "Tiểu Phó, con để hành lý vào trong phòng Trần Thủy Mặc đi, mau rửa tay tới ăn cơm!"

Có Vũ Tuệ cảnh cáo, hơn nữa Trần Thủy Mặc thỉnh thoảng nói chêm chọc cười, ăn một bữa cơm cũng coi như hài hòa.

Ăn cơm xong, Trần Thủy Mặc cùng Trần Kỳ Tiến cùng xem ti vi, Phó Vũ Hiên thì ở trong phòng bếp giúp đỡ Vũ Tuệ rửa chén.

"Cha, cha đây là ghen tị trần trụi!" Trần Thủy Mặc liền bốc một miếng anh đào, đưa vào miệng Trần Kỳ Tiến, nhỏ giọng tố cáo.

Trần Kỳ Tiến không có há mồm, nhận lấy anh đào cũng nhét lại vào trong miệng Trần Thủy Mặc, trầm giọng nói: "Nói vậy!"

Trần Thủy Mặc không thêm quan tâm hừ hai tiếng, vừa lăm bằm "miệng nói một đằng lòng nghĩ mỗ nẻo" vừa cầm cây tăm ghim vào hai miếng táo đưa vào trong phòng bếp cho Vu Tuệ và Phó Vũ Hiên.

Trần Kỳ Tiến nhìn bóng lưng vui vẻ của Trần Thủy Mặc, không khỏi cảm thán còn gái đúng là người!

Chiều hôm đó hai người phải đi ghi danh chứng nhận, vì thế Trần Thủy Mặc còn rối rắm nửa ngày rút cuộc mình nên mặc gì. Phó Vũ Hiên thì mặc toàn thân quân trang không cần phải nói, thấy thế nào cũng khí khái bức người, dĩ nhiên cô cũng phải ăn mặc cùng tương xứng với đối phương một chút.

Suy nghĩ hồi lâu cảm thấy gì cũng không được, Trần Thủy Mặc bất lực té nhào vào cả cửa hàng quần áo khắp giường của mình, nhìn Phó Vũ Hiên đáng thương nói: "Tôi cũng muốn có một bộ quân trang!"

Phó Vũ Hiên cảm thấy bộ dáng bây giờ của Trần Thủy Mặc thật đáng yêu, có chút oán giận lại có chút nũng nịu. Nhưng đối với việc phối quần áo mặc, anh thật sự không hiểu, mặc quân trang nhiều năm như vậy, anh cũng sắp quên là mặc thường phục khi nào nữa.

Tiện tay lấy một cái váy dài màu hồng cánh sen trong đồng quần áo của Trần Thủy Mặc, không xác định hỏi: "Cái này?"

Trần Thủy Mặc vội vàng lật người ngồi dậy từ trên giường, cầm lấy váy, nhìn thời tiết ngoài cửa sổ một chút. Ánh nắng tươi sáng, thời tiết đầu tháng năm, hình như mặc cái này cũng sẽ không quá lạnh. Trần Thủy Mặc gật đầu với Phó Vũ Hiên một cái, cười nói: "Vâng, ánh mắt không tệ, nghe anh đấy!"

Cũng không biết có phải cha Trần chào hỏi trước không, mặc dù trước đó đã căn không ít người đến đăng ký mà Trần Thủy Mặc đi vào được một số gần trước. Nhìn Phó Vũ Hiên bên cạnh một chút, Trần Thủy Mặc không hiểu sao có chút chột dạ.

Phần lớn tình nhân đến đây đều ngọt ngào dính chung một chỗ, chỉ có cô cùng Phó Vũ Hiên, hai người vừa ngồi vừa đứng, có vẻ cực kỳ xa cách làm cho mấy đôi bên cạnh bọn họ còn có ý nhìn vài lần lúc đi qua. Cũng may rất nhanh đến lượt bọn họ, Trần Thủy Mặc kéo Phó Vũ Hiên đi vào bên trong, cuối cùng không cần phải kiềm chế như vậy nữa.

Thủ tục làm rất nhanh, Trần Thủy Mặc ký tên lên tờ "tuyên bố đăng ký kết hôn" trước, còn cố ý nhìn Phó Vũ Hiên một cái, lại thấy anh đã nhắc bút bắt đầu viết. Trần Thủy Mặc cười, cảm giác mình thật đúng là quá lo lắng, đã đến mức này rồi, làm sao có thể đổi ý nữa?

Một bút một vạch, Trần Thủy Mặc viết tên rất ngay ngắn.

Nhân viên đăng ký vừa nói: "Chúc mừng hai người", vừa cầm giấy hôn thú đưa tới. Trần Thủy Mặc nhận lấy bản thuộc cô, bỗng dưng vành mắt ửng hồng.

Phó Vũ Hiên nói "cám ơn" rồi bỏ giấy hôn thú vào trong túi, dắt Trần Thủy Mặc hơi không khống chế được cảm xúc, bước nhanh rời đi.

"Trần Thủy Mặc?" Phó Vũ Hiên không biết Trần Thủy Mặc bị sao, lúc mới vừa cùng nhau tuyên thệ cô còn cười hi hi, sao mới mấy phút lại khóc?

Trần Thủy Mặc nhìn Phó Vũ Hiên, cuối cùng tầm mắt rơi vào lon cầu vai của anh, bật thốt lên kêu: "Thủ trưởng..."

Phó Vũ Hiên dở khóc dở cười nhìn người mới vừa trở thành vợ mình, đây coi như là vừa kết hôn liền đổi xưng hô?

"Trần Thủy Mặc, em..."

"Sao anh còn gọi em là Trần Thủy Mặc..."

Phó Vũ Hiên bị Trần Thủy Mặc sửa, mặt hơi ửng đỏ, nín nửa ngày cũng không nói ra một chữ, anh thật đúng là không biết rốt cuộc mình nên gọi cô là gì thì tốt. Gọi Thủy Mặc? Gọi vợ? Anh cảm thấy cũng không tốt.

Trần Thủy Mặc hít mũi một cái, thấy đáng vẻ Phó Vũ Hiên khổ sở thì không khỏi nở nụ cười, cô cố ý làm khó anh: "Anh phải nghĩ một tên mà người khác chưa dùng qua!"

Phó Vũ Hiên càng cảm thấy sốt ruột, ngay cả lỗ tai cũng phấm hồng, "À, Mặc..."

"Gi chứ, nhanh lên một chút! Anh gọi em là gì?"

"Thủy Nhi!" Bị ép, Phó Vũ Hiên gần như có chút không lựa lời gào lên.

Trần Thủy Mặc sững sờ, dường như "Thủy Nhi" chưa có ai gọi, cha mẹ bạn bè bình thường cũng gọi cô là Thủy Mặc, ở trong trường học và các đồng nghiệp cũng gọi cô là Tiểu Trần, Chiêm Nhất Nhất gọi cô là Mặc Nụ, Thủy Nhi thật sự là lần đầu tiên nghe được. Không có làm khó anh được, ít nhiều Trần Thủy Mặc có chút không cam tâm. Nhưng nghĩ đến sau này anh cũng đều cô như vậy, tâm tình lại không khỏi trong lành nhiều mây.

"Được, vậy sau này anh gọi em là "Thủy Nhi"!"

Phó Vũ Hiên cảm giác mình vừa đào hố to cho mình, anh không chỉ nhảy xuống mà muốn bò lên cũng không được!

Cầm giấy hôn thú, Trần Thủy Mặc có loại kích động rất kỳ lạ. Cô chợt nghĩ đến “phần đầu” cùng Dương Hiểu Vân, lúc đó, hai người bọn họ ngồi ở trên đầu xe, chia ra gọi cho từng người bạn tốt tuyên bố tin tức hai người bọn họ cưới chui, đầu kia nghe điện thoại khiếp sợ, không hiểu sao rất sướng. Trần Thủy Mặc cảm giác mình cũng muốn làm như vậy, đây có lẽ là chống đối, nhưng cô chỉ nghĩ muốn thử một lần.

Suy nghĩ một vòng, An Ngôn Tĩnh đang dưỡng thai nhất định là không thể làm phiền, Diệp Tử thì không liên lạc rất lâu, sợ là biết cũng sẽ không cảm thấy quá kinh ngạc, về phần Giản Nhã Tiêu, biến mất gần như hoàn toàn. Nghĩ tới nghĩ lui, cô chỉ có thể gọi điện thoại cho Chiêm Nhất Nhất! Nhưng nếu gọi điện thoại, cô sợ là trở lại Nam Kinh sẽ bị sửa chữa rất thảm rất thảm. Trần Thủy Mặc rùng mình một cái, không thể làm gì khác hơn là không cam lòng dừng lại!

"Cẩn thận!"

Đột nhiên cánh tay bị kéo, Trần Thủy Mặc gần như nhào tới trong ngực Phó Vũ Hiên, một chiếc xe nhỏ màu đen chạy như bay cách đó không xa suýt qua.

"Nhìn đường!" Phó Vũ Hiên lạnh lùng bỏ lại hai chữ này, đẩy Trần Thủy Mặc ôm trong ngực, sửa sang lại quần trang.

"Đứng... Thật xin lỗi!" Trần Thủy Mặc cũng bị hù sợ, cô đứng là không nên vừa đi đường vừa suy nghĩ lung tung.

Phó Vũ Hiên thấy sắc mặt Trần Thủy Mặc trắng bệch, cũng không đành lòng trách cô: "Mau trở về đi thôi!"

"Ừ..."

Cũng may năng lực chịu đựng trong lòng Trần Thủy Mặc rất mạnh, buổi tối vẫn cười hi hi.

Thái độ cha Trần đối với Phó Vũ Hiên vẫn không mặn không nhạt như cũ, ngược lại mẹ Trần nói chuyện với anh rất nhiều, chỉ là tất cả đều về chuyện trong nhà anh. Phó Vũ Hiên không muốn nói nhiều, rồi lại không thể không nói, trong lòng khó tránh khỏi bị đè nén một chút.

Trần Thủy Mặc ngáp một cái, Phó Vũ Hiên thấy thế giục cô đi tắm đi ngủ sớm một chút.

Vu Tuệ kéo cánh tay Trần Kỳ Tiến, nhìn Phó Vũ Hiên cùng Trần Thủy Mặc, nói bọn họ lớn tuổi, ngủ sớm, trở về phòng.

Đưa mắt nhìn cha Trần mẹ Trần trở về phòng, lại phát hiện nửa ngày rồi mà Trần Thủy Mặc vẫn không có phản ứng. Phó Vũ Hiên thấy vẻ mặt cô có chút khác thường, vội vàng hỏi: "Thế nào? Không thoải mái sao?"

Trần Thủy Mặc phùng mắt tròn mang nhìn anh, nửa ngày mới nhớ nhó mà nói: "Tôi nay chúng ta ngủ thế nào..."

Bạn đang đọc truyện *Ngưỡng Vọng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Cuộc sống mới của vợ chồng son

Editor: becuacon

Trần Thủy Mặc tắm xong trở về phòng thì Phó Vũ Hiên đang nằm ở bên cạnh bàn sách nhỏ của cô, không biết nhìn gì, cô đẩy cửa đi tới cũng không có bất kỳ phản ứng nào. Ánh đèn dịu dịu đối diện tô lại hình dáng thân thể của anh, chiếu bóng đáng lên vách tường bên cạnh, đột nhiên Trần Thủy Mặc cảm thấy căn phòng nhỏ của mình lập tức trở nên cực kỳ chật chội.

Cảm giác này rất kỳ diệu, giống như là trong lúc vô tình có người đã xâm nhập vườn hoa bí mật của cô, rồi lại như “cây ngay không sợ chết đứng”, làm cô phải tiếp nhận.

"Đang nhìn gì vậy?" Trần Thủy Mặc đứng ở sau lưng Phó Vũ Hiên, đưa đầu tới. "A! Sao anh tìm được cái này?" Khi cô thấy rõ vớ bày ra trước mặt Phó Vũ Hiên thì Trần Thủy Mặc lập tức kêu lên.

Cô nghiêng người qua giành vớ, Phó Vũ Hiên hơi nghiêng. Trần Thủy Mặc vốn là ý lại vào anh, lần này trọng tâm không vững, vừa vịn ngã ngồi trên đùi Phó Vũ Hiên.

"Thình thịch——"

Trần Thủy Mặc nghe tiếng tim mình đập rất rõ ràng, rất nhanh rất nhanh, giống như muốn đánh vỡ lồng ngực.

Có lẽ là do mới vừa tắm xong, trên người Trần Thủy Mặc mang theo mùi sữa tắm thơm ngát nhàn nhạt, nước nóng bốc lên mặt của cô ửng hồng. Cô ngưng ngưng rũ đầu, Phó Vũ Hiên chỉ có thể nhìn gò má cô ửng đỏ cùng đôi mắt to ẩm ướt. Ôn hương nhuyễn ngọc trong lòng, yếu hèn Phó Vũ Hiên

chuyển động, đưa tay vòng lấy Trần Thủy Mặc trông rỗng trong tay. Đó là một cảm xúc nguy hiểm, anh cảm thấy cũng sắp không khống chế được mình. *Ôn hương nhuyễn ngọc: người con gái trẻ tuổi thân thể trắng nõn mềm mại, toát ra hơi thở thanh xuân ấm áp.

Lại lật qua một trang giấy, cô giả bộ bình tĩnh nhìn trang giấy đầy chữ tiếng Anh, mà ngay cả một từ đơn cũng không nhìn thấy.

Phó Vũ Hiên không thể không thừa nhận hôm nay đúng là xảy ra quá nhiều tình huống ngoài ý muốn, cho nên hình như trái tim của anh có chút gánh vác không được nữa.

"Ồi, không cho phép xem!" Trần Thủy Mặc ăn vạ, úp sấp trên bàn, dùng thân thể che kín bài văn tiếng Anh cô viết hồi cấp ba, không cho người phía sau nhìn.

Phó Vũ Hiên biết nghe lời dựa vào phía sau, mặc cho Trần Thủy Mặc giống như gà mẹ che chở vợ của mình.

"My favorite novelist..."

Trần Thủy Mặc sững sờ, sau lưng càng căng thẳng.

Giọng Phó Vũ Hiên phát âm kiểu Anh chính gốc, rõ ràng, Trần Thủy Mặc mờ ảo cảm thấy hình như có phiên dịch.

Đều nói nghe tiếng Anh rất thoải mái, Trần Thủy Mặc lắng nghe, lại cũng cảm thấy có chút buồn ngủ, cô chậm rãi dựa vào lồng ngực sau lưng, an tâm vùi ở trong ngực Phó Vũ Hiên. Cảm nhận được lồng ngực của anh rung một cái, gần như tần số hô hấp thống nhất với hành động của cô.

Chờ Phó Vũ Hiên thuộc hoàn chỉnh bài viết thì Trần Thủy Mặc đã nhắm hai mắt lại, khóe miệng cong lên, giống như là đắm chìm trong một giấc mơ đẹp.

Phó Vũ Hiên cười nhẹ: "Thì ra là em còn thích ‘Harry Potter’ nữa."

Trần Thủy Mặc nhắm nửa mắt suy nghĩ gật đầu một cái: "Đúng vậy, lúc học cấp hai đặc biệt thích, nghĩ mình cũng có phép thuật thì tốt quá!"

Lần đầu tiên gặp mặt thì nhất định phải kết hôn, lần thứ hai gặp mặt là phải đi nhận chứng nhận. Hiện tại không khí tốt như vậy, thật ra thì Phó Vũ Hiên rất muốn trò chuyện cùng Trần Thủy Mặc nhiều hơn một chút, muốn biết cô, hiểu rõ quá khứ của cô, hiểu rõ sở thích của cô. Nhưng vừa thấy Trần Thủy Mặc một mối rừ cụp mắt ở trong lòng mình, anh lại có chút không đành lòng. Sáng sớm liền từ Nam Kinh đến Dương Châu, lại đến trạm xe lửa đón anh, buổi chiều lại đến cục dân chính xếp hàng một thời gian dài như vậy, cô đúng là một mối.

"Đi ngủ đi!" Phó Vũ Hiên vỗ vỗ mu bàn tay Trần Thủy Mặc.

"Há?" Trần Thủy Mặc chống người lên, cảm một lọn tóc trong tay vuốt vuốt: "Tóc còn chưa khô!"

Cô vốn tóc xoăn, sau khi Thanh minh trở lại Nam Kinh cũng không biết tính sao, cô phải đi duỗi tóc. Màu nâu nhuộm về màu đen, tóc chẻ ngôi giữa biến thành mái ngang ngay ngắn. Về ngoài của cô vốn rất xinh đẹp, thay đổi như bây giờ, ngược lại làm giảm bớt yêu mị, cả người nhìn qua thanh thuần như là sinh viên đại học vừa bước vào xã hội.

Phó Vũ Hiên lấy lọn tóc từ trong tay Trần Thủy Mặc ra, ngón tay xuyên qua sợi tóc của cô, giúp cô xoăn, cau mày nói: "Sao không sấy khô?"

Trần Thủy Mặc thờ ơ cười: "Thường sấy sẽ không tốt cho tóc, em muốn duy trì nó tự nhiên. À, anh cũng đi tắm đi!" Nói xong, cô nhảy xuống từ trên người Phó Vũ Hiên.

Gật đầu một cái, Phó Vũ Hiên cầm quần áo liền đi ra phòng tắm bên ngoài tắm. Trần Thủy Mặc nắm tóc ngồi xuống ghế còn mang vương nhiệt độ của Phó Vũ Hiên, lật lại tờ đầu tiên của quyển vở vẫn có chút ô vàng.

Trần Thủy Mặc viết chữ rất ngay ngắn, không thể nói rõ là đẹp hay xấu. Cô thích về "a" và "o" đầy đặn, giống như từng hạt đậu phồng bụng, hết sức đáng yêu.

Lúc đó viết gì, bây giờ nhìn lại sẽ có vẻ non nớt bao nhiêu, Trần Thủy Mặc nói thầm những câu kia, mơ hồ nhớ tới giáo viên tiếng Anh cấp hai từng nhấn mạnh với bọn họ cú pháp vận năng, giờ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép. Cô lập tức nhin không được, "xi" bật cười.

Lật tới trang mà Phó Vũ Hiên thuộc, trong lòng căng lên. Dù sao cũng là đồ nhiều năm trước như vậy, bây giờ bị người khác thuộc một chữ không rớt đất, giống như là bị người ta nhòm ngó bí mật nhỏ ẩn nấp nhiều năm, sẽ khản trương, cũng sẽ có chút hưng phấn.

Trần Thủy Mặc giương mắt, lúc này mới phát hiện thì ra là lúc cô học cấp ba, viết văn bằng tiếng Anh đều quy củ bày ở trên mặt bàn, sợ thỉnh thoảng cô không ở nhà, Thái hậu sẽ lật xem một chút, cũng khó trách Phó Vũ Hiên sẽ phát hiện rồi.

Chỉ nhìn ba bài viết thì Phó Vũ Hiên đã tắm xong đi ra. Trần Thủy Mặc làm bầm một câu: "Sao nhanh như vậy", "bụp" một tiếng khép quyển vở lại, để lại góc bàn.

Phó Vũ Hiên cười, dường như chân tóc còn mấy giọt nước, Trần Thủy Mặc vẫy tay với anh, Phó Vũ Hiên không rõ, vội vàng đi tới bên cạnh cô. Vừa đến gần nhìn mới biết, thì ra là không chỉ có nước trên tóc chưa lau sạch, ngay cả trên cánh tay cũng thế. "Sao không lau khô nước!" Trần Thủy Mặc cầm lấy khăn lông đắp trên cổ Phó Vũ Hiên, không nói gì hung hãn lau trên đầu trung tá Tiểu Phó.

"Không có gì đáng ngại!" Phó Vũ Hiền có chút ngượng ngùng, đây coi như là anh bị giáo huấn sao?

"Gi mà không có gì đáng ngại chứ! Quá không biết thương mình!" Trần Thủy Mặc tức giận.

"Được được, sau này anh lau khô rồi ra!" Phó Vũ Hiền vội vàng chịu thua.

Trần Thủy Mặc gạt đầu một cái, hài lòng. "Thủy... Thủy Nhi... Tóc khô rồi mau đi ngủ đi!" Lúc Trần Thủy Mặc cười như không cười nhìn soi mói, "Thủy Mặc" đến miệng bên Phó Vũ Hiền cuối cùng vẫn đổi thành "Thủy Nhi".

Trần Thủy Mặc ngán người, ngay sau đó mặt đỏ lên, sao người này luôn thúc giục mình đi ngủ vậy!

"Thủy Nhi?" Phó Vũ Hiền lại kêu cô.

"Biết... Biết rồi!" Trần Thủy Mặc lấp ba lấp báp gào lên một tiếng, vội vàng lật người lăn lên giường.

Phó Vũ Hiền đi tới bên giường, Trần Thủy Mặc rõ ràng cảm thấy tim cô lại bắt đầu đập rộn lên. Mặc dù bọn họ đã là vợ chồng hợp pháp, nhưng... Có thể là quá nhanh hay không? Phó Vũ Hiền càng ngày càng đến gần, mặt Trần Thủy Mặc quay vào vách tường, nhắm chặt mắt lại.

Chấn mông rơi xuống người, cọ xát da thịt trắng nõn của Trần Thủy Mặc, làm cả người cô run lên, giống như bị điện giật.

Sức nặng trong tường tượng cũng không rơi xuống bên cạnh, cũng nghe được tiếng va chạm của cái ghế cùng mặt đất phát ra. Lại đợi một lúc lâu, vẫn không thấy người đi lên, Trần Thủy Mặc lật người, len lén mở mắt.

Đèn bàn sáng duy nhất bị Phó Vũ Hiền đề cực thấp, chỉ lộ ra ánh sáng u tối. Phó Vũ Hiền thẳng tắp lưng ngồi ở bên bàn học, một điều thuốc lẩn lộn qua lại kẹp giữa ngón tay anh.

Trần Thủy Mặc lại nhắm mắt lại, kéo chăn mỏng trên người lên trên.

Anh nghĩ cứ ngồi như vậy suốt đêm sao? Bỗng dưng Trần Thủy Mặc cảm thấy hốc mắt hơi xót. Anh biết cô đang sợ, cho nên anh cho cô thời gian thích ứng. Thích ứng sự hiện hữu của anh, thích ứng quan hệ giữa bọn họ, thích ứng động tác thân mật...

Đưa tay cảm lấy gối con báo luôn bày trên đầu giường ôm lấy, Trần Thủy Mặc vui đầu trên mặt to của báo con, cả đêm không mộng mị.

Không lẩn qua lộn lại, tiếng hít thở cũng từ từ trở nên vững vàng, Phó Vũ Hiền để thuốc lại trong túi áo, cũng chậm chậm nhắm mắt lại.

Trần Thủy Mặc bị Thái hậu đánh thức, nói chính xác hơn là bị xóc chấn đuổi xuống giường.

Dụi dụi mắt, Trần Thủy Mặc mơ hồ không rõ hỏi: "Anh ấy đâu?"

Vu Tuệ vừa sửa sang lại giường đệm vừa đáp: "Người ta đi luyện tập buổi sáng rồi! Con mau đi đánh răng rửa mặt, chờ Tiểu Phó trở lại ăn sáng chung."

Đáp lại một tiếng, Trần Thủy Mặc xò dép lê nhanh chóng đi rửa mặt.

Trần Thủy Mặc ngáp một cái, đổi tất cả dài qua một lần, rốt cuộc Phó Vũ Hiền mới trở lại. Cũng không biết rốt cuộc anh đã làm gì, chỉ là luyện tập buổi sáng thôi mà làm cho cả người như là mới vừa vớt ra từ trong nước, toàn thân đều ướt hết.

Thấy mặt Trần Thủy Mặc không thể tin nhìn mình, Phó Vũ Hiền vuốt mặt, có chút ngượng ngùng: "Anh đi tắm đã."

Còn chưa đợi Trần Thủy Mặc gạt đầu, Phó Vũ Hiền trở về phòng cầm quần áo thật nhanh lại nhanh chóng chui vào phòng tắm.

Chờ Trần Thủy Mặc phục hồi tinh thần lại, cô nhéo bụng hơi lộ ra của mình, nghiêm túc suy nghĩ nghiêm túc xem vấn đề bản thân có phải cũng nên dậy sớm luyện tập buổi sáng hay không. Lúc ăn sáng, Vu Tuệ hỏi vợ chồng son định làm hôn lễ như thế nào thì Trần Thủy Mặc vừa vặn đang húp cháo, nghe vậy thiếu chút nữa sặc.

Phó Vũ Hiền vỗ lưng Trần Thủy Mặc giúp cô thuận khí, suy nghĩ một chút mới nói: "Hiện tại con với Thủy Nhi không có ý định làm hôn lễ, con chỉ có bảy ngày nghỉ, bây giờ chuẩn bị nhất định là không còn kịp rồi."

Đầu tiên là Vu Tuệ tròn mắt nhìn con gái nhà mình, sau đó gạt đầu với Phó Vũ Hiền một cái.

"Con không làm hôn lễ! Phiền chết!" Uống một hớp nước, Trần Thủy Mặc vội vàng tỏ rõ thái độ của mình.

Lần này ngay cả Trần Kỳ Tiến vẫn luôn trầm mặc không nói cũng tròn mắt nhìn Trần Thủy Mặc một cái.

Phó Vũ Hiền thấy thế vội vàng tiếp lời nói: "Tạm thời không làm hôn lễ cũng được, nhìn Thủy Nhi mấy ngày nay nghĩ thế nào đã ạ, chúng ta có thể thương lượng lại. Dạ, ngày cuối cùng, con muốn đưa Thủy Nhi về trung đoàn."

Ánh mắt Trần Thủy Mặc sáng lên: "Em có thể đi sao?"

"Dĩ nhiên có thể."

"Được được, em muốn đi!"

Phó Vũ Hiền cung chiều sờ tóc mái của Trần Thủy Mặc, lại bị Trần Thủy Mặc ghét bỏ trừng mắt nhìn, cô nhìn tóc của mình, vừa nói thàn: "Tóc không thể loạn!"

Trần Kỳ Tiến ho nhẹ một tiếng, như là lãnh đạo lên tiếng: "Đẫn Trần Thủy Mặc đến nhà con gặp một chút!"

Toàn thân Phó Vũ Hiền cứng đờ, không nói tiếp. Mặc dù Trần Thủy Mặc cảm thấy kỳ lạ, cũng không hỏi gì nhiều, cô nắm lấy tay Phó Vũ Hiền ở dưới bàn, giống như là đang làm anh yên lòng.

"Con muốn đi du lịch kết hôn!" Cô dừng dừng tuyên bố.

Vu Tuệ vừa nghe thì cảm thấy chủ ý này không tệ. Tình hình nhà Phó Vũ Hiền, bà hiểu hơn so với Trần Thủy Mặc, mặc dù không xác định, nhưng nhìn bộ dạng Phó Vũ Hiền cũng biết nhà anh sợ là không đơn giản. Rốt cuộc là sợ con gái của mình sẽ chịu uất ức, mặc dù nói như vậy có thể sẽ có chút không hợp lẽ nghĩa, nhưng nhà chồng này vẫn có thể không đi thì không đi sẽ tốt hơn.

Không đợi Trần Kỳ Tiến nói gì, Vu Tuệ vội vàng lên tiếng: "Chủ ý này hay! Tiểu Phó xin nghỉ một lần không dễ dàng, mặc dù thời gian ngắn chút, nhưng ngược lại cũng coi là đi trăng mật rồi!"

Trần Thủy Mặc vừa nghe, vội vàng cười hi hi. Ngược lại, nhìn về phía Phó Vũ Hiền thì là vẻ mặt lập tức giả bộ uất ức không thôi: "Anh xem, em với anh kết hôn, hôn lễ và trăng mật cũng gộp cùng nhau!"

Phó Vũ Hiền cũng không biết là có phải thật sự bị biểu cảm ủy khuất của Trần Thủy Mặc chạm vào không, anh mím môi không nói lời nào, vẻ mặt nghiêm túc.

"Này..." Trần Thủy Mặc luống cuống, đẩy Phó Vũ Hiền: "Thủ trưởng, em đùa, anh đừng tưởng thật!"

Phó Vũ Hiền miễn cưỡng gật đầu một cái, Trần Thủy Mặc không biết rốt cuộc anh cũng in vào lòng, tim cũng lấp lại.

Ăn cơm xong, Trần Thủy Mặc kéo Phó Vũ Hiền về phòng trao đổi đi đâu du lịch, bọn họ chỉ có thời gian năm ngày, đi một nơi phong cảnh đẹp vẫn đủ.

Trần Thủy Mặc thích biển nên bèn tìm thành thị vùng duyên hải.

"Đi Hạ Môn đi! Em muốn đi Hạ Môn!" Trần Thủy Mặc chỉ vào Cỏ Lãng Tự nói, mặt tiến đến gần: "Đi lại bốn ngày, chúng ta còn có thể tới trung đoàn của anh trước một ngày. Anh cảm thấy như thế nào?"

Như thế nào? Đương nhiên là tốt rồi.

Phó Vũ Hiền gật đầu một cái, Trần Thủy Mặc vui vẻ lập tức bắt đầu gọi điện thoại đặt vé, đặt khách sạn. Mặc dù là ngày mùng một tháng năm, bọn họ lên đường vào ngày hai, cho nên vé cũng không khó mua, ngược lại khách sạn thì mất nhiều công mới đặt một phòng tạm thời đợi trả phòng. Giải quyết những chuyện này, Trần Thủy Mặc nhìn Phó Vũ Hiền cười, đột nhiên nói: "Thủ trưởng, chúng ta đi mua quần áo đi! Anh cũng không thể mặc quân trang đi du lịch với em! Đến lúc đó còn phải suy tính có phải ảnh hưởng tác phong quân đội hay không!"

Phó Vũ Hiền gật đầu một cái, cảm thấy Trần Thủy Mặc nói rất đúng.

Phó Vũ Hiền rõ ràng chính là một móc treo quần áo, mặc gì cũng đều dễ nhìn, Trần Thủy Mặc làm người mẫu đã lâu, đối với việc ăn mặc cũng có cách nhìn độc đáo. Nhìn bộ mặt Phó Vũ Hiền thay đổi dưới sự chỉ đạo của mình, Trần Thủy Mặc rất có cảm giác thành tựu.

Lúc trả tiền có một câu chuyện nhỏ xảy ra, Trần Thủy Mặc phòng má muốn Phó Vũ Hiền lấy thẻ của anh về.

"Tất cả là em tặng anh!"

Phó Vũ Hiền cũng không cãi với cô, nhưng cũng cố chấp không chịu nghe cô.

"Thủ trưởng... Cùng lắm thì sau này giao cho anh hết, lần này để em đi!"

Phó Vũ Hiền nhất định không không nỡ Trần Thủy Mặc giả bộ đáng thương, anh lắc đầu một cái, nhét thẻ của mình vào tay Trần Thủy Mặc, xách theo quần trang đã thay đứng qua một bên.

Trần Thủy Mặc để thẻ của Phó Vũ Hiền vào túi xách, đắc ý lấy tiền mình trả.

Đôi đồ thường, cuối cùng Trần Thủy Mặc có thể kéo Phó Vũ Hiền đi dạo! Cô cười giống như một con mèo trộm thịt.

Chỉ như vậy mà có thể làm cho cô vui vẻ, Phó Vũ Hiền nhìn nụ cười của Trần Thủy Mặc, trong lòng lộn xộn.

Chương 7: Câu chuyện du lịch kết hôn

Editor: lonbia

"Cha mẹ chúng con đi đây!" Trần Thủy Mặc mang theo một cái mũ rộng vành viền màu sáng được bên bằng mây, mặc một cái váy dài màu xanh nhạt, một tay kéo Vu Tuệ, một tay kéo Trần Kỳ Tiến, cười híp mắt nói.

"Đi nhanh lên." Vu Tuệ rút tay của mình ra khỏi tay của Trần Thủy Mặc, nét mặt giống như không được kiên nhẫn.

"Cha, người xem mẹ con kìa!" Trần Thủy Mặc bấu môi, cả hai tay đều khoác lên trên cánh tay của cha Trần, uất ức không thôi.

Cha Trần vỗ vỗ nón rộng vành của Trần Thủy Mặc, kéo nón của cô thấp xuống một chút, che khuất đi hơn nửa khuôn mặt cô. Nhìn Phó Vũ Hiên một cái thật sâu, Trần Kỳ Tiến nói một cách nghiêm túc: "Chăm sóc cho con bé thật tốt."

Phó Vũ Hiên sững sờ, rất nhanh gạt đầu một cái thật mạnh. Anh có thể hiểu được cha Trần đối với anh không hữu nghị, dù sao đối với hai người già nhà họ Trần mà nói, anh chính là một người không quen biết. Nhưng đồng thời như thế, anh lại càng quý trọng cha Trần mẹ Trần áp dụng phương thức nuôi thả từ nhỏ đối với Trần Thủy Mặc, có lẽ chính bởi vì cách thức giáo dục cởi mở này của hai người, Trần Thủy Mặc mới có thể giống như hiện tại bất đồng so với người khác.

"Cha, người nào chăm sóc người nào còn chưa xác định đâu! Cha cũng đừng xem thường con!" Trần Thủy Mặc vừa đội nón lại cho tốt, liền nghe thấy lời nói của cha Trần, cô có chút buồn bực mà cãi lại.

"Được rồi, đi nhanh đi!" Mẹ Trần đẩy Trần Thủy Mặc đi đến bên người Phó Vũ Hiên, một lần nữa lại thúc giục bọn họ.

"Ừm, cha mẹ, chúng con đi!"

"Hẹn gặp lại!"

Phó Vũ Hiên xách hành lý, đi theo phía sau Trần Thủy Mặc xuống lầu. Phòng bên trong tòa nhà có vẻ hơi cũ kỹ, cầu thang rất hẹp, mỗi một bậc thang cũng khá cao, Trần Thủy Mặc đi một cách không để ý, Phó Vũ Hiên đi theo sát phía sau nhưng khăn trương không thôi, chỉ sợ cô không cẩn thận té ngã.

"Thủy Mặc?"

Hai người vừa đi đến cửa toà nhà, Trần Thủy Mặc đột nhiên nghe được có người ở phía trước không xác định đang gọi tên cô.

"Di Đỗ!" Trần Thủy Mặc cũng cả kinh, sắc mặt đột nhiên trắng bệch.

"Thật đúng là con, Thủy Mặc..." Di Đỗ thế nhưng lại lộ ra vẻ mặt vui mừng, bước nhanh đi đến trước mặt Trần Thủy Mặc.

Trần Thủy Mặc cũng không biết tính sao, cô theo bản năng lùi lại, lần này vừa lúc lùi vào trong ngực của Phó Vũ Hiên. Phó Vũ Hiên không rõ chân tướng, nhưng mà lại đưa cánh tay nhàn rỗi còn lại bao bọc chặt chẽ Trần Thủy Mặc vào trong lồng ngực của mình.

Đi theo bên cạnh Di Đỗ còn có một người con gái nhỏ nhắn xinh xắn, làn da có chút ngăm đen, đôi mắt mặc dù không lớn, lại đặt biệt sáng ngời. Trần Thủy Mặc nhìn thấy bé gái kia, ánh mắt lại càng thêm tối đi.

"Thủy Mặc, vị này là...?" Di Đỗ quan sát Phó Vũ Hiên giống như đang ôm lấy Trần Thủy Mặc, mang theo vài phần nghi hoặc mà hỏi.

"Anh ấy là chồng con!" Trần Thủy Mặc trả lời rất nhanh, "Ha ha, di Đỗ, con kết hôn rồi!"

Gần như trong nháy mắt, trên mặt của di Đỗ thoáng hiện lên thần sắc kì lạ, nhưng mà rất nhanh, bà liền mang theo vẻ mặt kinh hi (kinh ngạc vui mừng) chúc Trần Thủy Mặc.

Trần Thủy Mặc mỉm cười, cũng không tiếp tục trò chuyện cùng bà, lập tức nói: "Di Đỗ, chúng con đang vội, phải đi gấp, lần sau nếu rảnh sẽ cùng đến thăm di!"

"Đi đi đi đi!" Di Đỗ khoác tay nói lời tạm biệt với Trần Thủy Mặc.

Cô bé nhỏ nhắn kia cũng sợ sệt nói một tiếng "Gặp lại", cũng không biết cuối cùng Trần Thủy Mặc có nghe thấy hay không, cũng không có trả lời cô bé.

Một trước một sau rồi đi, Trần Thủy Mặc cùng Phó Vũ Hiền thoáng có chút khoảng cách. Cô không nói được là vì cái gì, có lẽ cô chỉ muốn mình được yên lặng một chút mà thôi...

Rất nhiều thứ, khi bạn cho rằng thời điểm bản thân mình đã quên đi, nó sẽ vào lúc bạn không một chút phòng bị nào mà xuất hiện một cách sinh động, trong lúc nhất thời không kịp tránh né, cũng sẽ bị đâm đến trăm ngàn vết thương.

Thời tiết Hạ Môn rất tốt, Trần Thủy Mặc đứng ở trước cửa sân bay không khỏi gio tay để che đi ánh nắng mặt trời chói chang.

Đầu tiên ngồi xe buýt đi đến Nam Kinh, sau đó từ Nam Kinh bay thẳng đến Hạ Môn, đoạn đường này, Trần Thủy Mặc đã sớm điều chỉnh tốt cảm xúc bản thân. Ít nhất, hiện tại nhìn qua, cô đã trở lại là Trần Thủy Mặc mà mọi người quen thuộc kia rồi.

Trần Thủy Mặc cảm thấy cô cần phải nói cái gì đó với Phó Vũ Hiền, cho dù không phải là giải thích nguyên nhân vừa rồi cô trở nên khác thường.

"Thủ trưởng..." Trần Thủy Mặc nhỏ giọng gọi người đàn ông bên cạnh.

"Hả?" Phó Vũ Hiền nghiêng đầu nhìn cô, vẫn như cũ không nhìn ra một chút khác thường.

"Ách..." Trần Thủy Mặc bị anh nhìn có chút đỏ mặt, cô cúi đầu, nhỏ giọng nói thầm: "Không có gì, chỉ là muốn kêu anh mà thôi."

Phó Vũ Hiền nhẹ nhàng "Ừm" một tiếng, ngồi trên xe buýt của sân bay tiếp tục nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ. Hiện tại anh có thể tưởng tượng Trần Thủy Mặc nhất định là đang bịu môi, hai má hồng hồng, rõ ràng là xấu hổ, mà lại bướng bỉnh không chịu thừa nhận, sau thời điểm như thế này, ánh mắt của cô sáng lên bất thường...

Nghĩ đi nghĩ lại, Phó Vũ Hiền sửng sốt, thì ra so với trong tưởng tượng của mình anh ngày càng hiểu rõ hơn về cô.

Lắc đầu một cái, thả lỏng thân thể tựa lưng vào ghế dựa khép mắt nghỉ ngơi một chút. Tối hôm qua hầu như là ngồi trông coi cô ngủ cả một đêm, nghĩ tới Trần Thủy Mặc lập ra kế hoạch đi du lịch, Phó Vũ Hiền cảm thấy được nhu cầu cấp bách lúc này của mình chính là nghỉ ngơi dưỡng sức, nghỉ ngơi tốt một chút.

Trạm thứ nhất là Cổ Lăng Tự.

Ngồi xe buýt sân bay đi đến trạm thứ nhất - bến tàu vận chuyển hành khách, sau đó chuyển sang giao thông công cộng, lúc Trần Thủy Mặc cùng Phó Vũ Hiền đi đến bến tàu Hạ Môn khi đó đã sắp hoàng hôn. Tia sáng chiều tà trải dài trên mặt đất chiếu xuống mặt nước rộng lớn, đốm sáng li ti, loang lổ từng chấm, phản chiếu với mặt nước thật đẹp mắt, rất dễ dàng khiến cho bạn tâm tình bình tĩnh trở lại. Giờ phút này, vạn vật giống như đều bị thu nhỏ lại, chỉ cảm thấy không gian xung quanh yên tĩnh là kì khiến cho họ chỉ có thể cảm nhận được đối phương.

Ngồi trên tàu đi qua sông Lộc không đến 5 phút, gần đến biển lớn, hình như ngay cả những cơn gió cũng mang theo một chút vị mặn mòi.

Đứng ở trên boong tàu đón gió, Trần Thủy Mặc kích động muốn hét lớn lên.

Đi đến Cổ Lăng Tự, chỉ thấy trên đảo người đến người đi tấp nập, nhưng không lộ vẻ ồn ào.

Phong cách khác biệt so với biệt thự hoài cổ, trong con hẻm nhỏ đầy đặc những ngôi nhà trọ, những món quà lưu niệm đầy màu sắc được các tiểu thương bày bán khắp các cửa hàng, trước mắt là một mảnh phố hoa.

Duy nhất trên hòn đảo nhỏ này không có là xe, chỉ có thể đi bộ trên hòn đảo này, không có bất kì phương tiện giao thông gì, riêng điểm này đã làm cho Trần Thủy Mặc hết sức ngạc nhiên.

Cổ Lăng Tự giống như là nơi mà ông trời có ý cách biệt với bên ngoài, không giống với những nơi nổi tiếng danh sơn đại xuyên (ngọn núi nổi tiếng con sông lớn) khác, nơi này chỉ có thanh sơn bích thủy (núi xanh thăm nước xanh biếc như ngọc), núi thấp sông nhỏ. Khí hậu ở đây lại rất ẩm áp lặng mại.

Cũng không biết có phải vận khí tốt hay không, nhà trọ Trần Thủy Mặc đặt trước vừa lúc đối diện với biển, ngoài cửa sổ chính là biển khơi hùng vĩ, ban đêm lại có thể gối đầu lên tiếng sóng biển đi vào giấc ngủ.

Trần Thủy Mặc chọn chiếc giường sát cửa sổ, Phó Vũ Hiền cũng không nói cái gì, nhưng thừa lúc Trần Thủy Mặc không chú ý mà kiểm tra một cách cẩn thận lại ổ khóa trên cửa sổ một lần.

Nhập gia tùy tục mà thay một dép kẹp, Trần Thủy Mặc cầm theo một cái túi nhỏ liền lôi kéo Phó Vũ Hiền ra ngoài đi dạo xung quanh.

Dọc theo bờ biển vừa đi vừa nghỉ ngơi, Trần Thủy Mặc đối với vỏ sò bên dưới lớp cát mịn cảm thấy hết sức hứng thú, dọc đường đi nhặt được không ít.

Bên đường cũng có không ít quầy bán mấy món trang sức nhỏ, Trần Thủy Mặc nhìn trúng một sợi dây chuyền làm từ vỏ sò trắng. Cô đeo vào thử, cười hi hi hỏi Phó Vũ Hiền nhìn có đẹp hay không.

Phó Vũ Hiền gật đầu, vừa muốn lấy tiền ra mua, lại bị Trần Thủy Mặc hung hăng trừng mắt nhìn anh, "Không được nhúc nhích!"

Nghe vậy, quả nhiên Phó Vũ Hiên đứng bất động.

Đối với sự phối hợp của Phó Vũ Hiên, Trần Thủy Mặc cực kì vừa lòng mà gật đầu. Cô tự mình lấy tiền ra trả tiền cũng không có trả giá, mua sợ đây chuyện kia.

Cô giải thích với Phó Vũ Hiên là, dù sao tiền của anh đều là cô giữ, sao này cô hay anh trả tiền cũng giống nhau thôi.

Từ trước đến giờ Phó Vũ Hiên vẫn chưa bắt kịp được lối suy nghĩ của Trần Thủy Mặc, anh chưa kịp nói cái gì, Trần Thủy Mặc lấy máy ảnh ra đặt vào tay anh, muốn chụp ảnh.

Đứng giữa biển trời, Trần Thủy Mặc giơ tay lên, mái tóc dài mềm như tơ được gió biển cuốn lên, vẫn chưa hoàn toàn rơi xuống hết cô giống như được một tầng ánh sáng màu vàng bao phủ, cô hơi ngẩng đầu hướng về phía anh, khoảng cách không tính là quá xa, Phó Vũ Hiên còn có thể thấy rõ được sự thư thái trong mắt Trần Thủy Mặc.

Nhanh chóng bấm nút chụp, khung cảnh này không bị giới hạn vào trong một bức ảnh, mà nó còn thâm nhập ăn sâu vào trong lòng Phó Vũ Hiên.

Trần Thủy Mặc thích ăn hải sản, hai người tìm một nhà hàng nổi tiếng với rất nhiều loại thủy sản.

Ăn xong cơm tối, Trần Thủy Mặc vẫn chưa muốn trở lại nhà trọ. Trong bóng tối hai người chẳng có mục đích đi dạo qua các cửa hàng nhỏ đặc biệt. Trần Thủy Mặc nhìn trũng không ít thứ, nhưng mà không thể nào lại đi mua, cô tự nhủ với mình muốn tiết kiệm tiền.

Trước đây, Trần Thủy Mặc chỉ ngắm mặt trời mọc được một lần, lần đó lại là ở trên thuyền, thời điểm du lịch sau khi tốt nghiệp.

Sáng sớm 5 giờ Trần Thủy Mặc bị Phó Vũ Hiên đánh thức khi vẫn còn đang nằm mơ, Phó Vũ Hiên nhìn thấy bộ dạng mơ màng vừa mới tỉnh ngủ của Trần Thủy Mặc có một loại kích động, anh đột nhiên rất muốn hôn cô. Hiên nhiên, anh cũng không có hành động như vậy. Mà cô nén lại, kết quả vào buổi sáng hôm nay anh phải chạy thêm mấy ngàn mét so với lúc bình thường.

Bầu trời vẫn còn tối, Trần Thủy Mặc ngồi trên bãi cát, dùng những hạt cát lạnh lạnh đắp lên chân của mình, nước biển thỉnh thoảng đánh vào, vùi lấp hơn phân nửa cẳng chân của cô. Trần Thủy Mặc nhàn nhã tự đặt nhìn Phó Vũ Hiên một lần rồi lại một lần chạy vòng quanh trên bãi cát. Ngay từ đầu cô có thể đếm chính xác đây là lần thứ mấy chạy qua, càng về sau, cô lại hoàn toàn không nhớ được cuối cùng anh đã xuất hiện trước mặt mình lần thứ mấy rồi.

Khó trách chỉ trong một đợt huấn luyện vào buổi sáng cũng có thể biến bản thân mình trở thành như vậy! Trần Thủy Mặc đánh giá thể lực của mình một chút, vẫn quyết định là không nên nói cho Phó Vũ Hiên biết ý định tập thể dục vào buổi sáng của cô, bằng không nếu như bị anh lôi kéo cùng nhau chạy bộ với anh, thế nào cô cũng phải thở huyết mà thôi!

Đều nói mặt trời mọc trắng lệt, nhìn thấy ranh giới bầu trời từ từ bị nhuộm đỏ đó là một cảm xúc kích động rất khó diễn tả. Đầu ngón tay bị gió biển thổi đến có chút lạnh lẽo, Trần Thủy Mặc nắm hai tay lại để trước ngực, từ từ chà xát qua lại.

Đột nhiên có một bàn tay ấm áp cầm lấy tay cô, từ từ bao phủ lấy hai tay cô, Trần Thủy Mặc nghiêng đầu nhìn anh, lại phát hiện Phó Vũ Hiên vẫn không hề chớp mắt mà nhìn về phía trước. Cô cúi đầu vui vẻ, nhiệt độ ngón tay cùng hai má đều từ từ tăng lên.

Ban ngày bọn họ hân hỷ bùng bùng mà đi dạo tản bộ trên bờ biển, nhìn trời xanh mây trắng, hình dáng rừng dừa, nước xanh cát trắng, không ngại phiền toái là trên sườn núi dốc hay mặt đất bằng phẳng. Thu thập các loại thức ăn ngon ở đây, mua rất nhiều quà lưu niệm. Đến buổi tối, thì lại đi uống trà sữa Trương Tam Phong nổi danh, đến quán bar ven đường nghe nhạc, tán gẫu cùng du khách khắp mọi nơi...

Bọn họ vẫn nắm tay, mười ngón tay đan chặt vào nhau, cùng hòn đảo này bị núi và biển bao quanh, trong lòng không bị phân tâm, xích lại gần nhau hơn.

Tuy nhiên chỉ có hai ngày hai đêm, nhưng Trần Thủy Mặc lại phát hiện bản thân mình lại rất yêu thích nơi này.

Tàu, rời đảo, đổi sang xe công cộng, bọn họ đi thẳng đến thẳng trạm tiếp theo --- Hạ Môn.

Kề núi gần sông, hồng hoa lục ảnh (hoa hồng mang theo sắc xanh của lá), ngôi trường học này giống như một viên ngọc minh châu phát sáng đang bám vào bức tường màu trắng ven bãi biển, có một một phen đặc sắc.

Đều nói đại học Hạ Môn là ngôi trường đẹp nhất Trung Quốc, Trần Thủy Mặc đứng trước cổng trường đại học có chút thổn thức nói cho Phó Vũ Hiên ở phía sau nghe nếu đi theo nguyện vọng lúc trước của cô, có lẽ cô đã trở thành học sinh ở đây.

Phó Vũ Hiên có chút kinh ngạc, gia đình Trần Thủy Mặc luôn rất dân chủ, cô lại nói không phải tự đi theo nguyện vọng của mình, dường như đã từng phát sinh chuyện gì đó. Anh tuy là cảm thấy tò mò, nhưng cũng không hỏi thêm cái gì. Anh vẫn tin tưởng, thời điểm muốn nói ra, Trần Thủy Mặc tự nhiên sẽ nói cho anh biết.

Đi vào cổng trường, nhìn những sinh viên tràn trề sức sống kia, đột nhiên Trần Thủy Mặc cảm thấy bản thân giống như trở lại thời kì đại học. Cô bắt đầu có chút nhớ nhung những kỉ niệm cùng với bạn học nhiều năm không gặp.

Kiến trúc ở Hạ Môn là tuyệt nhất, trong phong cách phương tây lại toát lên nét đặc trưng riêng biệt của Đài Loan, không quá cổ xưa cũng không hiện đại, trung tây kết hợp, đặc biệt mới lạ. Trần Thủy Mặc nhìn không ra đó là trường phái gì, chỉ đơn giản cảm thấy đẹp, hiên nhiên là chụp không ít bức

ảnh.

Mấy ngày nay, Trần Thủy Mặc ăn không ít hải sản, đến đại học Hạ Môn chính là đang đến với thiên đường ăn vặt với những món ăn đặc biệt mới lạ. Đối với việc bản thân mình là một người mười phần tham ăn, chỉ ở điểm này cho tới bây giờ cô cũng chưa từng phủ nhận.

Bán đêm, ngồi ở trên xe buýt, bọn họ mới chính thức có cơ hội cảm nhận được thành phố hiện đại này.

Nhiều tòa nhà cao tầng, ánh đèn lấp lánh.

Ngồi máy bay trở về Nam Kinh, Trần Thủy Mặc bắt đầu khẩn trương. Cô nắm lấy cánh tay của Phó Vũ Hiên hỏi rất nhiều chuyện trong quân đội anh, nhưng sau khi nói xong, cô không những không cảm thấy khá hơn chút nào, ngược lại càng thêm khẩn trương.

Nghĩ đến mấy ngày trước đây, ở dưới lầu nhà mình cô còn vỗ ngực nói với Phó Vũ Hiên có cô ở đây anh không cần khẩn trương, Trần Thủy Mặc bắt chợt nhớ đến một câu nói ---- ra ngoài lăn lộn sớm hay muộn cũng phải trả giá!

Bạn đang đọc truyện *Ngưỡng Vọng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Khó khăn ứng phó Hồng Môn Yến

Editor: lonbia

Đối với chuyện Phó Vũ Hiên có căn hộ ở Nam Kinh, vẫn còn làm cho Trần Thủy Mặc kinh ngạc không thôi.

Khu vực thuận tiện, phương hướng tốt, tầng trệt rất tốt, căn hộ như thế so với căn phòng trọ một phòng ngủ một phòng khách của cô là quá tốt rồi. Trần Thủy Mặc không thù phú (bia: ý là chị không ghét người giàu á nha), nhưng cô đặc biệt chán ghét lãng phí! Căn nhà này vừa nhìn đã biết rất lâu rồi không có người ở, mặc dù có người quét dọn theo giờ, nhưng dù sao người ngoài cũng không nhiệt tình. Nghĩ lại cũng là, ngày thường Phó Vũ Hiên đều ở lại trong đơn vị, nếu có ngày nghỉ đi chán nữa, cũng sẽ không đặc biệt mà chạy đến Nam Kinh ở vài ngày đâu?

Tuy Phó Vũ Hiên chưa bao giờ nói qua chuyện này, nhưng Trần Thủy Mặc biết nhà anh cũng không hề ở chỗ này.

Thật ra thì, nhà này là do Hoắc Tàn kiên quyết đưa cho anh, nói cái gì mà cho dù là tạm thời, cũng phải có một nơi giống như chỗ ở cố định. Bình thường cũng là vợ của Cố Duy - Dương Thần Tuyết thường thuê người đến quét dọn. Thành thật mà nói, anh thật sự chưa từng ngủ lại ở chỗ này, cho dù là một đêm.

"Em...Khi nào em có thời gian thì dọn qua đây đi!" Phó Vũ Hiên cảm thấy có chút khẩn trương, hoặc là anh sợ Trần Thủy Mặc sẽ từ chối.

Trần Thủy Mặc trừng to hai mắt "A" một tiếng, lập tức cười hi hi nói: "Đồng ý!" Nơi này cách chỗ làm của cô gần như vậy, Trần Thủy Mặc nghĩ sau này buổi sáng mình có thể ngủ nướng ở trên giường thêm vài phút rồi.

Chỉ có thể nói hai người bọn họ đều chưa cảm thấy được hai người đã kết hôn.

Rời khỏi sân bay bật nguồn điện thoại lên, Trần Thủy Mặc nhận được hai tin nhắn, tin nhắn thứ nhất là của Ngô Hoàng gửi đến, nói là nhìn trúng một món quà nhỏ rất phù hợp làm quà tặng cho Trần Thủy Mặc, đến lúc đó mang về sẽ đến tặng cho cô, còn lại là của Chiêm Nhất Nhất gửi đến, chỉ mấy chữ nhưng lại cực kỳ phù hợp phong cách của Chiêm Nhất Nhất, hỏi cô đi chết ở đâu rồi.

Tin nhắn trước tạm thời có thể bỏ qua, dù sao trong thời gian ngắn Ngô Hoàng cũng không trở về, hơn nữa cô đã kết hôn rồi. Nhưng tin nhắn sau, Trần Thủy Mặc muốn làm bộ như không thấy cũng không được!

"Thù trường, cái đó.... khi nào thì chúng ta đi đến đơn vị của anh?"

Phó Vũ Hiên rót một chén nước bùng đến cho Trần Thủy Mặc, âm âm. Anh nhìn đồng hồ treo trên tường, trả lời: "Buổi chiều sẽ có xem đến đón."

Trần Thủy Mặc thở dài nhẹ nhõm giống như là trút được gánh nặng, ôm cánh tay Phó Vũ Hiên nói: "Vậy anh theo em cùng đi gặp một người nào!"

Nước ấm trong ly đổ ra ngoài, làm ướt ống tay áo của anh. Tuy nhiên không nóng, hai người đều không tự chủ được mà rút cánh tay lại, giống như là bị phỏng vậy.

Đúng lúc lại là thời gian ăn cơm trưa, Chiêm Nhất Nhất hẹn gặp mặt ở một nhà hàng danh tiếng không tới có cả phòng riêng. Thời điểm Trần Thủy Mặc cùng Phó Vũ Hiên đẩy cửa phòng bao đi vào thấy được có hai người đã ngồi trên ghế trong phòng. Đầu tiên Trần Thủy Mặc có hơi bất ngờ, rất nhanh liền nháy mắt ra hiệu mà tiến đến bên người Chiêm Nhất Nhất, cười đến xấu xa.

"Rất buồn cười?" Chiêm Nhất Nhất cũng cười, nhưng là cực kỳ nguy hiểm.

Từ trước đến nay Trần Thủy Mặc là một người chuyên bắt nạt kẻ yếu, bắt gặp vẻ mặt này của Chiêm Nhất Nhất cũng không dám tiếp tục lơ mắng. Hơn nữa, cho dù là đùa giỡn, cũng không thể làm quá mức được. Cô vội vàng thu lại nụ cười, ngược lại quay lại chào hỏi Cao Bằng: "Cao thiếu đã lâu không gặp lại trở nên đẹp trai hơn rồi!"

Cao Bằng ngẩng đầu, đầu tiên là nhìn thoáng qua Chiêm Nhất Nhất đang cúi đầu uống trà, tầm mắt mới chậm rãi dời đến trên người Trần Thủy Mặc, nghiền ngẫm mà nói: "Dĩ nhiên là không thể so sánh với người thoải mái đi..." Nói xong, anh còn làm như vô ý liếc nhìn về phía Phó Vũ Hiên.

Chiêm Nhất Nhất đương nhiên cũng thấy được Phó Vũ Hiên một thân quân trang không nói lời nào ngồi hơi xa so với bọn họ, cô đặt ly trà xuống, xoay qua bên người Trần Thủy Mặc, nhìn như thì thầm kê sát vào, tiếng nói vừa vặn làm cho cả bốn người ngồi trong phòng đều có thể nghe thấy: "Mặc Nụ, không giới thiệu sao?" (bìa: Mặc nộ = Mặc nữ, giống như em gái mặc, hay mặc bé bỏng, những mình thấy Mặc Nụ hay hơn ^^)

Trái lại giờ phút Trần Thủy Mặc thật sự có chút xấu hổ rồi. Ngay từ đầu quả thật cô có chút sợ hãi với việc nói thẳng chuyện mình cưới chui cho Chiêm Nhất Nhất biết, nhưng vừa rồi lại bị Cao Bằng chế nhạo như vậy, ngược lại cũng không còn sợ, chỉ cảm thấy có chút...ừm, khó xử thôi!

"Chiêm Hai, mình....cái đó, anh ấy..."

"Hả?" Chiêm Nhất Nhất nhú mày nhìn Trần Thủy Mặc càng co người nhỏ lại trên ghế.

Trần Thủy Mặc đáng thương nhìn về phía Phó Vũ Hiên, trong đôi mắt viết ra rõ ràng hai chữ "Cứu em". Phó Vũ Hiên nhin không được cong khóe miệng lên, ho nhẹ một tiếng, những cũng không vội vã mà mở miệng.

Chiêm Nhất Nhất thu hết mờ ám của hai người bọn họ vào trong mắt, đặc biệt đưa tay ra sau lưng của Trần Thủy Mặc hung hăng捏 một cái, Trần Thủy Mặc kêu đau một tiếng, vội vàng trốn đến bên cạnh Phó Vũ Hiên, ngồi xuống kê bên anh. Tật xấu thích捏 người khác của Chiêm Nhất Nhất thật sự là rất đáng ghét!

"Trần Thủy Mặc?" Mặc dù không biết người đàn ông kia là ai, nhìn thấy cử chỉ thân mật của Trần Thủy Mặc cùng với anh ta như vậy thì có thể hiệu được phần nào, nhưng có thể cũng chỉ là suy đoán, Chiêm Nhất Nhất ngược lại càng cảm thấy khó chịu rồi.

"Chiêm Hai..." Trần Thủy Mặc hiểu rất rõ, nếu Chiêm Nhất Nhất kêu cả học và tên của cô, như nghĩa là Chiêm Nhất Nhất bắt đầu nổi giận rồi.

"Ừ?" Âm cuối cao lên, Chiêm Nhất Nhất không giận mà uy.

Trần Thủy Mặc suy nghĩ, chết thì chết, dù sao hiện tại ở đây còn có Phó Vũ Hiên và Cao Bằng, cho dù muốn chết, cô cũng sẽ không chết quá khó coi.

"Anh ấy là chồng mình, mình... Tụi mình đã kết hôn vào ngày mùng một tháng năm!"

Đây là lần thứ hai Trần Thủy Mặc nói "Anh ấy là chồng tôi." Cũng giống với lần trước ở dưới lầu nhà Trần Thủy Mặc, nghe được câu này, không hiểu sao trong lòng Phó Vũ Hiên co lại, tiếp theo là cảm giác thỏa mãn thiếu chút nữa đã nhấn chìm anh.

Vốn là Cao Bằng đang thưởng thức cái bật lửa, nghe được lời của Trần Thủy Mặc, không cẩn thận làm rơi đồ vật trong tay lên trên bàn, phát ra một tiếng "bịch" thật lớn, khiến cho Chiêm Nhất Nhất hung hăng trừng một cái, Cao Bằng vội vàng cười cười với cô lấy lòng.

Phó Vũ Hiên nắm tay Trần Thủy Mặc, hướng về phía hai người kia giới thiệu: "Phó Vũ Hiên."

Suy cho cùng thì Cao Bằng cũng lăn lộn trong giới kinh doanh nhiều năm, tài ứng biến so với Chiêm Nhất Nhất tốt hơn không ít, anh thu hồi đồ bật lửa, gương mặt mang theo nụ cười vốn có, lễ độ nói: "Cao Bằng, hân hạnh được gặp mặt!"

Trần Thủy Mặc có chút chột dạ mà nhìn thoáng qua Chiêm Nhất Nhất, Chiêm Nhất Nhất hừ lạnh một cái, không hề nhìn cô. Cao Bằng thấy thế vội vàng đứng ra hòa giải, đưa thực đơn gọi món ăn đến trước mặt Chiêm Nhất Nhất và Trần Thủy Mặc, "Trước hết vẫn là nên gọi món ăn! Cũng đã lâu rồi! Vừa ăn vừa nói chuyện!"

Một bữa cơm ăn không biết mùi vị. Trừ bỏ Phó Vũ Hiên cùng với Cao Bằng lâu lâu thấp giọng nói chuyện với nhau vài câu, thời gian còn lại đều yên tĩnh đến nỗi khiến Trần Thủy Mặc khẩn trương muốn bỏ trốn.

Trần Thủy Mặc thật sự tình nguyện Chiêm Nhất Nhất trực tiếp nhảy dựng lên, dùng móng tay cứng rắn của cô ấy (CNN) chọc vào trán cô (TTM) hét to "Ấu trĩ" hoặc là "Không có đầu óc". Đối với biểu hiện khác thường của thái hậu cùng Chiêm Nhất Nhất, trong lòng Trần Thủy Mặc cảm thấy rất không chân thật, không sa sút, bây giờ, có lẽ cô thật sự đã làm cho bọn họ nổi giận đi!

"Thù trường..." Trần Thủy Mặc hít hít mũi, thấp giọng gọi người đàn ông kẻ bên mình.

"Như thế nào?" Phó Vũ Hiên giúp Trần Thủy Mặc múc một chén canh thịt vịt đặt trước mặt cô, "Tranh thủ lúc còn nóng uống đi."

Cẩn dũa, bản thân Trần Thủy Mặc cũng không biết cuối cùng là mình muốn nói gì với anh nữa, có lẽ cô chỉ muốn gọi anh mà thôi.

Từ đầu đến cuối Chiêm Nhất Nhất không nói một lời nào, nhưng vẫn biết Trần Thủy Mặc luôn lén nhìn trộm cô, nhiều lần muốn chủ động nói chuyện cùng cô, nhưng đến khóe miệng lại nhin xuống, cúi đầu dùng sức mà ăn.

Nhìn bộ dáng dè dặt của Trần Thủy Mặc, Phó Vũ Hiên cảm thấy có chút buồn cười. Thuận tiện vuốt đầu của cô, lần này Trần Thủy Mặc không né tránh nữa.

"Mực Nறு..." Cuối cùng Chiêm Nhất Nhất cũng mở miệng, giọng nói có chút khàn khàn, cô nghiêng đầu thấp giọng khẽ ho, nói tiếp: "Chúng ta đi ra ngoài nói chuyện."

"A! Được!" Trần Thủy Mặc nhanh chóng đứng dậy, đi theo Chiêm Nhất Nhất ra khỏi phòng bao.

Cửa phòng bao mở ra khép lại, về mặt Phó Vũ Hiên nhìn về phía đó có vẻ nghiêm túc.

"Lo lắng?" Cao Bằng châm một điếu thuốc, lười biếng dựa vào ghế, cùng với bộ dạng thương nhân thành đạt lúc này giống như là hai người.

Phó Vũ Hiên do dự một chút, vẫn gật đầu.

Cao Bằng cười cười, tàn thuốc rơi trên bàn, nhanh chóng dập tắt điếu thuốc. "Đi thôi, chúng ta cũng nên đi xem một chút!"

Chiêm Nhất Nhất trực tiếp đi đến bãi đỗ xe, Trần Thủy Mặc đi theo phía sau lưng cô, không nhanh không chậm bám sát.

Dừng lại ngay tại chiếc xe Audi màu đỏ của cô (CNN), Chiêm Nhất Nhất khoanh hai tay lại, lạnh lùng nhìn về phía Trần Thủy Mặc, "Cậu thật là giỏi, Trần Thủy Mặc!"

"Chiêm Hai..." Trần Thủy Mặc muốn nói gì đó, lại phát hiện bản thân mình cũng không biết nên giải thích cái gì, chỉ biết im lặng nhìn về phía Chiêm Nhất Nhất.

Chiêm Nhất Nhất tựa lên cửa xe, ngón trỏ gõ từng nhịp từng nhịp lên cánh tay trái của mình, giống như đang suy nghĩ cái gì: "Cậu xem trọng cái gì trên người anh ta? Là bộ quân phục đó sao?"

Cao Bằng cùng Phó Vũ Hiên vừa lúc đi đến nghe được câu này, về mặt Cao Bằng không xác định mà nhú mày, về mặt Phó Vũ Hiên lại bình tĩnh mà nhìn Trần Thủy Mặc, có lẽ anh cũng rất muốn biết đáp cuối cùng của vấn đề này.

"Chiêm Hai..." giọng nói Trần Thủy Mặc rất khẽ, cặp mắt xuống, lông mi khẽ run, "Mình vẫn nghĩ rằng cậu sẽ ủng hộ mình..."

Chiêm Nhất Nhất lắc đầu, "Nói cho mình biết, cuối cùng là cậu xem trọng điểm nào của anh ta?"

Tiếp tục một hồi im lặng, Trần Thủy Mặc đột nhiên nở nụ cười: "Chiêm Hai, cậu buộc mình nói?"

"Tùy cậu nghĩ như thế nào."

Trần Thủy Mặc suy nghĩ, từ từ đi lên phía trước, ở trước mặt Chiêm Nhất Nhất khẽ khụy gối, mặt đối mặt với cô (CNN), "Mình thích anh ấy!" Cô (TTM) nói ra không chút do dự, "Mình biết cậu sẽ cảm thấy mình ngây thơ, nhưng mà, mình, mình thích anh ấy..."

Dường như Chiêm Nhất Nhất không hề cảm thấy ngoài ý muốn, biểu cảm đóng băng trên mặt từ từ trở nên ôn hòa. Cô chìa tay ra bóp chóp mũi của Trần Thủy Mặc, có chút ý tứ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép với cô (TTM). Cô (CNN) đương nhiên hiểu Trần Thủy Mặc, nhà đầu kia nhìn bề ngoài giống như ngoan ngoãn nhu thuận, nhưng nội tâm lại cực kỳ phản nghịch. Cô (CNN) không bắt ngờ khi cô (TTM) cúi chui, nhưng mà, cô lo lắng đoạn quân hôn này. Huống chi, vừa nhìn người kia là biết không phải là người mà Trần Thủy Mặc có thể nắm trong tay dễ dàng, hiện tại cô (TTM) lại chủ động mở miệng nói thích người ta, sợ là càng bị ăn đến sít sao thôi!

Cô thật sự là không biết nên nói cái gì với Trần Thủy Mặc cho tốt, nói cô (TTM) ngay thơ, nhưng cô (TTM) lại suy nghĩ nhiều hơn so với người khác, nói cô (TTM) trưởng thành, cô lúc nào cũng ngờ ngợ ngắc ngác.

Ai, dù sao hiện tại cũng lập gia đình, không tới lượt cô quang tâm mù quáng rồi!

Cao Bằng mang về mặt ái muội nhìn về phía Phó Vũ Hiên, dường như trừ bỏ hai tai có chút đỏ ra, thì Phó Vũ Hiên cũng không có phản ứng gì quá lớn.

Chiêm Nhất Nhất đẩy Trần Thủy Mặc một cái, sau cùng lại nhìn thoáng qua Phó Vũ Hiên, mở cửa xe ngồi vào, khởi động xe, lái đi.

Cao Bằng ngẩn ra, thấp giọng mắng một câu, cũng nhanh chóng lái xe của mình đuổi theo.

Trần Thủy Mặc có chút then thừng nhìn Phó Vũ Hiên cách đó không xa, vừa rồi cô thổ lộ cũng không phải nhất thời kích động, thời điểm ở Cổ Lăng Dữ cô đã muốn nói với anh, cô có lẽ đã thích anh rồi!

Phó Vũ Hiên đi tới bên cạnh Trần Thủy Mặc, ngồi trên người đang mặc quân phục nên cũng không có làm ra động tác quá mức thân mật, chỉ sờ đầu Trần Thủy Mặc, Trần Thủy Mặc nhẹ nhàng ôm đầu tránh né, vẫn như cũ oán giận anh làm hư kiểu tóc của mình. Phó Vũ Hiên chỉ mỉm cười, cung chiêu bao dung.

"Thù trưởng..." dường như Trần Thủy Mặc nhìn đến ngây người, ní non biệt danh của anh, Phó Vũ Hiên rất đẹp trai, Trần Thủy Mặc đã phát hiện ra ngay lần đầu tiên gặp mặt, nhưng khi đó, anh tuy đẹp trai nhưng lại rất xa cách, chỉ có thể nhìn từ xa. Mà hiện tại, anh cười với cô, về mặt đó làm cho Trần Thủy Mặc rất muốn đi lại thân mật với anh, càng thân mật hơn một chút...

"Hà?" Phó Vũ Hiền nhẹ nhàng trả lời lại.

"Em muốn hôn anh..." (bìa: @@ chị quá trực tiếp!!!)

Trần Thủy Mặc vừa dứt lời, một chiếc xe Audi treo cờ quân đội dừng lại bên cạnh hai người, về mặt kinh ngạc của cậu con trai da ngăm khi nhìn Phó Vũ Hiền, miệng không lưu loát kêu lên: "Đoàn trưởng..."

Bạn đang đọc truyện *Ngưỡng Vọng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Cô dâu mới vào quân doanh

Editor: becuacon

Trần Thủy Mặc thì cô chưa từng có một thời khắc thực sự hi vọng mình có năng lực ẩn thân trong nháy mắt giống như bây giờ! Câu nói kia thật sự là cô nói sao? Sao cô lại nói ra khỏi miệng? Sao có thể bị người khác nghe được chứ? Người đó lại còn là lính dưới quyền Phó Vũ Hiền!

Theo bản năng, Trần Thủy Mặc né tránh sau lưng Phó Vũ Hiền, muốn tránh tầm mắt cậu trai kia.

"Du Viễn!"

"Đến ạt!" Nghe đoàn trưởng ra lệnh, Du Viễn vội vàng từ trên xe xuống, "xoạt" đứng nghiêm ngay ngắn.

Phó Vũ Hiền mở miệng mới phát hiện ra căn bản mình không có gì để nói, anh cũng chỉ muốn hóa giải lúng túng của Trần Thủy Mặc, còn khiến Du Viễn thu hồi ánh mắt sững sờ. Khóe miệng bĩu ra một cái, anh phát hiện hình như chỉ khi gặp chuyện có liên quan đến Trần Thủy Mặc, đúng là anh càng ngày càng trở nên mất bình tĩnh.

Đưa hành lý về phía trước, Phó Vũ Hiền nhỏ giọng phân phó nói: "Đi thôi!"

Du Viễn nhanh chóng len lén nhìn Trần Thủy Mặc một cái, vội vàng nhận lấy hành lý xếp lại thật tốt rồi ngồi lên ghế lái.

Trần Thủy Mặc đều cúi đầu dọc theo đường đi, ngón tay xoắn xoắn không tự nhiên, Phó Vũ Hiền nói chuyện với cô, cô cũng chỉ gật đầu hoặc lắc đầu, một tiếng không nói. Từ trong kính chiếu hậu, nhìn đoàn trưởng cùng chị dâu, Du Viễn có chút hậu tri hậu giác mà nghĩ hình như cậu như con nít làm chuyện xấu! Nhưng cậu cũng không biết đoàn trưởng mình cưới vợ lại nói ra mấy câu nói như thế! Du Viễn nghĩ đi nghĩ lại, phát hiện mặt mình cũng không nhìn được, bắt đầu nóng lên rồi. Dưới chân run lên, thiếu chút nữa cậu đã đụng vào xe trước mặt. Du Viễn hoảng sợ đổ mồ hôi lạnh toàn thân không nói, cậu cảm thấy cái ót mình đang bị đoàn trưởng bắt mắt nhìn chằm chằm. Cũng không dám không tập trung, Du Viễn rụt cổ một cái, trốn tầm mắt sau lưng, nghĩ cố gắng giảm sự tồn tại xuống thấp nhất. *Hậu tri hậu giác là quá trình từ nhận thức đến hiểu rõ xảy ra khá chậm

Theo lý thuyết, sắp xếp chuyện đón người như vậy không tới trên đầu cậu, nhưng ai kêu cậu vẫn luôn đẩy tò mò với chị dâu đột nhiên xuất hiện chứ? Từ lúc biết được đoàn trưởng gửi báo cáo kết hôn thì cậu liền bắt đầu mong đợi, đeo bám dai dẳng mới được "nhiệm vụ" lần này. Không thể không nói, chị dâu vẫn rất xinh đẹp, đứng chung một chỗ cùng đoàn trưởng, nhìn qua hết sức xứng với nhau!

Phó Vũ Hiền thu hồi tầm mắt, có chút nhử đầu nghĩ xem anh phải làm như thế nào mới có thể làm cho Trần Thủy Mặc mau quên đi chuyện này. Mặc dù anh cũng bị lời nói không che đậy của Trần Thủy Mặc làm kinh động, thế nhưng hơn nữa là vui mừng. Không thể không thừa nhận, khi biết Trần Thủy Mặc nguyện ý gần gũi bên cạnh anh, hẳn cảm thấy lòng rất thoải mái.

Thật ra nhiều khi anh cũng rất hâm mộ Trần Thủy Mặc, bởi vì cô có thể trực tiếp nói hết suy nghĩ của mình, cũng biến thành hành động. Cô là dũng cảm không biết sợ, giống như hoa hướng dương sống dưới ánh mặt trời, vĩnh viễn đều mang cho người ta nụ cười ấm áp, cố chấp mãi mãi hướng về mặt trời, không biết mệt mỏi.

"Đoàn trưởng..." Không thể không nói Du Viễn thật đúng là kiểu người không ngồi yên được, thật vất vả mới yên tĩnh một lát liền ám ức khó chịu, lại thử mở miệng dò xét nói.

"Sao?" Phó Vũ Hiền thu hồi tầm mắt đặt trên hai tay Trần Thủy Mặc, trầm giọng lên tiếng.

Du Viễn cười hi hi, hàm răng trắng đều trên gương mặt ngăm đen có vẻ cực kỳ bắt mắt: "Đoàn trưởng, em còn chưa biết chị dâu tên là gì nữa!"

Trần Thủy Mặc bị tiếng gọi chị dâu dọa sợ không nhẹ, ngẩng đầu lên, có chút mê mang nhìn Du Viễn đang lái xe phía trước. Tầm mắt dao động, cuối cùng rơi vào trên người Phó Vũ Hiền, mặt lại đỏ hết. Phát hiện Phó Vũ Hiền lại hơi mỉm cười, trong lòng cô buồn bực, giả bộ hung hãn trừng anh.

"Cô ấy tên là Trần, Thủy, Mặc." Phó Vũ Hiền gần từng chữ một trả lời tên của Trần Thủy Mặc, anh cảm thấy bộ dáng bây giờ của Trần Thủy Mặc rất thú vị, xấu hổ cũng có thể được cô diễn dịch đúng lý hợp tình như vậy.

Du Viễn thấy Phó Vũ Hiền trả lời mình, lập tức hăng hái, "Chị dâu làm công việc gì ạ?"

Lần này thấy Phó Vũ Hiền không có trả lời, Trần Thủy Mặc hăng giọng, nhỏ giọng nói: "Tôi là giáo viên dạy tiếng Anh."

"Oa! Chị dâu!" Nghe Trần Thủy Mặc nói chuyện với mình, thiếu chút nữa Du Viễn lái xe xuống cống.

"Xi ~" Nghe Du Viễn cả kinh gào lên, đột nhiên Trần Thủy Mặc cười, cô cảm thấy cậu trai này thật ra thì cũng rất thú vị!

Trần Thủy Mặc là điển hình không có tim không có phổi, sau một hồi nói chuyện với Du Viễn liền quên mất lúng túng lúc hai người gặp mặt. Đơn giản giới thiệu một chút về tình hình với nhau, đề tài của Trần Thủy Mặc cùng Du Viễn liền bắt đầu triển khai vây quanh Phó Vũ Hiền. Trần Thủy Mặc nhìn ra Du Viễn rất sùng bái Phó Vũ Hiền, cậu kể cô nghe rất nhiều sự tích anh hùng của Phó Vũ Hiền. Trần Thủy Mặc vừa nghe vừa nửa tin nửa ngờ nhìn gò má Phó Vũ Hiền hơi mím cười, nghĩ tới nhất định phải tìm cơ hội để anh đích thân nói lại lần nữa, Du Viễn thật sự là không đáng tin mà!

Lúc xe ở vào cửa chính kiểm tra như quy tắc, đột nhiên Trần Thủy Mặc kêu một tiếng "a", Phó Vũ Hiền cho là đã xảy ra chuyện gì, vội vàng nhỏ giọng hỏi: "Sao vậy?"

Về mặt Trần Thủy Mặc như đưa đám, tội nghiệp hít mũi một cái: "Quên mua bánh kẹo cưới rồi!"

Phó Vũ Hiền buồn cười, suy nghĩ của Trần Thủy Mặc sẽ luôn làm anh nhìn không thấu, anh đúng là không có biện pháp nắm bắt cô.

"Chuyện đó, chị dâu... Trung đoàn chúng ta nhiều người, chị muốn phát bánh kẹo cưới cũng phát không hết đâu! Coi như xong đi! Coi như hết!"

"Phải ha..." Trần Thủy Mặc mở ba lô đeo trên lưng mình, tìm ra mấy viên kẹo thỏ trắng, dí dõm chớp mắt nhìn: "Vậy thì tôi chỉ tặng cho cậu, cậu đừng nói cho người khác biết nhé!"

Phó Vũ Hiền cảm thấy Trần Thủy Mặc thật sự đáng yêu, nhịn không được cười ra tiếng.

Túi kẹo thỏ trắng là do bọn họ mua lúc ở Hạ Môn, Trần Thủy Mặc thích ăn, giải buồn trên đường, thật không nghĩ tới cô lại phát mấy viên còn dư lại làm bánh kẹo cưới.

Lột một viên bỏ vào miệng mình, Trần Thủy Mặc đặc biệt thích ăn vị sữa này. Cô cười ngọt ngào: "Thủ trưởng có muốn ăn một viên hay không?"

Phó Vũ Hiền lắc đầu một cái, nét mặt Trần Thủy Mặc như là "em biết ngay", cắn kẹo, quai hàm lập tức như cái trống.

"Chị dâu, sao chị gọi đoàn trưởng là 'thủ trưởng' ạ?"

Trần Thủy Mặc thu hồi khuôn mặt tươi cười, liếc mắt nhìn Phó Vũ Hiền, chỉnh vạt áo nói: "Phật viết, không thể nói không thể nói!"

Phó Vũ Hiền mới vừa đến thì có một người hai gach một sao đi đến, bộ dạng giống như là đội rất lâu rồi. Hai người nói chuyện với nhau một lát, hình như là đã xảy ra chuyện gì, Phó Vũ Hiền vẫn chau mày lại an tĩnh nghe. Cuối cùng, anh gật đầu một cái, đi tới Trần Thủy Mặc.

"Trong quan doanh có chút việc, để Du Viễn đưa em đi nghỉ ngơi trước."

Trần Thủy Mặc rất muốn đưa tay vuốt lên hai đầu chân mày của anh, nhưng cuối cùng cô không có đưa tay ra: "Biết ạ."

Phó Vũ Hiền gọi Du Viễn đưa cô đến chỗ ở trước, Du Viễn chào một cái, gào lớn một câu: "Bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ", làm Trần Thủy Mặc dờ khóc dờ cười. Lần đầu tiên tới quân doanh, Trần Thủy Mặc đứng như rất hưng phấn, toàn cảnh là cây tùng xanh lá, cô mở to mắt nhìn chăm chăm xung quanh. Du Viễn bên cạnh cô không ngừng giới thiệu với cô, trong giọng nói lộ ra tự hào làm Trần Thủy Mặc cười thầm. Nhìn gương mặt Du Viễn còn có chút non nớt, Trần Thủy Mặc nghĩ chính là cảm giác này, là cảm giác hấp dẫn cô sâu sắc, nhiệt tình, đừng cảm.

Tòa nhà cho người thân nhìn rất mới, bên ngoài sơn màu nâu xanh, tòa nhà nhỏ năm tầng. Du Viễn nói với Trần Thủy Mặc là mới xây xong năm trước, người thân quân nhân tới nhiều hơn nên trung đoàn mới hạ lệnh xây mới.

Dọc theo đường đi gặp không ít người với vẻ mặt nghi ngờ quan sát Trần Thủy Mặc, cô cũng không quá để ý. Có lẽ là từ nhỏ đã bị người khác nhìn chăm chú nên sớm đã thành thói quen.

Căn nhà có hai phòng ngủ một phòng khách, gọn gàng sạch sẽ, Trần Thủy Mặc coi như hài lòng đi một vòng, cười nói cảm ơn Du Viễn.

Du Viễn giải đầu, lộ ra hàm răng trắng nõn: "Chị dâu, chị cũng muốn theo quân tới đây sao?"

Trần Thủy Mặc sững sờ, lắc đầu một cái, nói: "Không có!"

"Hà?" Đường như Du Viễn có chút thất vọng, dừng một chút mới nói: "Chị dâu, tốt nhất chị nên nghỉ ngơi đi! Em về trước đây!"

Trần Thủy Mặc muốn cậu chờ một chút, đưa kẹo thỏ trắng còn lại trong túi xách kín đáo đưa cho cậu: "Bánh kẹo cưới!"

Du Viễn đứng nghiêm ngay ngắn, chào kiểu quân đội tiêu chuẩn với Trần Thủy Mặc.

Du Viễn vừa đi, Trần Thủy Mặc liền trực tiếp nhào vào trên chiếc giường lớn trong phòng ngủ, ga giường tỏa ra mùi bột giặt thanh thuần, gương mặt cọ sát, ma sát nhỏ làm Trần Thủy Mặc thoải mái rên rỉ một tiếng.

Theo quân...

Cô còn chưa suy nghĩ nhiều như vậy, cô có công việc, cũng có xã giao riêng của mình, cô vốn chưa kịp chuẩn bị buông tha cuộc sống trước đây, cô sẽ không qua loa làm ra quyết định theo quân. Phó Vũ Hiên cũng không hỏi cô chuyện này, chắc hẳn anh cũng không muốn ép cô!

Thật ra thì hiện tại không nói theo quân còn có một nguyên nhân khác chính là Trần Thủy Mặc đang sợ. Cô thích anh, nhưng dù sao kết hôn cùng việc nói thương khác nhau, chỉ dựa vào tình yêu là không đủ, những tật xấu của cô, có lúc ngay cả cô cũng không chịu được, Phó Vũ Hiên không nhất định sẽ dễ dàng bao dung tha thứ. Huống chi, anh lại chưa từng nói thích cô, nghĩ đến đây, Trần Thủy Mặc ít nhiều có chút lo lắng không đáng.

Từ từ, cô lại nằm trên giường ngủ quên.

Khi tỉnh lại lần nữa đã hơn sáu giờ. Ngồi trên giường một lát, Trần Thủy Mặc mới chậm rãi đi xuống.

Phó Vũ Hiên đã trở lại, trên bếp đang đun nước, hơi nước trắng xóa tỏa ra ngoài, lại không thấy người đến tắt hỏa. Trần Thủy Mặc sợ cái ấm cháy hư nên chạy nhanh qua tắt lửa.

Cửa phòng sách nửa đóng, Trần Thủy Mặc đẩy cửa ra đi vào, Phó Vũ Hiên ngồi đối diện máy vi tính xem tài liệu, hết sức chăm chú. Trần Thủy Mặc vốn không muốn làm phiền anh, nhưng nghĩ tới chuyện anh nấu nước quên coi lửa nên cảm thấy cô rất cần thiết dạy dỗ anh một trận thật tốt!

Gõ cửa, Trần Thủy Mặc khoanh tay đứng ở cửa, nghiêng đầu, bày ra tư thế giáo sư nhân dân.

"Dậy rồi." Phó Vũ Hiên dời mắt khỏi màn hình, vuốt vuốt mi tâm nói.

Trần Thủy Mặc hừ một tiếng, lại háng giọng một cái. Nói thật mấy chuyện giảng dạy người khác này cô rất ít làm, kinh nghiệm cơ hồ là số không: "Thủ trưởng, em cũng cần tiến hành phê bình nghiêm túc với anh!"

Phó Vũ Hiên ngẩn ra, tay vẫn còn đặt trên trán từ từ tuột xuống bên mặt.

Thấy thế, Trần Thủy Mặc cũng không kèm được, bám vào cửa, "xi" bật cười: "Anh căng thẳng gì chứ?"

Phó Vũ Hiên ho nhẹ một tiếng, thoáng che giấu khác thường của mình. Bộ dáng lúc này của Trần Thủy Mặc, ngược lại làm cho tim anh đập rộn lên. Không biết, không thể không chế, những thứ này đều là những cảm xúc anh không nguyện ý đụng vào. Nhưng kể từ sau khi ở cùng Trần Thủy Mặc, anh phát hiện số lần xuất hiện cảm xúc như vậy càng ngày càng thường xuyên.

"Không có... Lúc này em nói phê bình anh gì vậy?"

"À...! Thủ trưởng, trên bếp còn đun nước! Anh lại quên? Nhìn gì mà say mê vậy!"

Còn đun nước... Anh quên thật! Chuyện này thật đúng là cần phê bình! Phó Vũ Hiên gật đầu một cái, cam tâm nhận lỗi.

"Đói bụng sao?"

Trần Thủy Mặc thấy anh cũng không cãi lại, thái độ nhận lỗi cực tốt, còn muốn nói tiếp thì không ngờ Phó Vũ Hiên hỏi trước. Cô vừa nghĩ thăm dè tài này xoay chuyển thật nhanh, vừa thuận theo bụng mình kháng nghị, chậm rãi gật đầu một cái.

Nhìn thời gian dưới góc máy vi tính một chút, Phó Vũ Hiên tắt máy đứng dậy: "Cũng tới giờ rồi, chúng ta đi thôi!"

"Hả? Đi chỗ nào? Ăn cơm?"

Đôi con người đen như mực của Phó Vũ Hiên khóa chặt Trần Thủy Mặc, từ từ đi tới trước mặt cô, qua một buổi thì thờ dài, như cam chịu nói: "Bọn họ chuẩn bị một hôn lễ cho chúng ta."

Bạn đang đọc truyện *Ngưỡng Vọng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 10: Hôn lễ dờ dờ ương ương

"Thủ trưởng..."

Choáng váng bị Phó Vũ Hiên dẫn ra cửa, lúc đi vào cửa phòng ăn, chân Trần Thủy Mặc vẫn mềm nhũn.

Sắc trời cũng chưa quá tối, Trần Thủy Mặc nhìn ngôi sao nhỏ trên cầu vai Phó Vũ Hiên, bỗng dưng có kích động muốn lấy hai ngôi sao xuống! Nếu như anh chỉ là một quân nhân bình thường thì cô cũng không đến nỗi phải đối mặt với "sự kiến lớn" như thế này!

"Sao thế?" Phó Vũ Hiên xoay người đi mấy bước đến trước mặt Trần Thủy Mặc, gương mặt vốn là nho nhã lạnh nhạt hiếm khi lộ ra mấy phần vui vẻ cùng mong đợi.

"Em... Hay là về thay bộ quần áo đi! Cũng xứng với anh một chút!" Nói xong, Trần Thủy Mặc muốn xoay người đi về.

"Trần Thủy Mặc..."

Giọng Phó Vũ Hiên không lớn, nhưng lại khiến bước chân Trần Thủy Mặc như có đinh tại chỗ, không thể nhúc nhích.

"Thủ trưởng..." Trần Thủy Mặc nghe lời như mèo nhỏ bị hoảng sợ, mắt to tròn chuyển một vòng, chỉ thiếu lo lắng nhe răng về phía anh thôi.

"Đừng căng thẳng!" Phó Vũ Hiên nói không được mấy lời an ủi người khác, ngược lại rất muốn gỡ đầu Trần Thủy Mặc một cái, sợ là về mặt vô tội của cô nhóc làm anh không thể thực hiện được rồi. Nếu như có thể, dĩ nhiên anh cũng hi vọng mình có thể giống như Trần Thủy Mặc ngày hôm đó, vỗ ngực, lời thề son sắt nói "có em ở đây, anh đừng căng thẳng". Chỉ là, lời như thế, anh không nói ra khỏi miệng được.

Trần Thủy Mặc rên rỉ trong lòng, lại vội vàng tự động viên mình. Cô như tên trộm nhìn Phó Vũ Hiên nói: "Thủ trưởng, anh cần phải bảo vệ em!"

Sắc trời từ từ tối, con người Phó Vũ Hiên khóa chặt đôi mắt Trần Thủy Mặc, cặp mắt như lóe ánh sáng lấp lánh trong bóng tối, có thể hút trọn anh vào, làm anh không thể chuyển dời ánh nhìn.

"Đến rồi, đến rồi!" Du Viễn kêu to, cả phòng ăn lập tức reo hò. Âm thanh truyền ra bên ngoài, làm hai người đang đưa mắt nhìn nhau giật mình, Trần Thủy Mặc quay mặt, cắn môi, khóe miệng từ từ cong lên.

Vẫn là một trước một sau, Trần Thủy Mặc đi theo sau lưng Phó Vũ Hiên vào phòng ăn. Dường như Phó Vũ Hiên đã sớm có chuẩn bị với việc này, mặt không đổi sắc nhìn sắc mặt của những người lính đang hò hét đến đồ lên, quét mắt một cái, thờ ơ ghi nhớ mấy người huyền não dữ nhất, suy tư xem nên cho bọn họ huấn luyện thêm gì để bọn họ vận động gân cốt một chút, tránh kiềm nén đến sợ.

"Đoàn trưởng!" Du Viễn vội vàng chạy đến bên cạnh Phó Vũ Hiên, cười không có ý tốt.

"Sao?" Phó Vũ Hiên nhú mày, nhàn nhạt nhìn cậu một cái, không chỉ có Du Viễn vội vàng lui người về phía sau hai bước, ngay cả phòng ăn cũng không hiểu sao lại yên tĩnh.

Trần Thủy Mặc còn ở trạng thái lơ đãng, mê mải nhìn cảnh từng tốp màu xanh tách ra thành từng nhóm nhỏ. Được rồi, Trần Thủy Mặc thừa nhận, cô đang căng thẳng. Điều nói làm lính ít nhiều cũng có chút vô lại, ai biết cuối cùng sự kiện gọi là hôn lễ tối nay sẽ diễn biến như thế nào. Chỉ là xem ra Phó Vũ Hiên vẫn rất có lực uy hiếp, một ánh mắt đã khiến cho mấy anh lính giống như là rau xanh mắc sương héo rũ, Trần Thủy Mặc ít nhiều cũng an tâm một chút.

"Được rồi, được rồi, đầu tiên đừng có hò hét nữa, để đoàn trưởng nói vài câu với chúng ta trước!" Đặng Hồng Thạch liếc mắt nhìn Du Viễn, vô cùng đau đớn nghĩ, thẳng thắn cậu thật đúng là không có trí nhớ, đáng đời bị đoàn trưởng xé ra ngoài huấn luyện một mình!

die nda nlequ ydo n <3 < becuacon <3

Thật ra thì Phó Vũ Hiên cũng không có gì phải nói, chỉ giới thiệu Trần Thủy Mặc sơ lược một lượt, làm cho mặt Trần Thủy Mặc đỏ lên.

Dù sao cũng ở trong quân đội, nói là hôn lễ thì nghi thức cũng không thể phức tạp hơn, hai người bị dụ dỗ đọc một lời thề giống nhau, không giống với lúc lãnh giấy ở cục dân chính, lần này Trần Thủy Mặc cố nén cười hết sức khổ cực. Tuy nói là lời thề nhưng không đến nỗi phải viết ra như lời tuyên thệ với Đảng, với nhân dân như vậy chứ? Nhục lại nhìn về mặt Phó Vũ Hiên bình tĩnh, ngay cả giọng nói cũng không thay đổi.

Phải uống rượu giao bôi đã làm khó Trần Thủy Mặc một xít, tửu lượng của cô không tốt, không có cách nào 'liều mình bồi quân tử' một ly rượu trắng, để cô trực tiếp từ chối, nói như thế nào? Cuối cùng vẫn là Phó Vũ Hiên đưa tay cản lại, lại nhàn nhạt nhìn, lập tức đã có người chạy đi tìm hai chén nhỏ để đổi.

Mùi rượu rất thuần, ập vào trong mũi làm người ta bị sặc.

Hai cánh tay đan vào nhau, Trần Thủy Mặc nghiêng người lại gần ly rượu, gương mặt kề sát gần, cô như cũng có thể cảm nhận được hơi thở nóng của Phó Vũ Hiên. Trong khoảnh khắc đó, đột nhiên Trần Thủy Mặc nghĩ đến một câu —— vành tai và tóc mai chạm vào nhau.

Ngửa đầu uống cạn rượu bên trong ly, Trần Thủy Mặc cảm thấy trong cổ họng xông lên, vị cay cay mới mẻ như làm nội tạng cùng nhau cháy lên. Không thể không thừa nhận, cô quả thật không uống được rượu!

Rượu mới còn chưa uống, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo của Trần Thủy Mặc đã đỏ người, chỉ có đôi mắt như chứa đựng ngọc đẹp, ánh nước trong veo, xinh đẹp không thôi.

Có chút rượu, không khí cũng tự nhiên linh hoạt hơn.

"Chị dâu, chị với đoàn trưởng bọn em quen nhau thế nào vậy?"

Trần Thủy Mặc neho mắt tìm kiếm nơi phát ra giọng nói, lại phát hiện trước mắt xanh biếc một màu, căn bản không phân biệt được ai là ai.

Âm thanh ồn ào dần lớn hơn, Trần Thủy Mặc bắt đầu có chút nhức đầu. Hơi nhích lại gần Phó Vũ Hiên, rõ ràng cô cảm thấy thân thể anh cứng đờ, ngược đầu nhìn, phát hiện hai tai anh lại đỏ lên. Trần Thủy Mặc rất muốn cười, dường như Phó Vũ Hiên dễ ngượng ngùng hơn cô.

Đột nhiên, cô cảm thấy có một nguồn nhiệt đang chống vào ngang lưng của mình, đỡ lấy thân thể của cô. Ấm áp, chân cũng không còn hơi sức đứng vững vàng. die nda nlequ ydo n <3 < becuacon <3

"Thủy Nhi..." Phó Vũ Hiên cúi đầu tiến tới bên tai Trần Thủy Mặc, dùng âm lượng chỉ có hai người bọn họ mới nghe được nhẹ giọng hỏi: "Vẫn ổn chứ?"

Trần Thủy Mặc cố gắng mở to mắt, rất dùng sức gật đầu một cái, ý bảo mình không có say. Phó Vũ Hiên hơi nhúc nhúc đầu nửa ôm cô ở trước ngực, mà men cũng nói mình không say, nhìn bộ dạng Trần Thủy Mặc cũng không khác bao nhiêu.

"Chị dâu, chị với đoàn trưởng bọn em quen nhau thế nào vậy?"

Lần này đổi thành một giọng nói chói tai đặt câu hỏi, mặc dù vẫn bắt chước giọng điệu lúc này, lại bắt chước không ra, cực kỳ buồn cười.

Đôi mắt đẹp của Trần Thủy Mặc trừng to, Du Viễn vội vàng dùng một tư thế ôm đầu ngồi xổm xuống tiêu chuẩn, chọc cho mọi người cười ầm lên.

"Chúng tôi..." Trần Thủy Mặc giả bộ làm ra vẻ huyền bí, cố ý kéo âm cuối rất dài. Đẩy Phó Vũ Hiên ra, rất cố gắng muốn tự đứng thẳng, đỡ bàn bên cạnh, nhưng vẫn xiêu xiêu vẹo vẹo, gương mặt cũng từ từ trở nên đỏ ửng. Neho đôi mắt một cái, rõ ràng nhả ra hai chữ: "HẸN HỒ!"

"Ôi ôi, chị dâu chị dâu!" Du Viễn vừa nghe lại vội vàng nhảy lên từ trên đất, vẻ mặt mong đợi nói: "Chị dâu, chị còn có bạn bè độc thân hay không, giới thiệu cho em đi!"

Vốn là một câu nói đùa hợp với tình hình, Trần Thủy Mặc cũng rất nghiêm túc suy nghĩ. Hình như bên cạnh cô thật sự không có đối tượng thích hợp giới thiệu cho Du Viễn. Chỉ là không sao, trong tiệm Chiêm Nhất Nhất người đến người đi, cũng có thể tìm người thích hợp!

Trần Thủy Mặc nghĩ rất nghiêm túc, hình như không hề ý thức được việc Phó Vũ Hiên đang đỡ cô chậm rãi ngồi vào ghế. Cô chỉ chú ý hòa nhã cười với Du Viễn, bảo đảm nói: "Du Viễn, cậu yên tâm! Tôi nhất định giới thiệu cho cậu một người tốt!"

Du Viễn vui vẻ chạy đến bên cạnh Trần Thủy Mặc, rót cho Trần Thủy Mặc một ly rượu đầy, "Cám ơn chị dâu! Cám ơn chị dâu! Đây, chị dâu, em mời chị một ly!"

Phó Vũ Hiên còn chưa kịp cản, Trần Thủy Mặc bung ly rượu lên cùng ly với Du Viễn, uống sặc một lần. Dĩ nhiên Du Viễn cũng không cam chịu rơi ở phía sau, ly rượu trắng đầy trực tiếp chui vào bụng. Uống xong, cậu vẫn không quên cảm khái nói: "Chị dâu thật là sảng khoái!"

Đồng chí Du Viễn đáng thương hoàn toàn bỏ quên đoàn trưởng 'anh minh thần võ' của bọn họ vẫn đứng bên cạnh cậu, im lặng ghi nhớ tất cả vào mắt. Chỉ có thể nói, cuộc sống đồng chí Du Viễn thật tốt lành, sợ là phải toi rồi!

Càng đáng thương hơn là Du Viễn lại không hề hay biết, uống xong với Trần Thủy Mặc lại đi kính Phó Vũ Hiên.

Phó Vũ Hiên không nện không lạt cùng cậu cạn một ly, còn cười nhẹ vỗ vai cậu một cái.

Có lẽ Du Viễn là tấm gương tốt khi thắng ngay trận đầu cho toàn bộ mấy cậu nhóc còn lại, kế tiếp người chạy tới mời rượu nói liền không dứt. Phó Vũ Hiên nhận hết phần của Trần Thủy Mặc, mọi người nhìn chị dâu mềm mại của bọn họ thật dễ say, cũng không nở rót mời cô. Hai người tính thành một ly lớn, mặt Phó Vũ Hiên không đổi sắc, ai đến cũng không từ chối.

Làm ấm ỉ được một lúc, Phó Vũ Hiên vẫn lạnh nhạt ngồi ở đằng kia như thường, thỉnh thoảng gấp hai thức ăn cho Trần Thủy Mặc, một chút cũng không thấy say. Được rồi, mọi người cũng không thể không bỏ kế hoạch đoàn trưởng uống say của bọn họ rồi! Đây chính là tửu lượng sâu không thấy đáy!

Không biết Du Viễn cùng Lạc Kỳ lén lút nói nhỏ điều gì, hai người liếc mắt nhìn nhau, cười đến mặt đầy gió xuân. Đôi mắt nhỏ dài của Dương Khải vẫn không dậy sóng, nhưng chân mày hơi nhíu lại, dường như đang vẽ rất không đồng ý.

Du Viễn chịu trách nhiệm nhìn Dương Khải, Lạc Kỳ gờ chai rượu chạy đến bàn Phó Vũ Hiên cùng Trần Thủy Mặc, dùng vỏ chai rượu trong tay gõ bàn một cái, mọi người lập tức yên tĩnh lại, ánh mắt của mọi người đều tập trung vào Lạc Kỳ.

Lạc Kỳ háng giọng, cười nói với Trần Thủy Mặc: "Chị dâu..."

Trần Thủy Mặc lấy tay chống cằm, cặp mắt mơ màng nhìn gương mặt to đột nhiên xuất hiện trước mặt mình: "Hà?"

"Chị dâu, chị nói hôn lễ chúng ta thiếu gì nhỉ?"

"Thiếu gì?" Trần Thủy Mặc mở to hai mắt, mờ mịt nhìn Lạc Kỳ. Cũng không phải cô giả bộ không biết, cô thật sự là say rồi.

Nghe vậy, Lạc Lý lập tức bày ra vẻ mặt vô cùng đau đớn. Du Viễn thấy Dương Khải không có ý cản lại nên cũng vội vàng chạy tới: "Chị dâu, chị với đoàn trưởng không thể không hôn một cái!"

"Đúng vậy, chị dâu, hôn một cái!"

Hai người một xướng một họa, làm Trần Thủy Mặc vốn không còn nhiều ý thức càng mất phương hướng.

Âm thanh "hôn một cái" càng lúc càng lớn, Trần Thủy Mặc chỉ có cảm giác mình bị người khác kéo, cô rất cố gắng dựa vào người bên cạnh mới không đến nỗi đứng không vững.

Trên trán được một bờ môi ấm áp mềm mại chạm vào, giống như chuồn chuồn lướt nước.

Biết rõ tối nay chạy trời không khỏi nắng, Phó Vũ Hiên lại theo bản năng lựa chọn hôn trán Trần Thủy Mặc. Yêu thương chiều chuộng, cơ bản là anh không suy nghĩ nhiều như vậy, anh chỉ không muốn để người khác thấy đáng về bộ mặt cô đồ ứng. Hoặc có lẽ chính anh cũng có lòng riêng rồi.

Về mặt Lạc Kỳ và Du Viễn như đưa đám, kêu rên "không đủ". Trần Thủy Mặc nhìn hai bọn họ, cong mắt, nhếch miệng cười một tiếng. Ngay sau đó, cô ngả "ịch" một tiếng vào ngực Phó Vũ Hiên, hoàn toàn say.

Bạn đang đọc truyện *Ngưỡng Vọng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Đêm gọi là động phòng hoa chúc

editor: becuacon

Đường từ phòng ăn về nhà cũng mới sửa lại năm trước, cây nhỏ mới vừa trồng ven đường cao ngang người, khoảng cách ở giữa rất lớn, nhìn có vẻ hết sức ít ỏi.

Hơn mười giờ, trên đường nhỏ rất an tĩnh, chỉ có thể nghe được tiếng bước chân nặng nề của Phó Vũ Hiên, từng bước từng bước, mỗi một bước đều cực kỳ vững chắc.

Trần Thủy Mặc nằm ở trên lưng của Phó Vũ Hiên, nhìn bộ dạng say thật. Lúc này Du Viễn giúp Phó Vũ Hiên đỡ cô lên lưng, Trần Thủy Mặc cũng mềm nhũn nằm ở đó mặc cho bọn họ loay hoay, khéo léo khác thường.

Đêm đầu tháng năm vẫn còn chút lạnh, Trần Thủy Mặc như sợ lạnh, hai cánh tay tự nhiên vòng chặt cổ của Phó Vũ Hiên, vẫn còn ở trên lưng rắn rỏi của anh, thỉnh thoảng không nặng không nhẹ mà nheo. Tuy là hành động sau khi uống rượu say là vô ý, Phó Vũ Hiên vẫn không nhịn được bước chậm lại, kéo quãng đường vốn không dài đi như có thể tới thiên trường địa cửu.

Gió đông thổi tung làn váy Trần Thủy Mặc, sắc vàng nhạt cùng màu xanh lá trên người anh hòa vào nhau, ánh đèn đường rọi trên đầu kéo bóng dáng hai người chồng vào nhau, nhìn rất hài hòa. Anh cảm thấy, thật ra thì tối nay bọn họ mặc đồ vẫn rất xứng đôi.

Tuy nói vóc dáng Trần Thủy Mặc khoảng một mét bảy mươi hai nhưng người lại rất nhẹ. Phó Vũ Hiên công cô cũng không cảm thấy mệt mỏi, một mạch đi thẳng lên lầu ba, chỉ là muốn móc chìa khóa mở cửa thì vẫn khiến anh hơi nhức đầu.

Vốn là một tay anh đỡ Trần Thủy Mặc, để phòng cô không cẩn thận té xuống. Nhưng muốn mở cửa, anh phải bỏ ra một tay. Muốn buông Trần Thủy Mặc xuống, để cô hơi đứng một lúc, nhưng cô cũng không biết là hơi sức từ đâu tới, dám ôm cổ của anh không chịu buông tay. Hai người giằng co một lúc lâu, anh thở dài, cuối cùng không thể không thỏa hiệp.

"Ôm chắc, đừng té xuống!"

Dặn dò Trần Thủy Mặc xong, lúc này Phó Vũ Hiên mới lấy tay phải ra, dùng tốc độ nhanh nhất móc chìa khóa từ trong túi ra, vội vàng mở cửa, chỉ sợ cô lại đột nhiên xảy ra chuyện gì. Hoàn hảo!!!!đđlđcua xenhep!!!! cho đến khi anh đặt cô an toàn lên giường, Trần Thủy Mặc cũng cực kì đáng hoàng.

Vừa dính vào giường, Trần Thủy Mặc liền tự động cuộn tròn người lăn vào trong, đôi tay siết ga giường, cau mày như là muốn tìm đồ vật gì.

Phó Vũ Hiên cúi người cởi giày Trần Thủy Mặc để cô ngủ thoải mái hơn một chút, vừa nhúc nhích mới cảm thấy lưng mình đã ướt cả, quần áo dính vào da, thật khó chịu. Miệng Trần Thủy Mặc không biết lẩm bẩm gì, lật người, lăn váy vốn ngay ngắn ở mắt cá vén lên đến trên đầu gối, da thịt trắng nõn Trần Thủy Mặc lộ ra trong không khí hơi men say, Phó Vũ Hiên chỉ có cảm giác mắt mình như bị đâm vào, mùi rượu anh vẫn tự cố gắng áp chế như hoàn toàn xông lên đỉnh đầu trong nháy mắt.

Quần áo cần thay, Phó Vũ Hiên vội vàng vọt vào phòng tắm. Đối mặt với vợ mình cũng chỉ có thể nhìn, cảm giác thật sự là quá oan uổng.

Phó Vũ Hiền vội vàng tắm nước lạnh, lúc đi ra, Trần Thủy Mặc đã lăn đến mép giường, thiếu chút nữa là té xuống. Anh thở dài, vội vàng ôm cô đặt vào giữa giường.

Trần Thủy Mặc vẫn chau mày lại, dáng vẻ rất là khó chịu. Suy nghĩ một chút, Phó Vũ Hiền vẫn đi rót Trần Thủy Mặc một ly nước ấm, gọi cô dậy.

"Thủy Nhi... Thủy Nhi..."

Dường như Trần Thủy Mặc ngủ rất sâu, Phó Vũ Hiền gọi vài tiếng cô mới chậm rãi mở mắt.

"Thủy Nhi, dậy uống nước đi." Phó Vũ Hiền đỡ Trần Thủy Mặc dậy, để cô tựa vào trên người mình, đưa ly qua. Trần Thủy Mặc nắm lấy tay Phó Vũ Hiền, uống ừng ực hết ly nước.

"Còn muốn!" Trần Thủy Mặc liếm môi một cái, nghiêng đầu nhìn ánh mắt của Phó Vũ Hiền, nhong nhèo kêu lên.

Nghe vậy, Phó Vũ Hiền phải đứng dậy đi rót nước, Trần Thủy Mặc lại gất gao dựa vào người anh, không chịu để cho anh đi. Anh có chút nhức đầu nhìn cặp mắt mê mang của Trần Thủy Mặc, bất đắc dĩ nói: "Không phải em còn muốn uống nước sao?"

Trần Thủy Mặc cười hi hi: "Vâng ạ!"

"Em không buông ra thì sao anh đi rót..."

Lời Phó Vũ Hiền còn chưa nói hết, Trần Thủy Mặc hơi ngửa đầu, trực tiếp hôn lên.

Đôi môi kề nhau, môi Trần Thủy Mặc là lửa nóng, môi Phó Vũ Hiền lại có chút lạnh lẽo.

Trần Thủy Mặc hôn không có nguyên tắc gì, nói là hôn, chẳng bằng nói Trần Thủy Mặc gặm Phó Vũ Hiền. Môi, lưỡi, răng, Trần Thủy Mặc gần như dùng hết tất cả thứ mình có thể điều động tò mò thăm dò miệng!!!!đđlqđcuaxenhep!!!! Phó Vũ Hiền.

Phó Vũ Hiền lui né về sau, Trần Thủy Mặc lại 'gió thổi không lọt' ép tới làm anh cũng không chỗ có thể tránh. Không biết từ lúc nào, Trần Thủy Mặc lại như hoàn toàn úp sấp trên người của Phó Vũ Hiền. Hai tay của cô siết thật chặt vạt áo anh, nhắm mắt lại, rất tập trung.

Thật ra thì Phó Vũ Hiền cũng không tốt hơn Trần Thủy Mặc bao nhiêu, kinh nghiệm hôn môi cũng gần như không có. Thời điểm này có lẽ chính là bản năng sai khiến, anh nào còn có đạo lý từ chối? Phó Vũ Hiền kìm chặt vòng eo mảnh khảnh của Trần Thủy Mặc, kéo cô lên người mình, lồng ngực hai người dán sát vào nhau. Lưỡi anh mạng theo cô cùng nhau trầm luân trong nụ hôn đầu.

Khi Phó Vũ Hiền buông Trần Thủy Mặc, đôi mắt cô càng giống như hai viên ngọc cong lên, như có thể chảy ra nước.

Phó Vũ Hiền lắc đầu một cái, lấy trán đập Trần Thủy Mặc: "Thờ."

"Ồ!" Lúc này Trần Thủy Mặc mới phản ứng được, gần như là mở to miệng hít thở.

Cũng không biết là bởi vì uống say hay là do nín thở trong thời gian dài, gò má của Trần Thủy Mặc đỏ rực, y như mặt trời đỏ mà bọn họ cùng sống vai kề vai ở Cổ Lăng Tự, sáng chói mắt.

Khoảng cách giữa hai người quá gần, đã sớm không biết là tiếng tim của người nào đập điên cuồng trong không gian nhỏ hẹp, "thình thịch -", "thình thịch -", như trống đánh.

"Còn muốn..." Trần Thủy Mặc nhỏ giọng nói một câu, môi lại dán vào Phó Vũ Hiền.

Phó Vũ Hiền không thể không thừa nhận, Trần Thủy Mặc là một học sinh giỏi. Cô gần như làm lại y như anh vừa làm với cô. Trong miệng hai người cũng còn vương mùi rượu, cũng không biết là say rượu hay là hôn say lòng người.

Lúc hai người tách ra lần nữa thì hô hấp của Phó Vũ Hiền càng nặng nề, trong con ngươi màu đen lóe lên ánh sáng u ám. Tiếp tục như vậy nữa, anh thật không thể bảo đảm mình không làm gì cô!

"Thủy Nhi..." Phó Vũ Hiền khẽ kéo khoảng cách của hai người ra một chút: "Thủy Nhi, nói cho anh biết, anh là ai..."

Trần Thủy Mặc hí hóp mắt tỉ mỉ quan sát người trước mặt mình, nghiêm túc, nghiêm túc. Qua khoảng một hồi lâu, cô lại khôi phục bộ dáng cười hi hi: "Anh là thủ trưởng! Thủ trưởng, anh say rồi! Ngay cả mình là ai cũng không biết!"

Phó Vũ Hiền cười cười, cuối cùng Trần Thủy Mặc cũng không đến mức say không biết gì, còn biết anh là ai.

"Thủ trưởng..." Trần Thủy Mặc lại nghiêng người đến gần anh: "Thủ trưởng, chúng ta tiếp tục nhé ~"

Phó Vũ Hiền cũng lập tức nghiêng đầu, tránh nụ hôn Trần Thủy Mặc chủ động dâng!!!!đđlqđcuaxenhep!!!! một lần nữa. Anh vỗ vỗ đầu Trần Thủy Mặc, nhìn về mặt có chút tổn thương của cô, anh rất là không muốn thôi.

"Ngoan, ngủ trước đã, muốn làm gì thì ngày mai chúng ta làm tiếp!"

Lời vừa nói dứt, Phó Vũ Hiền liền ngẩng ngán cả người, anh đang nói gì vậy? Cái gì gọi là... ngày mai làm tiếp?

Cũng may lúc này Trần Thủy Mặc không quá tỉnh táo, lời nói này dùng để dụ dỗ cô vẫn rất có hiệu quả. Trần Thủy Mặc chép miệng, bắt đầu đi bò từ trên người anh xuống. Anh rên lên một tiếng, bị Trần Thủy Mặc không cẩn thận cọ vào dục vọng hình như lại căng lên mấy phần.

Trần Thủy Mặc mới vừa nằm xuống không bao lâu, hai cánh tay lại bò tới, cô như tỉnh táo, nghiêm trang nói với Phó Vũ Hiền: "Báo cáo thủ trưởng, em muốn tắm!"

"Sáng mai tắm!" Nghĩ cũng không nghĩ, Phó Vũ Hiền trực tiếp bác bỏ báo cáo của Trần Thủy Mặc.

"Không được! Em muốn tắm!" Trần Thủy Mặc tức giận tròn mắt nhìn Phó Vũ Hiền.

"Em chắc chắn bây giờ mình có thể tắm?"

Trần Thủy Mặc nghiêng đầu nghĩ, gì gọi là "chắc chắn bây giờ mình có thể tắm"? Trên người cô không có gì không thể thấm nước, dĩ nhiên có thể tắm! Vì vậy, cô kiên định gật đầu một cái.

Lần này, Phó Vũ Hiền lại thỏa hiệp.

Chỉ muốn tìm áo ngủ, Trần Thủy Mặc đoạn toàn bộ đồ trong túi hành lý ra ngoài, Phó Vũ Hiền nhìn quần áo đầy đất, như đầu nghĩ, quả nhiên là ma mên nói không tin được!

Đi theo sau lưng Trần Thủy Mặc, Phó Vũ Hiền nhìn cô xộc xệch đi vào phòng vệ sinh, trước khi đóng cửa còn có ý nhếch miệng cười với anh một tiếng giống như là đang nói anh không phải lo lắng.

Nhưng không quá bao lâu, chỉ nghe kêu một tiếng "a" sợ hãi, Phó Vũ Hiền không hề nghĩ ngợi trực tiếp đẩy cửa vào. Đợi đến khi nhìn thấy thân thể Trần Thủy Mặc trượt ngã sau làn hơi nước mới phản ứng được hình như anh quá hấp tấp! Đứng ở cửa, Phó Vũ Hiền tiến lùi đều khó, lập tức đi ra ngoài, giúp Trần Thủy Mặc đóng cửa, cũng không thấy gì, hay là vội vàng đỡ Trần Thủy Mặc dậy nhìn té bị thương hay không?

Căn bản không để anh do dự bao lâu, Trần Thủy Mặc đã giúp anh lựa chọn, chỉ lắm bầm một câu "đau quá", Phó Vũ Hiền đành bất chấp, trực tiếp đi tới dưới vòi sen bế cô lên.

"Ồi!" Trần Thủy Mặc nhìn chăm chăm Phó Vũ Hiền, mắt mở thật to, đôi tay che ở trước ngực, lại không biết mình sớm bị thấy hết!

"Tắm nhanh lên một chút!" Phó Vũ Hiền thấy Trần Thủy Mặc không có hành động cả buổi, vội vàng thúc giục cô.

Trần Thủy Mặc "ừm" một tiếng, giằng giằng muốn thoát khỏi ngực anh, anh càng ôm chặt cô hơn, gằn nhẹ một câu: "An phận một chút!"

Trần Thủy Mặc uất ức nhìn Phó Vũ Hiền, che miệng, vụng về nói: "Báo cáo thủ trưởng, em muốn nôn..."

Nghe vậy, Phó Vũ Hiền vội vàng ẵm Trần Thủy Mặc đến bên cạnh bồn cầu, Trần Thủy Mặc "òà" một cái liền nôn ra ngoài.

Phó Vũ Hiền giúp Trần Thủy Mặc vỗ lưng!!!!đđlđcua xenhep!!!! Trần Thủy Mặc lại hung hăng đẩy anh ra: "Tránh ra, đừng nhìn!"

"Thủy Nhi..."

"Đừng nhìn! Bây giờ mặc kệ em thế nào đi! Đừng nhìn! Đừng nhìn!"

Phó Vũ Hiền bắt đầu đi lùi một bước nhỏ, Trần Thủy Mặc lại nôn.

Hôm nay vốn là Trần Thủy Mặc chưa ăn gì, nôn ra tất cả đều là nước mà thôi.

Qua một hồi, Phó Vũ Hiền thấy cô gục ở trên bồn cầu thờ hồn hèn thì liền tiến lên ấn nước. Xóa tóc đã thấm ướt của cô, lúc này mới phát hiện ra bây giờ sắc mặt Trần Thủy Mặc tái nhợt dọa người.

Trên người cô ướt nước nên lạnh, cả người càng lạnh hơn, Phó Vũ Hiền vội vàng ẵm Trần Thủy Mặc tắm rửa.

Cũng may Trần Thủy Mặc chỉ không thể tự đứng thẳng, lấy xà phòng cho cô thì cô còn biết tự chà xát tắm thân thể.

Nâng cánh tay đầy bọt, Trần Thủy Mặc ngửi một cái, lại quay đầu lại ngửi sau lưng Phó Vũ Hiền, Trần Thủy Mặc cười nói: "Mùi giống nhau!"

Lúc này Phó Vũ Hiền nào còn có tâm trạng quan tâm, anh vừa muốn chú ý để Trần Thủy Mặc không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, vừa phải cố nén dục vọng của mình, thật là khổ không thể tả.

Thật vất vả mới tắm xong, giúp Trần Thủy Mặc mặc xong quần áo ngủ, Phó Vũ Hiền ẵm cô về giường. Nghĩ tới Trần Thủy Mặc không thích sấy tóc, anh liền cầm khăn lông cẩn thận kẹp từng sợi tóc, giúp cô làm khô, để tránh tóc ướt ngủ sáng mai sẽ như đầu.

Sauk hi xử lý xong tất cả, Phó Vũ Hiên mới ý thức tới lúc nay toàn thân anh ướt nhẹp, nhếch nhác không thôi.

Còn tinh thần Trần Thủy Mặc lại tỉnh táo, không chịu ngủ, kéo Phó Vũ Hiên nói chuyện phiếm. Anh sợ mình làm ướt ga giường, chỉ có thể nửa ngồi ở bên giường, mặc cho Trần Thủy Mặc kéo tay của anh, câu được câu mất trò chuyện.

Cô chỉ hoa văn trên áo ngủ mình, mặt hưng phấn hỏi: "Anh biết đây là gì không?"

"Hồng... Hồ ly?" Phó Vũ Hiên thật sự là không biết đầu to đó là gì.

"Cũng không sai... Nó gọi là cáo nhỏ!" Trần Thủy Mặc giống như là hiển vật quý, mắt vừa sáng vừa tròn: "Em đặc biệt thích cáo nhỏ!"

Dĩ nhiên Phó Vũ Hiên biết Trần Thủy Mặc thích a ly (cáo nhỏ), điện thoại di động, dây chuyền, gối ôm, áo ngủ, bên cạnh Trần Thủy Mặc rất nhiều cáo nhỏ... Ồi, mọi thứ liên quan đến cáo.

Không biết nên nói tiếp thế nào, Phó Vũ Hiên không thể làm gì khác hơn là "ừm" một tiếng.

Trần Thủy Mặc cứ thế nói không ít về chuyện về cáo nhỏ, Phó Vũ Hiên không yên lòng nghe, trong giọng nói dịu dàng của Trần Thủy Mặc, dục hỏa trong cơ thể từ từ bình thường.

Mãi mới chờ đến lúc Trần Thủy Mặc chịu ngủ, anh lại đi vào phòng tắm. May mà tháng năm trời cũng không coi là lạnh, tắm thêm một lần tắm nước lạnh cũng không có gì ghê gớm!

Lại thay một bộ quần áo, Phó Vũ Hiên nhớ tới lời Trần Thủy Mặc dặn anh, quay lại cầm khăn lông khô lau khô hết nước trên cánh tay và trên đùi.

Nằm xuống bên cạnh cô, đột nhiên tới nay anh không muốn ngồi trông chừng cô cả đêm nữa.

Nhận thấy nguồn nhiệt bên cạnh, Trần Thủy Mặc tự nhiên nhích lại gần, có lẽ là trên người anh còn quá mát, Trần Thủy Mặc lăm bằm một câu, nhưng cũng không có ghét bỏ buông ra.

Trần Thủy Mặc ngủ thích ôm, lúc ở nhà là ôm gối con cáo, lúc Hạ Môn là gối đầu, lúc xế chiều anh lại ôm chân của anh.

Đổi tư thế để Trần Thủy Mặc ở trong lòng mình ngủ thoải mái một chút, Phó Vũ Hiên cũng chậm chậm nhắm mắt lại.

Không liên quan đến dục vọng, cứ yên tĩnh ôm nhau ngủ như vậy, Phó Vũ Hiên cảm thấy rất an bình.

Có lẽ phải phiền phức hơn tưởng tượng một chút, nhưng kết hôn với Trần Thủy Mặc đúng là chuyện rất tốt.

Thật sự, rất tốt.

bia: Thấy vậy chó phải vài chương nữa hai ng mới tu thành chính quả:))))

Bạn đang đọc truyện *Ngưỡng Vọng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Sinh hoạt hàng ngày sau cưới

"Tiểu Trần tới rồi!"

Trần Thủy Mặc đã tận lực giữ lại mấy phút trước khi lên lớp để đến phòng làm việc, thật không nghĩ đến vừa vào cửa vẫn bị đụng cô Trương đang thu dọn đồ đạc lên lớp.

Vẫy tay cười cười với cô Trương, Trần Thủy Mặc cúi đầu, nhanh chóng chạy về chỗ ngồi của mình.

"Nghỉ dài hạn bảy ngày thật đúng là thoải mái nhì!" Cô Chu còn nhất quyết không buông tha, ôm bài thi đi vòng qua bàn bên cạnh Trần Thủy Mặc xử lý, giọng nói lộ ra vị chua không nói hết.

Có nhiều thứ, thật ra thì Trần Thủy Mặc rất không tình nguyện đến mức tích cực, giống như cô cũng không cảm giác mình nghe được ý khác trong lời nói của cô Chu. Huống chi, cô cũng cảm thấy xác thực là cô Chu có lý do giận cô. Nửa năm qua, toàn bộ cô xin nghỉ lặt vặt không ít, tiết học của cô cũng phân ra cho các thầy cô khác, đối phương có điều bất mãn với mình cũng là bình thường. Đổi lại là cô, sợ là cũng không làm! Suy bụng ta ra bụng người, Trần Thủy Mặc vốn đuối lý cũng chỉ cười cười, không hề đáp lại lời cô Chu.

Có lẽ cô Chu cảm thấy thái độ Trần Thủy Mặc quá qua loa, hừ lạnh một tiếng, giầy cao gót giẫm "cộc cộc" vang dội, hung hăng đóng sầm cửa phòng làm việc đi lên lớp.

Trần Thủy Mặc thở ra một hơi thật sâu, thời khoá biểu kiểm tra được cô dán vào vị trí bắt mắt nhất, cũng đang kẹp bài thi vội vàng chạy tới phòng học.

Lúc trao đổi với học sinh trên lớp học, không hiểu sao Trần Thủy Mặc lại nghĩ đến giọng điệu đêm đó Phó Vũ Hiên nhỏ giọng nói bên tai cô, lập tức không kịp phản ứng, bỗng dưng đỏ mặt, làm cho học sinh đang đối thoại với cô mờ mịt không biết làm sao mà nhìn cô chằm chằm.

Die nda neq uydo n <3 becuacon

Thật là nguy hiểm, sao lại thường xuyên nhớ tới anh thế này?

Trần Thủy Mặc lắc lắc đầu, cố gắng chú ý vào lớp học.

Cũng mặc kệ cô tự ám thị mình, hiệu suất của tiết học thật sự là thấp đến đáng thương. Học sinh nhận thấy lòng của cô không có ở yên đây thì càng thêm lười biếng.

Thật vất vả mới tan lớp, Trần Thủy Mặc vội vàng thu dọn đồ đạc rời khỏi phòng học, trên đường đang trở về phòng làm việc thì gặp Từ Bội.

"Tiểu Trần!"

Từ Bội vẫn hòa nhã cười với cô, Trần Thủy Mặc lại hơi ngại cần môi dưới. Dù sao Phó Vũ Hiên là do Từ Bội giới thiệu cho cô, nhìn thấy Từ Bội, Trần Thủy Mặc ít nhiều cũng sẽ có chút ngượng ngùng.

"Cô Từ..."

"Con nói xem sao cô nhóc con lại khách sao với cô như thế!"

"Dì Từ..." Giọng Trần Thủy Mặc rất nhỏ, giống như là đứa trẻ mới vừa học nói chuyện, ngập ngừng gọi.

"Tốt tốt tốt!" Về mặt Từ Bội lập tức hơn hớn: "Tiểu Trần, có thời gian thì đến nhà dùng cơm! Tiểu Vũ không rảnh thì con tự tới! Nghe được không?"

Trần Thủy Mặc không thể từ chối ý tốt của Từ Bội, chỉ có thể khiêm tốn đồng ý. Cô không có sức chống cự với người vốn đã quen thuộc từ trước đến giờ.

Ngày đầu tiên đi làm sau khi nghỉ dài hạn, Trần Thủy Mặc chỉ có thể dùng từ "vô cùng tệ hại" để hình dung.

Sau khi tan làm, Trần Thủy Mặc gọi điện thoại cho Chiêm Nhất Nhất, hình như cô ấy đang lái xe, báo tên một quán ăn liền vội vàng cúp điện thoại.

Trần Thủy Mặc vốn định trở về liền đỗ dành Chiêm Nhất Nhất thật tốt, cho nên chỗ mà Chiêm Nhất Nhất nói đều không có bất kỳ phản ứng nào, cô đều có thể vui vẻ tiếp nhận.

Nghiên cứu thiết bị được lắp đặt ngoài nhà hàng Nhật, Trần Thủy Mặc vừa vận dụng phải Chiêm Nhất Nhất cùng Cao Bằng một trước một sau mới từ bãi đậu xe đi ra.

"Á, sao hai người cùng..."

Chiêm Nhất Nhất lạnh lùng liếc Cao Bằng một cái, kéo cánh tay Trần Thủy Mặc vào quán ăn, "Anh ấy tới trả tiền đấy!"

Trần Thủy Mặc chưa ăn sushi rất lâu rồi, vừa mới ngồi xuống liền cảm thực đơn lên bắt đầu chọn món. Sushi tính lạnh, cũng không tốt cho tiêu hóa, không thể ăn quá nhiều một lần, nhưng khẩu vị ăn uống Trần Thủy Mặc lại rất tạp, cô không khỏi hơi khó xử.

Suy nghĩ một chút, Trần Thủy Mặc cười hi hi nhìn Cao Bằng một cái, đối phương thờ ơ nhú mày, cô lại chuyển qua nhìn Chiêm Nhất Nhất, Cao Bằng vẫn không biến sắc. Thấy vậy, Trần Thủy Mặc cũng yên tâm, không hề băn khoăn nơi ăn. Dù sao Chiêm Nhất Nhất nói rồi, hôm nay Cao Bằng tính tiền, Cao Bằng lại không phủ nhận, vậy thì cô cứ mạnh mẽ gọi thôi!

Đợi đến khi đồ ăn lên bàn, Trần Thủy Mặc mới phát hiện ra cuối cùng mình gọi bao nhiêu, trước mặt là một đĩa to hoàn toàn đủ năm sáu người ăn. Chiêm Nhất Nhất liếc cô, Trần Thủy Mặc làm bộ như không thấy, cứ thế chấm salad trong, ăn ngẫu nhiên.

Chiêm Nhất Nhất gọi một chén mì Odon, hồi nhỏ cô đã thích những món có nước, nóng hổi, ăn rất đau khổ.

Tương ăn không phải mất hình tượng như Trần Thủy Mặc, Chiêm Nhất Nhất lại lịch sự hơn nhiều. Chỉ thấy đầu tiên là cô dùng chiếc đũa cuộn sợi mì thả vào cái muỗng lớn, múc nửa muỗng súp, cả nước lẫn cái cùng nhau đưa vào trong miệng. Nghe nói chỉ có cách ăn này mới có thể làm hiện ra vẻ đẹp của gương mặt.

Nuốt mấy miếng sushi cá hồi xuống bụng, Trần Thủy Mặc vội vàng uống một hớp trà lớn để tránh mình bị ghen.

Cao Bằng ngồi ở đối diện Trần Thủy Mặc cùng Chiêm Nhất Nhất, cũng không ăn gì, chỉ là uống một chút rượu thanh nhạt.

Thấy Trần Thủy Mặc đang nhìn mình, Cao Bằng cười một tiếng, đẩy ly tới trước mặt Trần Thủy Mặc một cái: "Em cũng muốn uống sao?"

Trần Thủy Mặc liền lắc đầu như đánh trống, uống rượu? Đùa gì thế, sau này cô cũng không uống rượu! Mặc kệ là trắng hay đỏ, một giọt cô cũng không muốn dính nữa!

Die nda nleq uydo n <3 becuacon

Hôm đó, không khí ở quân đội, quả thật là uống nhiều. Nhưng cô tốt lành nhờ rượu tốt và trí nhớ ban tặng, Trần Thủy Mặc nhớ rất rõ ràng mỗi một chuyện xảy ra sau khi rời khỏi phòng ăn đêm đó — Phó Vũ Hiền công cô chậm rãi đi về, nụ hôn đầu của cô, cô đòi lấy, còn có... Anh giúp cô tắm!

Trời ạ, sao cô lại lộn như vậy lại để Phó Vũ Hiền tắm cho cô chứ?

Cũng may ngày hôm sau, lúc cô tỉnh lại thì anh đã không có ở trong phòng rồi, nếu không, cô sợ là đừng khi mở mắt nhìn anh cũng không có.

Trần Thủy Mặc nhớ nét uống rượu của mình nhất định tốt, uống say, ngã đầu đi ngủ, không ồn ào cũng không làm loạn, căn bản cũng sẽ không làm ra mấy hành động điên rồ giống như đêm đó. Sau đó, cô đỏ hết tội lên đầu Phó Vũ Hiền, ai bảo anh luôn như vậy làm cô... tìm đập thành thịch!

"Nghĩ gì thế Mặc Nụ? Hỏi cậu đấy!"

Chiêm Nhất Nhất cầm đĩa gỗ ly trà Trần Thủy Mặc một cái, lúc này cô như mới tỉnh mộng “a” một tiếng, hốt hoảng hỏi ngược lại: "Chiêm Nhị, cậu hỏi mình gì thế?"

Lần này Chiêm Nhất Nhất đổi thành gỗ đầu Trần Thủy Mặc, cô xuống tay cũng không nặng, Trần Thủy Mặc vẫn làm bộ lớn tiếng "ui da ui da" loạn lên. Cuối cùng Chiêm Nhất Nhất bị Trần Thủy Mặc chọc cười, vẻ mặt vẫn kéo căng từ từ thả lỏng: "Hỏi cậu lát nữa có thời gian không... Nghĩ gì thế, cũng không nghe?"

Trần Thủy Mặc gạt đầu một cái, bỏ qua nửa câu nói sau của Chiêm Nhất Nhất: "Minh không có việc gì."

Cao Bằng rót đầy một ly rượu, nhướn mày hỏi: "Vị hai vạch hai sao nhà em đâu?"

Trần Thủy Mặc vừa dứt một miếng sushi cá chuồn vào miệng thật nhanh, bị nghẹn nên phải liều mạng chớp mắt, phải phồng miệng lên trả lời: "Anh ấy về đơn vị rồi."

Nghe vậy, Chiêm Nhất Nhất thở dài, rót cho mình một ly rượu, ngẩng đầu lên, nuốt một hớp.

Đây chỉ là bắt đầu, sau này Trần Thủy Mặc phải trải qua, chính là cuộc sống hôn nhân một năm khó gặp mặt được vài lần.

Có thể vừa bắt đầu cô còn có thể cảm thấy không có gì khác lúc chưa kết hôn, vẫn tự do tự tại. Nhưng thời gian về lâu về dài, cô khó tránh khỏi sẽ cảm thấy tịch mịch. Không gặp mặt nhau, có lúc thậm chí ngay cả tin tức cũng không hề có một chút. Cuộc sống như thế, Trần Thủy Mặc thật sự đã chuẩn bị sẵn sàng đối mặt sao?

Chiêm Nhất Nhất nhìn gương mặt cười đùa của Trần Thủy Mặc cùng Cao Bằng, đột nhiên cảm giác mình có buồn lo vô cớ.

Thật ra thì Trần Thủy Mặc là người rất thông minh, cô hiểu làm thế nào mới có thể làm cho mình thấy vui vẻ nhất. Có lúc mặc dù cô sẽ hơi ngốc nghếch nhưng đó chính là cách cô sống, có thể cách sống làm cho cô vui vẻ.

"Không ăn nữa hả?" Giúp Trần Thủy Mặc rót thêm trà vào trong ly, hai tay Chiêm Nhất Nhất đan vào nhau, nhìn lướt qua còn hơn phân nửa bàn sushi, chậm rãi hỏi.

"Minh no rồi!" Trần Thủy Mặc lớn tiếng trả lời, vẫn không quên rất chân chó mà cười với Cao Bằng.

Cao Bằng không nói gì, rung chuông gọi phục vụ thanh toán hóa đơn.

Trần Thủy Mặc chớp mắt to hỏi phục vụ có thể mang về hay không, nhân viên phục vụ nhìn bàn của họ vốn muốn từ chối lại cứng ngắt gạt đầu một cái. Trần Thủy Mặc hoan hô một tiếng, gọi đối phương chuẩn bị duy nhất hộp đồ ăn gói lại.

"Cây định ăn bao nhiêu phần sushi?" Chiêm Nhất Nhất nhướn mày, nhưng trên tay vẫn cầm chiếc đĩa giúp Trần Thủy Mặc bỏ đồ ăn vào hộp.

"Hi hi, ăn bao nhiêu tính bao nhiêu! Cũng không thể làm thiếu gia Cao của chúng ta mất trắng tiền được!"

"Ừ, tốt nhất cậu ăn hết, tiền đi bệnh viện cũng tìm anh ta luôn!"

Nghe vậy, Cao Bằng dờ khóc dờ cười nhìn Chiêm Nhất Nhất. Anh thật sự không nghĩ ra mình chọc gì cho cô phiền, cho tới bây giờ cũng không cho được một câu tốt lành.

Ăn uống no đủ còn ôm ba túi, Trần Thủy Mặc hài lòng đi ra khỏi quán ăn, nghĩ tới lần sau có lẽ có thể cùng Phó Vũ Hiền đến.

Đi theo Chiêm Nhất Nhất lấy xe, Trần Thủy Mặc cao giọng hỏi: "Chiêm Nhị, chúng ta lại đi đâu thế?"

"Đi dạo phố."

Trần Thủy Mặc bĩu môi: "Cậu phải mua gì?"

Chiêm Nhất Nhất mở cửa xe, cong khoe miệng, cười như không cười nhìn Trần Thủy Mặc: "Nước hoa."

"Ồ! Vừa lúc mình cũng muốn mua nước hoa!" Trần Thủy Mặc vội vàng đuổi theo, kéo cửa phụ bên cạnh ghế lái phụ, nhanh chóng ngồi xuống.

"Nhất Nhất..." Cao Bằng chặn cửa xe, không để cho Chiêm Nhất Nhất đóng.

"Buông ra!" Giọng của Nhất Nhất không lớn, lại lộ ra khí lạnh khiếp người.

Nhận thấy không khí không đúng lắm, Trần Thủy Mặc vội vàng hoà giải: "Thiếu gia cao lại muốn đi thanh toán hả?"

Cao Bằng cười ha hả: "Không thành vấn đề!"

Chiêm Nhất Nhất hừ lạnh một tiếng, khinh thường nói: "Tôi không muốn bị mấy hồng nhan tri kỷ của anh đuổi chạy đầy đường!"

"Nhất Nhất..." Cao Bằng bắt đầu đi.

"Buông tay!"

Trần Thủy Mặc thấy Cao Bằng từ từ buông tay ra, sức lực trôi đi từ trong tay anh ấy, năm ngón tay từ từ rơi xuống, cánh tay bắt lực xuôi bên người, anh ấy cúi đầu đứng ở trong bóng đêm, lại lộ ra mấy phần cô độc suy sụp. Đợi đến lúc Trần Thủy Mặc cũng nhìn không thấy bóng dáng kia nữa mà Cao Bằng vẫn duy trì tư thế đó, chưa từng nhúc nhích một chút.

"Chiêm Nhị, bây giờ cậu với anh ấy được xem là gì vậy?"

Đột nhiên Chiêm Nhất Nhất quay kiếng xe xuống, gió bỗng dừng thổi vào, làm giọng nói của Chiêm Nhất Nhất mơ hồ rất nhiều: "Cậu xem là gì?"

"Anh ấy đang theo đuổi cậu sao?" Trần Thủy Mặc lên giọng, thử dò xét hỏi.

Chiêm Nhất Nhất nhún vai một cái: "Úm!"

"Vậy cậu..."

"Hỏi một câu nữa mình sẽ ném cậu xuống đường!"

Nghe vậy, Trần Thủy Mặc lập tức im lặng, nghiêng đầu nhìn đèn đường chợt lóe lên bên cạnh. Kéo ánh đèn dài trở nên mơ hồ, đột nhiên Trần Thủy Mặc phát hiện chuyện tình cảm có lẽ thật sự là người trong cuộc mơ hồ, người đứng xem cũng không thấy rõ!

Mãi cho đến khi Chiêm Nhất Nhất dừng xe dưới phòng thuê nhỏ của Trần Thủy Mặc, cô mới ý thức có gì không đúng: "Không phải cậu nói đi dạo phố sao..."

"Có chuyện." Chiêm Nhất Nhất mắt tự nhiên tránh thoát tầm mắt của Trần Thủy Mặc, "Sunflower, mình sẽ nhớ mua cho cậu."

Trần Thủy Mặc dừng một chút, từ từ mở cửa xe, "Chiêm Nhị, đối với cậu, mình vẫn luôn ở đây..."

Chiêm Nhất Nhất bị trì trệ, há miệng muốn nói gì đó, cuối cùng chỉ cười với Trần Thủy Mặc một tiếng.

Đưa mắt nhìn Chiêm Nhất Nhất rời đi, Trần Thủy Mặc mới không nhanh không chậm lên lầu, móc chìa khóa mở cửa trong nháy mắt, cô chợt ý thức được hình như mình nên dọn nhà!

Ngã vào ghế sa lon, lấy điện thoại di động ra gọi tin nhắn cho Phó Vũ Hiền, nhắn mấy câu, lại cảm thấy không hài lòng, Trần Thủy Mặc xóa bỏ từng chữ.

Suy nghĩ một chút, gửi một tin nhắn "ngủ ngon", không qua mấy giây lại gửi một tin khác, nói cho anh biết cô định ngày mai sẽ bắt đầu sửa sang lại phòng, chuẩn bị dọn nhà.

Phó Vũ Hiền trả lời tin nhắn rất nhanh, anh nói không phải dọn nhà, là về nhà.

Trần Thủy Mặc ôm điện thoại di động, cuộn người trên ghế sa lon nhỏ hẹp cười hi hi.

Bạn đang đọc truyện *Ngưỡng Vọng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Nét độc đáo riêng khi dọn nhà

editor: becuacon

Chỉ mất hai buổi tối, Trần Thủy Mặc đã dọn dẹp gần như đã ngăn nắp đồ đạc trong phòng nhỏ. Những đồ vật lớn không cần mang đi, cũng chính là quần áo mà cô để tất cả đầy trong tủ treo quần áo lớn và đóng sách tham khảo trên đất phải mất nhiều công sức mới đóng gói được.

Nhìn phòng ngủ của mình bị những thùng giấy lớn nhỏ chiếm cứ, Trần Thủy Mặc đá đôi dép lê, ngửa mặt té lên giường, thở dài. Mặc dù chưa từng phản nản với Phó Vũ Hiên, nhưng cô thật sự cảm thấy làm việc nhà là một việc rất vất vả!

Nắm lấy gối con cáo, hung hăng chà đạp về mặt ngây ngô đáng yêu của cáo nhỏ một lần vẫn cảm thấy trong lòng giống như bị ghen, buồn bực, khó chịu.

Nhìn đồng hồ, Trần Thủy Mặc quyết định đi tắm trước để cho mình tỉnh táo, nếu không cô sợ một lát sẽ không chế không được mình, miệng không kiềm chế được mà đi cắn nhả Phó Vũ Hiên.

Cô có ý chinh nước ấm thấp một chút, nước chảy ở trên mặt, cô vẫn không nhịn được run thân thể né tránh.

Từ từ thích ứng với nhiệt độ thấp, Trần Thủy Mặc nhanh chóng chà sữa tắm. Cô hoài nghi bây giờ mình cũng có chút chứng sợ hãi tắm! Vừa nghĩ tới tất cả chuyện đêm đó xảy ra trong phòng tắm chật hẹp, cả người Trần Thủy Mặc giống bốc cháy, nóng đến dọa người. Cho dù nhiệt độ nước thấp như vậy cũng không dội được ngọn lửa trong lòng cô.

Thăng thần mà nói, cuối cùng đêm đó không xảy ra chuyện gì, trong lòng Trần Thủy Mặc vẫn có chút không cảm xúc.

Trần Thủy Mặc mới vừa thi tốt nghiệp trung học xong liền lấy tư cách người tham dự một hoạt động của một công ty bị đưa đến nước Mĩ làm trai đổi sinh hơn ba tháng. Trong lúc đó, công bố kết quả thi, điền nguyện vọng, chờ thư thông báo trúng tuyển, một loạt chuyện, cô hoàn toàn ỳ thác cho cha mẹ. Cũng chính đoạn thời gian đó, khẩu ngữ của cô đột nhiên tăng mạnh, ba tháng ngắn ngủi liền luyện tiếng Anh như một người da đen ở đầu đường Brooklyn chính gốc.

Cô đi qua quầy rượu, mắt thấy bạn dùng thuốc kích thích, tìm hiểu khu nhà ổ chuột... Từng điểm rất nhỏ trong tính tình từng người cũng vô hình bị phóng đại vô hạn. Ở đó trong thời gian ba tháng ngắn ngủi, những việc nghe nhìn đã mạnh mẽ đánh đánh thẳng vào Thế Giới Quan vốn có của Trần Thủy Mặc! Cô đã trải qua rung động, không thể tin, đến cuối cùng chết lặng. Trần Thủy Mặc phát hiện trong nháy mắt cô đã trưởng thành rất nhiều. Xe tới xe lui ở đầu đường Brooklyn, đột nhiên Trần Thủy Mặc rất muốn về nhà. Cũng chính là thời điểm đó, cô kết bạn với Chiêm Nhất Nhất mất đen tóc đen giống cô, cũng đến từ Trung Quốc ở trong quán bar.

Cho nên nói, một đoạn thời gian không tính là năng tự do sống theo tính của mình trong hoàn cảnh sống ở nước Mĩ, Trần Thủy Mặc không có gì không biết. Hơn nữa, cô cũng gần ba mươi, làm sao có thể không hiểu những điều này chứ? Cũng đã kết hôn, anh vẫn còn đang bận tâm điều gì chứ? Trần Thủy Mặc phát hiện mình có chút bận tâm là là không phải sức hấp dẫn của mình không đủ chứ...

Không đúng, không thể nghĩ như vậy, như vậy chẳng phải là ra về mình rất chờ mong cùng anh...

Trần Thủy Mặc vội vàng ngẩng đầu lên uống một ngụm nước ở trong miệng, tiếng ừng ực ừng phát ra, xua đi những ý nghĩ đó.

Lúc tắm xong đi ra ngoài, trên điện thoại di động của cô hiện có một cuộc gọi nhớ, Trần Thủy Mặc vội vàng gọi lại, âm thầm oán trách tại sao mình tắm lâu như vậy.

Không mất bao lâu thì Phó Vũ Hiên liền nhận điện thoại, giống như là đang đợi cô gọi lại.

"Thủ trưởng, lúc này em đang tắm, không nghe thấy!" Trần Thủy Mặc cũng không biết mình bị sao, điện thoại vừa kết nối liền vội vàng giải thích.

Bên kia Phó Vũ Hiên cúi đầu cười, lúc này Trần Thủy Mặc mới cảm thấy ngượng ngùng không thôi.

"À, anh tìm em có chuyện gì?"

"Cũng không có gì, chỉ muốn hỏi em thu dọn đồ xong chưa?"

Trần Thủy Mặc đổi tư thế nghe điện thoại, ngồi trên giường, dùng bả vai kẹp điện thoại di động. "Ừm, chuẩn bị xong rồi, em quyết định Chủ Nhật sẽ chuyển."

"Đồ cỡ nào?"

Nhìn lướt qua tất cả mấy thùng giấy lớn nhỏ, Trần Thủy Mặc cắn răng một cái, đối lòng trả lời: "Không nhiều lắm... Em chuẩn bị tìm công ty chuyển nhà, không có sao, anh không phải lo lắng." Nói xong, cô lại cảm thấy mình tự mình đa tình, Phó Vũ Hiên cũng không nói anh lo lắng cho cô mà nhỉ?

"Thùy Nhi..."

Trần Thủy Mặc cảm thấy dường như giọng của Phó Vũ Hiên rất trống trải, thật sự đi đến mới biết thật ra thì làm quân nhân khổ cực nhiều so với tưởng tượng của cô. Bỗng dưng, đột nhiên cô cũng có chút yêu thương người đàn ông này. Hốc mắt đau xót, giọng mũi của cô rất nặng đáp lại một tiếng: "Dạ?"

Phó Vũ Hiên dường như là cân nhắc một lát mới không nhanh không chậm mở miệng, Trần Thủy Mặc nín thở, giống như cũng đã nhận ra do dự trong giọng nói của anh.

Anh nói: "Anh tìm người giúp em."

Trần Thủy Mặc dừng một chút, khoe miệng từ từ cong lên, cúi đầu đáp một tiếng: "Được..."

Trần Thủy Mặc thề, nếu cô biết Phó Vũ Hiên sẽ tìm một người như vậy đến giúp mình thì cô tuyệt đối khẳng định chắc chắn sẽ không chút do dự từ chối! Nhưng cô không có cơ hội nói không được.

Dáng người cao lớn, trang phục màu xanh đậm ửng trắng, nón cảnh sát trang nghiêm, quanh người đầy sát khí, kết hợp với chiếc xe cảnh sát màu xanh trắng kia, Trần đột nhiên Thủy Mặc có ảo giác mình không phải là muốn dọn nhà mà là phạm phải chuyện gì bị bắt giữ!

Ngượng ngùng cười với đối phương, Trần Thủy Mặc xoay người đi vào phòng nhỏ của mình, "chỉ huy" bụng thứ này thứ kia giúp cô dọn đồ... là cảnh sát nhân dân.

Cố Duy tựa vào vách tường ngoài cửa, cời nón, rảnh rỗi đưa mắt nhìn theo hai người khiêng thùng giấy đi xuống lầu lại bức mình mà không dám nói chỉ có thể len lén trừng mắt nhìn cặp dưới của anh. Hết cách rồi, ai bảo anh vừa bắt đầu đã nói với bọn họ phải đi thi hành nhiệm vụ bí mật chứ? Nhưng nói đi phải nói lại, nếu không phải nói như vậy thì ở đâu ra người tích cực như vậy hường ứng muốn tới đảm đương làm lao động miễn phí chứ?

Cuối cùng nhìn quanh phòng nhỏ cơ bản không thay đổi qua thời gian của mình một chút, Trần Thủy Mặc có chút không muốn khóa cửa chính lại. Đây là nơi mà cô vẫn ở từ lúc tốt nghiệp đại học rồi tìm được công việc, đã nhiều năm nên cũng sớm có tình cảm, nơi này giống như là nhà thứ hai của cô, Trần Thủy Mặc có quá nhiều thứ lưu luyến.

Chép miệng với Cố Duy, đưa ngón trỏ chỉ lên lầu, Trần Thủy Mặc cầm chìa khóa đi lên lầu.

Năm đó trong tay nàng không có tiền mặt, chỉ nộp nửa năm tiền thuê phòng, cho dù hiện tại trả lại, cô cũng không có nhiều tổn thất. Chủ cho thuê nhà có chút kinh ngạc nhìn Trần Thủy Mặc đưa chìa khóa, càng thêm kinh ngạc khi nghe cô nói mình đã kết hôn, muốn dọn đến nhà của đối phương. Những năm gần đây, chủ cho thuê nhà vẫn chăm sóc Trần Thủy Mặc, nghe chuyện như vậy cũng không nhịn được vui mừng vì cô, dặn dò Trần Thủy Mặc rất nhiều việc linh tinh, lúc này mới cười tiễn cô đi.

Cố Duy ngồi ở trong xe đợi, Trần Thủy Mặc ngăn người trước tòa nhà một chút mới đi nhanh ngồi vào ghế lái phụ.

"Làm phiền mọi người..." Trần Thủy Mặc vừa lên xe thì nhỏ giọng nói cảm ơn Cố Duy, mặc dù biết rõ như vậy là không đúng, cô vẫn không nhìn thẳng vào mắt Cố Duy.

"Khách sáo gì chứ!" Cố Duy không để ý khởi động xe, sau lưng bọn họ còn một loạt xe cảnh sát kéo theo toàn bộ gia sản của Trần Thủy Mặc.

Trần Thủy Mặc nghĩ, đoán chừng cô đã điều động xe cảnh sát toàn thành phố dọn nhà thì phải? Cô không biết mình có phải nên vì thế cảm thấy kiêu ngạo hay không!

Lúc này, Cố Duy vẫn không phát hiện, đợi đến khi thật sự gặp được Trần Thủy Mặc thì mới ý thức được lần này thẳng thóc Phó Vũ Hiên thật là may mắn. Trần Thủy Mặc rất đẹp, là nét đẹp làm cho người ta vừa thấy cũng đủ để khắc sâu ấn tượng. Mà càng hiếm thấy chính là anh cũng không có cảm thấy thói kiêu ngạo trên người Trần Thủy Mặc, cô đối xử với người khác rất khách sáo, lễ phép, chu đáo, thỉnh thoảng khẽ mỉm cười, làm cho người ta không tự chủ cảm thấy thoải mái khi tiếp xúc với cô.

"Nghĩ gì thế?" Cố Duy nhìn Trần Thủy Mặc từ trong kính chiếu hậu, thấy cô có chút buồn bực, đột nhiên mở miệng hỏi.

"Không có... Không nghĩ gì..." Trần Thủy Mặc lén le lưỡi một cái.

"Thế này, cô cảm thấy tôi nên xưng hô thế nào?" Cố Duy từ trước đến giờ là một người 'trực lai trực vãng', ban đầu anh muốn gọi Trần Thủy Mặc, nhưng trong lúc nhất thời không biết mình nên xưng hô như thế nào mới không đâu không đâu hỏi một câu như vậy, không tính là lời quá lễ độ.

*trực lai trực vãng: ngay thẳng dứt khoát

Trần Thủy Mặc chậm rãi nhún đôi mày thanh tú, nhần nhần cả mặt. Nghĩ tới đối phương là bạn của Phó Vũ Hiên, cô bật thốt lên: "Tùy anh!"

Cố Duy vui vẻ: "Được, vậy anh gọi em là em dâu nhé!"

"A...?" Trong lúc nhất thời Trần Thủy Mặc không phản ứng kịp.

"Vũ Hiền lớn lên từ nhỏ cùng anh, anh gọi em một tiếng ‘em dâu’ cũng bình thường!" Cổ Duy cười ha hả giải thích với Trần Thủy Mặc, giống như anh đang chiếm phần lớn tiện nghi.

Trần Thủy Mặc từ từ phát hiện anh và Phó Vũ Hiền nhìn rất không giống nhau, thật ra Cổ Duy là người rất hiền lành và giỏi ăn nói. Có lẽ bởi vì do anh là cảnh sát mới có thể không tự chủ lộ ra sát khí rõ ràng như vậy. Lần này nghe anh nói anh với Phó Vũ Hiền là bạn thân từ nhỏ thì càng cảm thấy nhìn anh thân thiết không ít.

"Vậy sao? Vậy anh kể với em một vài chuyện lúc nhỏ của thủ trưởng đi!"

"Em gọi cậu ấy là ‘thủ trưởng’ à?"

"Đúng vậy!" Trần Thủy Mặc không có cảm giác có gì không ổn, lần đầu tiên đối diện nhìn thẳng vào mắt của Cổ Duy.

"Không có gì..." Cổ Duy lắc đầu một cái, cũng không tiếp chủ đề này, ngược lại nói: "Thằng nhóc này, từ nhỏ đến lớn đều rất may mắn! Sẽ không trải qua chuyện đặc biệt khác người!"

Trần Thủy Mặc gật đầu một cái, đồng ý phụ họa nói: "Có thể tưởng tượng!"

Cứ trò chuyện như vậy một lúc, Trần Thủy Mặc phát hiện bọn họ đến dưới lầu nhà mới của cô rất nhanh. Lại một lần nữa làm phiền cảnh sát nhân dân giúp cô mang đồ đạc lên lầu, mặc dù trong phòng nhìn qua rất loạn, thế nhưng lúc này Trần Thủy Mặc không có ý định sắp xếp lại. Cô hơi áy náy nói muốn mời bọn họ ăn cơm, cảm ơn bọn họ thật tốt. Có cô gái xinh đẹp mời khách, hai mắt mọi người lập tức tỏa sáng muốn nói, nhưng Cổ Duy nhẹ nhàng ho khan trước, mọi người lập tức thay đổi vẻ mặt, rụt người một cái, trầm miệng một lời nghiêm mặt tỏ vẻ cảnh sát nhân dân rất vội rất bận rộn!

Trần Thủy Mặc đỡ khóc đỡ cười nhìn những mấy chiếc xe cảnh sát như một làn khói biến mất không thấy gì nữa, cười nói với Cổ Duy: "Bọn họ đều đi hết rồi, dù sao em cũng phải mời anh ăn một bữa cơm!"

"Không cần, đến nhà anh đi! Mẹ anh cứ lải nhải về em?" Cổ Duy mở cửa xe ra, muốn mời Trần Thủy Mặc ngồi vào.

"Mẹ của anh...?" Trần Thủy Mặc không hiểu.

Cổ Duy cười ha ha, cố ý tạo nút: "Chẳng phải đi sẽ biết sao!"

Bạn đang đọc truyện *Ngưỡng Vọng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Cảm giác bị người khác tính kế

Editor: lonbia

Trần Thủy Mặc vốn dĩ còn đang oán thầm Cổ Duy cố ý mua một khóa, lại còn nói cái gì "Chẳng phải đi sẽ biết sao." Loại không chịu trách nhiệm này mà nói thật sự rất đáng giận. Đến khi cô thật sự đi đến nhà Cổ Duy, liếc mắt một cái nhìn thấy Từ Bội đang đứng trước cửa nở một nụ cười hiền lành với cô, thì hoàn toàn hiểu rõ vì sao Cổ Duy lại nói như vậy, hóa ra đúng thật là đi liền biết mà!

"Di Từ...đi..." Trần Thủy Mặc vẫn còn có chút thận trọng, cúi đầu vẩn vẩn ngón tay của mình, cực kỳ giống cô dâu nhỏ mới vào cửa.

Trên người Từ Bội vẫn còn mặc một cái tạp dề bằng vải bông, trực tiếp đẩy con trai của mình, đi lên cầm tay của Trần Thủy Mặc, kéo cô vào trong nhà, nhiệt tình nói: "Đến rồi, mau vào mau vào!"

Trần Thủy Mặc cũng không cự tuyệt, ngoan ngoãn nghe lời theo sát Từ Bội vào nhà. Cổ Duy giống như bất mãn việc bị mẹ mình coi như không tồn tại, cố ý đóng cửa thật mạnh, đến rung trời.

"Tiểu Trần, nói cho di biết con thích ăn cái gì hả?" Từ Bội không bất vi sở động (không có hành động), an bài Trần Thủy Mặc ngồi trên ghế sofa, cười tí mắt hỏi.

Được xem trọng như vậy Trần Thủy Mặc thụ sủng nhược kinh (Được sủng ái mà sợ) mở to hai mắt, trả lời lấp ba lấp bắp: "Đều...Đều có thể ạ! Con không kén ăn!"

Từ Bội hài lòng vỗ vỗ tay Trần Thủy Mặc, xoay người đi vào phòng bếp khi đến nơi Trần Thủy Mặc không nhìn thấy hung hăng trừng mắt nhìn Ddlq!!!!lonbia!!! con trai của mình một cái, Cổ Duy mang theo nón cảnh sát ảo não trở lại phòng của mình thay quần áo.

Kỳ thật, cả nhà Cổ Duy không ở chỗ này, chẳng qua Từ Bội cực kỳ không thích nhìn anh mặc đồng phục cảnh sát, cảm thấy sát khí quá nặng, ở trước mặt bà càng thêm lời thôi, liền dọn dẹp một căn phòng trống, để cho anh khi đi đến đây có thể thay ra quần áo ở nhà.

Ngược lại Cố Duy không cho là đúng, bắt quá không muốn làm trái ý bà, hơn nữa, thay quần áo thôi mà, cũng không phải chuyện gì phiền toái, như vậy dần dần tạo thành thói quen vừa vào cửa trước hết ngoan ngoãn đi thay quần áo.

Thay xong quần áo, từ trong phòng đi ra lắc lắc cái đầu húi cua, Cố Duy thấy lưng Trần Thủy Mặc cứng ngắc ngồi một cách nghiêm chỉnh bộ dáng dè dặt cẩn thận, không khỏi "lì" một tiếng vui vẻ. Chầm chầm ngồi xuống một góc còn lại trên sofa cách một khoảng với Trần Thủy Mặc, lười biếng gác chân lên, Cố Duy rảnh rỗi mở miệng nói: "Em khăn trương?"

Trần Thủy Mặc quay đầu cứng ngắc nhìn sang Cố Duy, gật đầu thật mạnh.

"Tại sao hả?" Cố Duy khó hiểu.

Tại sao hả? Anh còn dám hỏi tại sao?

Trần Thủy Mặc cảm thấy bản thân mình không chỉ khăn trương, mà còn rất tức giận! Có một loại cảm giác bị người khác tính kế. Chẳng qua, cô cũng không nói lên được cuối cùng thì bản thân mình vì mối quan hệ giữa Cố Duy và Từ Bội mà tức giận hay là vì không biết mối quan hệ giữa Từ Bội, Cố Duy và Phó Vũ Hiền mà tức giận đây. Cô cẩn thận suy nghĩ, không chỉ không thể hiện ra mặt, ngược lại là suy nghĩ của bản thân làm cho mình rối loạn, thờ dãi, không nghĩ nữa.

"Đừng lo lắng, mẹ anh rất tốt." Cố Duy lấy ra một trái táo từ trong mâm đựng trái cây đặt trên bàn trà đưa cho Trần Thủy Mặc, Trần Thủy Mặc lắc đầu ý bảo mình không cần, Cố Duy cũng không khách khí cắn một miếng lớn, "Hơn nữa, khi đó em cùng Vũ Hiền không phải cũng là do mẹ anh giới thiệu sao?"

Trần Thủy Mặc hơi thả lỏng một chút, hơi hơi dựa vào trên ghế sofa, "Anh nói anh cùng thủ trưởng là cùng nhau lớn lên từ nhỏ..."

Cố Duy cắn hai ba cái tiêu diệt xong một quả táo, rút một Ddldq!!!!lonbia!!! tờ khăn giấy, một bên lau tay, vừa nói: "Đừng vậy! Trước đây nhà của bọn anh cũng ở Bắc Kinh! Thân thể cha anh không tốt lắm, đầu tiên rút lui về sau thì mang mẹ anh đến đây. A..., đúng rồi, mẹ anh là người Nam Kinh."

Người nói vô tâm người nghe hữu ý, Trần Thủy Mặc lần đầu tiên nghe người khác nói nhà Phó Vũ Hiền thì ra ở thủ đô. Cô hơi ngây người, đợi sau khi Cố Duy gọi hai tiếng "Em dâu", mới nở nụ cười nhợt nhạt.

"Ai...vậy cái đó.... Em dâu, em..."

Cố Duy còn muốn nói cái gì đó, không ngờ chuông cửa đột nhiên vang lên, Trần Thủy Mặc cùng Cố Duy đều bị kinh ngạc một trận, nếu không phải Từ Bội ở trong phòng bếp kêu to gọi Cố Duy nhanh chóng mở cửa, hai người bọn họ sợ là còn đưa mắt nhìn nhau sững sờ đó!

Cố Duy lao đảo chạy đến mở cửa, Trần Thủy Mặc lại khôi phục trạng thái toàn thân cứng ngắc như cũ.

"Ah, cha!" Tiếng nói vui vẻ của Cố Duy truyền đến, "Cha, các người như thế nào lại gặp nhau!"

"Vừa gặp nhau dưới lầu."

"Em với cha cái này gọi là ăn ý!"

Hai giọng nói một thấp một cao trước sau vang lên, sau cùng là giọng nói mềm mại ngọt ngào ngây thơ của trẻ con: "Ba ba ôm." Có nhiều người đến như vậy sao? Trần Thủy Mặc âm thầm suy nghĩ, bữa cơm này dường như không hề đơn giản mà! Sau khi suy nghĩ như vậy, cô phát hiện bản thân lại càng khăn trương hơn rồi.

Cố Trọng Liêm chống cây batoong từ từ đi vào, Trần Thủy Mặc "soạt" khăn trương đứng bật lên từ ghế sofa, ngược lại còn làm cho Cố Trọng Liêm hoảng sợ.

"Chào bác!"

Trần Thủy Mặc khom lưng cúi đầu một góc 90 độ, khiến cho Cố Trọng Liêm có chút dở khóc dở cười.

Mặc dù sức khỏe Cố Trọng Khiêm không tốt lắm, nhưng tính tình của ông lại phóng khoáng vô cùng tốt, cho nên nhìn qua tinh thần ông không tệ.

"Cháu chính là Tiểu Trần?"

Vừa dứt lời, Trần Thủy Mặc khăn trương gật đầu.

"Ha ha, đừng gò bó như vậy, ngồi!"

Không biết có phải bản thân mình ảo giác hay không, Trần Thủy Mặc cảm thấy cái giọng tay nhắc chân của cha Cố vô tình tạo nên một sự uy nghiêm khi chất của một người lãnh đạo, làm cho một nhân vật nhỏ không sợ trời không sợ đất từ trước đến nay như cô cũng tự giác phục tùng, nhanh chóng nghe lời mà ngoan ngoãn ngồi xuống.

Đi theo cha Cố vào cửa còn có một cô gái xinh đẹp tuổi không lớn lắm Trần Thủy Mặc nhìn đối phương mỉm cười, đối phương cũng hí hửng mỉm cười

với cô. Trong lòng Cố Duy đang ôm một đứa bé gái, anh giống như là đang trêu chọc cô bé kia chuyện gì đó, cười đến vẻ mặt tràn đầy hạnh phúc.

Lúc này Trần Thủy Mặc mới kịp phản ứng được quan hệ của ba người bọn họ. Cố Duy này, thật đúng là làm cho người ta hâm mộ đúng là may mắn mà!

"Đều đã về rồi à! Nhanh chóng rửa tay đi, chúng ta vào ăn cơm thôi!" Mẹ Cố Từ Bội bụng hai đứa đồ ăn từ trong nhà bếp đi ra, cười khanh khách nói.

"Mẹ, con tới giúp người!" Dương Thần Tuyết vội vàng đi vào nhà bếp.

Một bàn đồ ăn không thể không nói là không phong phú, Từ Bội liên tục gấp thức ăn cho Trần Thủy Mặc, làm cho Trần Thủy Mặc đã sớm no căng bụng rồi, nhưng vẫn không thể không nhắm mắt mỉm cười mà tiêu diệt hết tất cả đồ ăn có trong chén.

Trần Thủy Mặc đột nhiên bị thương phát hiện bản thân mình luôn tự xưng là kẻ tham ăn, lại phát hiện gần đây vì áp lực trên bàn ăn mà luôn ăn không vô.

Ăn cơm xong lại ngồi một chút, Trần Thủy Mặc muốn nói từ biệt rồi. Vừa mới chuyển nhà, vốn dĩ có một đồng đồ đạc đang chờ cô dọn dẹp, Từ Bội cũng không giữ cô lại nữa.

"Con trai, các con cũng trở về đi! Tiệm đường đưa Tiểu Trần về luôn!"

Trần Thủy Mặc vừa muốn nói không cần, Cố Duy lại mở miệng đồng ý trước.

Vẫn chiếc xe cảnh sát trắng xanh kia, Trần Thủy Mặc ngồi ở ghế sau có chút tự giễu nghĩ, hôm nay coi như cô ngồi xe cảnh sát đã ghiền rồi!

Không bao lâu, Trần Thủy Mặc liền phát hiện Dương Thần Tuyết liên tục nhìn cô. Ngẫu nhiên ngẩng đầu lên đụng phải ánh mắt của Dương Thần Tuyết, đối phương cũng không né tránh, hướng về cô mỉm cười, khiến cho Trần Thủy Mặc không hiểu gì cả.

"Cái đó... Chúng ta có gặp mặt nhau rồi sao?" Cuối cùng Trần Thủy Mặc nhìn không được, khi lại một lần nữa cùng Dương Thần Tuyết bốn mắt nhìn nhau, mở miệng hỏi.

Nụ cười của Dương Thần Tuyết ngày càng sâu, liếc mắt nhìn Cố Duy đang lái xe một cái, cô chậm rãi gật đầu.

Trần Thủy Mặc bắt đầu liều mạng nhớ lại cuối Ddlqd!!!!lonbia!!! cùng là mình đã gặp mặt Dương Thần Tuyết ở đâu? Không may là, cô suy nghĩ thật lâu, cuối cùng cũng không thu hoạch được gì.

"Cho một gợi ý đi!" Trần Thủy Mặc xoa xoa huyết thái dương, đáng thương nói.

Dương Thần Tuyết bị Trần Thủy Mặc chọc cười, che miệng cười, không nhanh không chậm nói ra hai chữ: "Hôn lễ..."

Thu nhỏ phạm vi thì dễ nói rồi!

Mấy năm nay Trần Thủy Mặc chỉ tham gia có hai cái hôn lễ, hai hôn lễ này đều là của bạn cùng phòng. Bên Diệp Tử là năm tháng mười hai, tại Vũ Hán, cô dâu chú rể là bạn thời đại học, người tham gia phần lớn cũng là bạn quen trong trường đại học, lần đó chắc chắn không phải. Ngoài ra còn một lần nữa là tháng giêng năm nay ở Bắc Kinh, An Ngôn Tĩnh cùng Hoắc Tần...

Bắc Kinh? Trần Thủy Mặc dường như đột nhiên hiểu ra.

"Ngôn Tĩnh?"

Trần Thủy Mặc thử nói ra một cái tên, Dương Thần Tuyết mỉm cười gật đầu.

"Em lại không nhớ rõ sao?" Dương Thần Tuyết cười hi hi nói, "Lúc đó Ngôn Tĩnh còn đi theo hỏi chị không ý kiến thức điều cần lưu ý khi mang thai! Chị nhớ lúc đó em cũng đi theo bên cạnh Ngôn Tĩnh!"

Trần Thủy Mặc đối với việc này hoàn toàn không có ấn tượng, kỳ thật chuyện này cũng không thể trách cô được, trong hôn lễ không biết bao nhiêu là người, hơn nữa, sau khi uống vài ly cùng Hoắc Tần, cô liền say, đâu còn nhớ rõ những chuyện này đâu chứ!

Khoan đã...

Hôn lễ đó Dương Thần Tuyết cùng Cố Duy cũng ở đó, nói cách khác Phó Vũ Hiền cũng có thể ở đó?

Trần Thủy Mặc giống như phát hiện ra một bí mật, tim đập rất nhanh.

Chỉ là, cô cũng không phải ngay lúc này mà trực tiếp hỏi Dương Thần Tuyết cùng Cố Duy về chuyện Phó Vũ Hiền. Giả vờ như không có gì theo chân một nhà ba người bọn họ nói tạm biệt, sau khi Trần Thủy Mặc về đến nhà chuyện đầu tiên, chính là gọi điện cho An Ngôn Tĩnh.

"Ngôn Tĩnh..." Trần Thủy Mặc phát hiện giọng nói của mình có chút nhanh.

"Uhm, Thủy Mặc.... Làm sao lại gọi điện thoại cho mình rồi hả?"

Trần Thủy Mặc hít sâu vài hơi, cẩn thận hỏi: "Ngôn Tĩnh, có phải anh rể có một người bạn tên là Phó Vũ Hiền hay không?"

Mặc dù cảm thấy kì quặc, An Ngôn Tĩnh vẫn nói sự thật cho Trần Thủy Mặc biết: "Đúng vậy!"

"Vậy hôn lễ hôm đó của cậu anh ấy cũng ở đó sao?"

"Ồ đó!"

Trần Thủy Mặc cảm thấy trong lòng buồn bực, nhất thời không nghĩ ra nên nói cái gì nữa. Đầu dây bên kia bắt đầu ồn ào, Trần Thủy Mặc chưa kịp hỏi An Ngôn Tĩnh làm sao vậy, điện thoại được chuyển đến tay một người khác.

"Đã hết giờ rồi!"

Cho dù cách đầu dây điện thoại, giọng nói lạnh nhạt của Hoắc Tần vẫn đủ làm cho Trần Thủy Mặc nhịn không được rung mình một cái. An Ngôn Dldq!!!!lonbia!!! Tĩnh mang thai được tám tháng, Hoắc Tần nghiêm khắc khống chế công việc và nghỉ ngơi của cô, gọi điện thoại cũng không quá năm phút.

"Anh rể..." Trần Thủy Mặc có chút lầy lòng mà năn nỉ, "Anh rể, anh trả điện thoại lại cho Ngôn Tĩnh đi, thêm năm phút nữa.... không không không hai phút hai phút cũng được!"

"Không được!"

Hoắc Tần nói xong, không chút nể mặt nhanh chóng cúp máy.

Trần Thủy Mặc hí mắt, giờ điện thoại lên muốn ném nó đi, nhưng nghĩ lại không xuống tay, hơn mấy ngàn đó, không thể bỏ được.

Dường như tất cả mọi người đều biết, chỉ có cô là bị lừa gạt thôi.

Đột nhiên Trần Thủy Mặc lại có cảm giác bị người khác tính kế, loại cảm giác này làm cho lòng cô rất khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Ngưỡng Vọng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Cuộc sống của hai vợ chồng

Editor: lonbia

Trần Thủy Mặc không thể nào giấu chuyện này ở trong lòng được, giờ điện thoại lên vờ như muốn đập nó rồi bỏ xuống, cô vội vàng gọi điện thoại cho Phó Vũ Hiền. Gọi liên tục ba lần, mỗi một lần đều là một giọng nữ ngọt ngào nói cho cô biết: "Số máy quý khách vừa gọi hiện đang khóa máy...."

Lần thứ hai trong vòng một ngày Trần Thủy Mặc có xúc động muốn đập bẻ cái điện thoại!

Thật ra Phó Vũ Hiền cũng không biết mình đã tắt máy, Trần Thủy Mặc tìm anh khi anh đang mang người trong sư đoàn tham gia thi đấu!

Gần đây trong sư đoàn đang tổ chức một cuộc thi đấu lớn, yêu cầu từng trung đoàn phái ra ba đến bốn người tham dự. Nói là trao đổi lấy kinh nghiệm, nhưng đây đều là những người lính, không người nào không là kẻ hiếu thắng, làm sao có thể tha thứ cho chính mình khi làm mất thể diện của trung đoàn trước toàn bộ tất cả mọi người trong quân đội cả nước? Cả đám đều xắn tay áo lên nóng lòng muốn thử, tranh cướp giành giật ghi danh dự thi.

Trở lại nhìn Phó Vũ Hiền, thí sinh dự thi Phó đoàn trưởng ngược lại đã sớm quyết định tốt. Cả ngày ở cùng một chỗ huấn luyện, mò mẫm lẫn lộn, trình độ người nào như thế nào, đây không phải đã rõ ràng hết rồi sao? Lạc Kỳ, Phương Minh cùng Vương Đại Dũng, toàn bộ người trong trung đoàn tranh *****bìa** đấu kịch liệt, trang thiết bị tối tân mà vượt qua thử thách, ba đội quân mũi nhọn đều cố gắng hết mình để được xuất hiện tên trên danh sách dự thi.

Tổng cộng có 20 người dự thi, được chia làm bốn tổ, lấy đánh luân phiên làm đề thi (nhiều người đánh một), trong mỗi tổ chọn ra một người chiến thắng. Bốn người chiến thắng tiếp tục đánh luân phiên, đến khi chọn ra được người chiến thắng cuối cùng.

Phó Vũ Hiền không hề lo lắng cho người của mình sẽ chịu thiệt, anh đã từng vụng trộm mời chiến hữu ban đầu khi vừa mới tham gia quân ngũ của mình, hiện tại Lý Khôn đã là Trung đội trưởng đại đội đặc chủng đến trung đoàn để hướng dẫn đặc biệt. Mặc dù trình độ của bọn họ không đạt đến tiêu chuẩn của bộ đội đặc biệt, nhưng tham gia thi đấu mang tính chất tranh tài này, ngược lại một chút vấn đề cũng không có.

Đến buổi chiều, kết quả cuối cùng có chút ngoài dự đoán của Phó Vũ Hiền, không phải là Lạc Kỳ luôn luôn đứng nhất, ngược lại là người vẫn luôn vô thanh vô tức (âm thầm) Vương Đại Dũng đạt được thắng lợi cuối cùng.

Sư trưởng ý vị thâm trường vỗ vỗ bả vai của Phó Vũ Hiên, về mặt Phó Vũ Hiên bình thản nói lời khiêm tốn cùng sư trưởng một hồi, mới có thể đi xem ba người kia một lát.

Phương Minh bị thương nhẹ, trên mặt chỉ bị bầm tím một chút mà thôi, nhìn qua kính khùng, thật ra thì dễ dàng dường như thương nhất, dĩ nhiên, điều này có liên quan trực tiếp đến nhóm nhỏ thì đấu cùng với cậu. Lạc Kỳ cùng Du Viễn giống nhau, không được may mắn, mặc dù so với Phương Minh nặng hơn một chút, nhưng cả ba người đều bị thương nhẹ nhất. Sau cùng Phó Vũ Hiên nhìn thoáng qua Vương Đại Dũng, chỉ có thể yên lặng mà cảm thán, nổi bật đến như vậy đúng là không dễ dàng mà!

Mang theo ba tên bị thương cùng cò thường xuất sắc, Phó Vũ Hiên hoa hoa lệ lệ mà về đoàn.

Trở lại trung đoàn cũng không còn sớm, đi đến chỗ quân y cho ba người đơn giản xử lý vết thương một chút, Phó Vũ Hiên gọi ban cấp dưỡng nấu ăn, làm cho bọn họ vài món ngon. Phương Minh một bên vừa thở phì phò vừa ăn, một bên ôm mặt đau đến hít khí lạnh, Phó Vũ Hiên thấy vậy tâm tình đột nhiên rất tốt.

Thu xếp tốt cho bọn họ, lúc Phó Vũ Hiên về đến ký túc xá đã rất trễ. Hôm nay Trần Thủy Mặc chuyển nhà, anh đang buồn bực cả ngày nay Trần Thủy Mặc như thế nào cũng không gửi được một cái tin nhắn, lấy điện thoại ra mới biết được nguyên nhân là do điện thoại tắt nguồn.

Nghĩ đến Trần Thủy Mặc cả một ngày mệt nhọc sợ là đã sớm đi ngủ, Phó Vũ Hiên quyết định ngày mai mới gọi điện thoại. Sạc pin điện thoại, Trung tá Tiểu Phó không lo lắng đi tắm rồi đi ngủ.

Trần Thủy Mặc mất ngủ, đối với cô mà nói, đây là một việc không thể tin được! Cô lại bị mất ngủ!

Mới hơn sáu giờ, Trần Thủy Mặc lại lần qua lần lại không biết bao nhiêu lần, dứt khoát rời giường.

Trong phòng khách còn mấy thùng giấy cùng đồ đạc linh tinh của cô, hôm qua *****bia** Trần Thủy Mặc không có tâm tình dọn dẹp lại căn phòng, chỉ là tùy tiện treo quần áo vào tủ đồ trống không. Nơi này của Phó Vũ Hiên không có điểm nào giống nhà hết, ngay cả một bộ quần áo để thay đổi cũng không có.

Vừa nghĩ đến người kia, Trần Thủy Mặc nhìn mình thay xong quần áo buộc tóc đuôi ngựa trong gương, hung hăng nghiêng răng.

Sáng sớm ngày đầu tiên đi đến nơi này, Trần Thủy Mặc bắt đầu kế hoạch luyện tập buổi sáng của mình.

Thỉnh thoảng dậy sớm đúng là cảm giác rất tốt, toàn thân đều là mồ hôi sau khi tắm rửa xong, lại nhàn nhã đi mua đồ ăn về sớm một chút, Trần Thủy Mặc cảm thấy cuộc sống gia đình của mình trôi qua cực kỳ dễ chịu.

Giờ lên lớp vào chủ nhật của Trần Thủy Mặc đều tập trung vào buổi sáng, ngày hôm qua vì bận chuyển nhà cùng một giáo viên đổi giờ, hôm nay cô lại đứng lớp cả ngày.

Tiết học ngày chủ nhật của học sinh chủ yếu là hoạt động tự do, đứng lớp cũng thoải mái nhất. Buổi sáng Trần Thủy Mặc mang theo các bạn nhỏ dưới sáu tuổi đến lớp, nói là đi học, bất quá chỉ là nhận thức từ đơn mà thôi, hát bài hát thiếu nhi bằng tiếng anh đơn giản. Buổi chiều là một lớp phiên dịch trung cấp, khó có được một lần Trần Thủy Mặc tập trung hết tinh thần vào, cuối cùng cũng tìm về được cảm giác làm một tấm gương tiêu biểu.

Trần Thủy Mặc là người trời sinh nhanh tức giận cũng nhanh nguôi giận, bởi vì hôm nay lên lớp rất thuận lợi, tan làm, tâm trạng của cô rất tốt kế hoạch tiếp theo là tìm Chiêm Nhất Nhất ra ngoài ăn tối, đi mua nước hoa ngày đó không mua được. Nhưng mới bước ra khỏi cửa, cô lại thấy được Ngô Hoành đã lâu không gặp đang đứng cách đó không xa phát tay về phía cô mỉm cười.

Chân Trần Thủy Mặc nhất thời đứng không vững, mang giày cao gót bầy phân thiếu chút nữa trực tiếp té xuống cầu thang.

"Chào... Đã lâu không gặp!" Trần Thủy Mặc cười gượng, "Anh về lúc nào vậy?"

"Trở về đã mấy ngày, khoảng thời gian này tương đối bận rộn, thật xin lỗi, không tìm được thời gian liên lạc với em."

Trần Thủy Mặc cảm thấy mình đơn thuần không nói thẳng, tự tìm *****bia** phiền phức. Dẫn tới việc Ngô Hành giải thích, ngược lại cô cảm thấy giống như đang trình diễn tiết mục khổ vì tình cô rất đề ý việc tại sao khi Ngô Hành trở về không nói cho cô biết vậy.

"Ha ha..." Trần Thủy Mặc cười gượng hai tiếng, "Anh cũng không cần gấp gấp đến tìm em đâu! Ha ha anh còn có việc bận, anh còn có việc bận!"

Ngô Hoành không có trả lời, cười nhẹ hỏi: "Đêm nay có thể mời em đi ăn cơm không?"

Cô cũng đã bị người ta chặn lại, cũng không thể lại nói không rảnh được? Hơn nữa, người ta nói thế nào đi nữa cũng vừa mới về, đón gió (mời người mới đi xa về ăn cơm) cũng là cần thiết. Suy nghĩ như vậy, Trần Thủy Mặc lập tức gạt đầu nói: "Đương nhiên, đương nhiên, đêm nay em mời khách, đón gió cho anh!"

Trần Thủy Mặc cùng Ngô Hoành cùng nhau ăn hai bữa cơm, một lần là ăn cơm tây, một lần là món tủ, hai người mỗi người thanh toán một lần ăn. Nhưng Trần Thủy Mặc vẫn cảm thấy được món thịt bò bít tết kia như thế nào cũng đắt tiền hơn bàn rau cải rất nhiều, cho nên, trong lòng cô vẫn có chút không được tự nhiên.

Trần Thủy Mặc mang theo Ngô Hoành đến một nhà hàng thái, hỏi Ngô Hoành có kiêng kị cái gì hay không, liền theo thói quen gọi mấy món ngon trong quán.

Cùng Ngô Hoành bắt đầu ăn cơm cùng Trần Thủy Mặc cũng cảm thấy được có chút kì lạ trong đây, cô còn chưa ăn được bao nhiêu liền hạ đĩa xuống. Ngô Hoành ít nhiều cũng biết được thái độ của cô đối với thức ăn, khó tránh khỏi nghi hoặc:

"Sao vậy, không thoải mái sao? Làm sao lại ăn ít như vậy?" Ngô Hoành cũng buông đĩa xuống, đẩy mắt kính, thân thiết hỏi thăm.

Trần Thủy Mặc giả vờ uống một ngụm nước trái cây hắng giọng nói: "Không có việc gì, không có việc gì, có thể là tối hôm qua bị cảm lạnh, không muốn ăn gì."

Ngô Hoành gật đầu, nhưng không có ý tiếp tục ăn nữa.

"Ha ha, anh ăn tiếp đi! Mặc kệ em!" Trần Thủy Mặc nhanh chóng khuyên anh.

"Đi bệnh viện đi!" Ngô Hoành nghiêm trang.

"Không cần không cần!" Trần Thủy Mặc nhanh chóng lắc đầu, "Không có việc gì, em không có việc gì!" Vừa nói, cô vừa cầm đĩa lên ăn tiếp.

Thấy vậy, Ngô Hoành cũng một lần nữa cầm lấy đôi đũa.

"Lần này ra ngoài có thú vị không?" Trần Thủy Mặc vốn có ý định hỏi anh lần này đi Đức có phải rất thú vị không, nhưng vừa nói đến bên miệng cô lại có chút do dự, cô không nhớ rõ cuối cùng là Ngô Hoành có đi Đức hay không, nếu nói sai không phải là rất xấu hổ hay sao, không rõ thì không rõ luôn đi!

Ngô Hoành đẩy mắt kính nói: "Quả thật học được rất nhiều thứ!"

"Vậy thì tốt rồi!" Trần Thủy Mặc cắn đĩa, âm thầm cảm thán cô cùng Ngô Hoành thật sự rất khó mà tiếp tục tán gẫu với nhau được nữa!

"Đúng rồi, công ty XXX của Đức có mở một tuần triển lãm tranh lớn."

Ngô Hoành nói ra đúng công ty mà lần này anh đi trao đổi, nghe anh nói như vậy, có lẽ đã xác định là triển lãm trong một tuần, hai mắt Trần Thủy Mặc không khỏi tỏa sáng!

"Vậy sao? Vậy đại khái là lúc nào?"

"Mùa đông!"

"Ah... không phải còn rất lâu sao!" Trần Thủy Mặc không khỏi bĩu môi tiếc nuối.

Ngô Hoành mỉm cười đẩy mắt kính, không nói gì.

Vẫn coi như là vui vẻ ăn cơm xong, Trần Thủy Mặc nói với Ngô Hoành mình có việc, muốn đi trước. Lần này, lần đầu tiên Ngô Hoành hỏi cô muốn đi đâu.

"Ách.." Trần Thủy Mặc nghẹn lời, nói thật: "Mua nước hoa."

Thật ra thì, cô lựa chọn nhà hàng thái này đi ăn cơm cũng bởi vì toàn nhà này có một quầy chuyên bán nước hoa Sunflower, cô cũng muốn đến đó mua.

"Vậy anh đi với em!"

Trần Thủy Mặc không nói cái gì nữa, mặc cho Ngô Hoành đi theo phía sau cô cùng nhau vào thang máy đi xuống.

Sunflower có vẻ nhỏ, mùi thơm của nó tựa như cái tên vậy, mang theo hương thơm hoa quả ngào ngạt, lại nhàn nhạt tỏa ra một cổ hương vị mặt trời, rất thích hợp với một người có tính cách trong sáng thẳng thắn. Dường như lần đầu tiên Trần Thủy Mặc ngửi thấy mùi nước hoa này, liền si mê hương *****bìa** thơm hoa hướng dương hòa cùng mùi hương hoa quả đầy ma lực. Qua nhiều năm như vậy, cô cũng chưa từng đổi sang dùng loại khác.

Ngô Hoành đi theo phía sau cô bước vào cửa hàng, mặc dù Trần Thủy Mặc cảm thấy kì cục nhưng cũng không tiện nói cái gì, chỉ muốn nhanh chóng mua cho xong rồi đi về nhà.

"Thủy Mặc..."

Trần Thủy Mặc cảm thấy ngoài ý muốn nhìn về phía người đối diện mà cảm thán: "Cao thiếu, lại có thể gặp được anh ở chỗ này, thật sự là hiếm thấy đó!"

Cao Bằng ngược mắt nhìn Ngô Hoành phía sau Trần Thủy Mặc, cười như không cười nói: "Có thể gặp em ở chỗ này mới càng thấy lạ đó!"

Trần Thủy Mặc suy nghĩ mình có thể lợi dụng Cao Bằng mà cắt đuôi Ngô Hoành, vốn là muốn hung hăng trừng hai mắt với anh ngược lại mỉm cười: "Cao thiếu nói đùa."

Cao Bằng thờ ơ nhún vai, lại hỏi: "Vị này là?"

Ngô Hoành dĩ nhiên biết Cao Bằng, trẻ tuổi nhất trong "Mười thanh niên tiêu biểu của công ty gia đình trong thành phố", cậu chủ nhà họ Cao. Chẳng qua, anh cũng không muốn giao thiệp với người như thế, chỉ đơn giản giới thiệu tên mình, Ngô Hoành liền nói mình có chuyện cần phải đi trước.

Cho đến khi Trần Thủy Mặc không nhìn thấy bóng dáng của Ngô Hoành, lúc này mới thở phào một cái như trút được gánh nặng. Thấy vậy, Cao Bằng bật cười, đi đến bên cạnh cô đưa cho cô một cái túi.

"Hả?" Tất nhiên Trần Thủy Mặc cái này biểu thị cái gì, "Tặng cho em? Sao anh..."

"Không lấy?"

Trần Thủy Mặc liếc anh một cái, cầm chặt cái túi, "Xem ra anh thông minh, biết "chính sách bạn thân" mới chính xác là tiền đồ tươi sáng!"

Cao Bằng khinh thường, "Xuy, anh sẽ cần cái chính sách rồi loạn này sao?"

"Vậy anh còn đưa?"

"Không phải Nhất Nhất đồng ý với em sao?"

Trần Thủy Mặc bắt đầu đi, "Vậy không phải là chính sách bạn thân!"

Cao Bằng cũng không cãi nhau cùng Trần Thủy Mặc, "Đưa em đi về thôi!"

"Này, anh thật sự theo đuổi Chiêm Hai?"

"Em cứ nói đi?" Cao Bằng hỏi ngược lại cô.

Trần Thủy Mặc ngồi vào xe giá trị xa xỉ của Cao Bằng, chậm rãi nói: "Hai người đều có quá khứ, muốn lại ở cùng một chỗ không dễ dàng đâu!"

Qua rất lâu rất lâu, lâu đến nỗi Trần Thủy Mặc cho rằng Cao Bằng sẽ không trả lời lại, đột nhiên nghe người bên cạnh nói: "Anh biết."

Trần Thủy Mặc mỉm cười, chuyện như vậy vẫn nên để cho đương sự tự mình phiên muộn đi!

"Nè, Trần Thủy Mặc!" Cao Bằng lập tức thay đổi sắc mặt, giọng nói tràn đầy vui thích.

"Hả?"

"Anh hỏi em, người vừa rồi đi cùng em chính là người..."

"Haizz, làm phiền!" Trần Thủy Mặc hí hóp, nghiêng răng nghiêng lợi nói ra hai chữ.

Cao Bằng lắc đầu, miệng phát ra tiếng "Chặc chặc", đánh một vòng tay lái, chạy đến địa chỉ nhà mới Trần Thủy Mặc vừa nói.

Bạn đang đọc truyện *Ngưỡng Vọng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 16: Cuộc sống ở chung từ từ phát triển

Editor: lonbia

Hai tuần này của Trần Thủy Mặc thật sự phong phú, hoặc nói là, cô vô cùng vô cùng bận rộn.

Giáo viên giao tiếp ở tổ một xin từ chức đến nơi khác làm việc, cấp trên vốn là muốn phân chia đều lịch dạy của giáo viên kia cho các giáo viên trong trường, Trần Thủy Mặc lại chủ động xung phong nhận hết một nửa lịch dạy của giáo viên kia. Cũng không phải vì tiền, Trần Thủy Mặc chỉ cảm thấy gần nửa năm nay đã làm phiền các giáo viên khác giúp đỡ dạy thay cho cô rồi. Hiện tại, có thể làm chút gì đó cho bọn họ, tự nhiên cô muốn cố gắng hết sức rồi, hướng hồ nhờ như vậy cô có thể thấy trong lòng thoải mái hơn rất nhiều.

Án huệ này nọ, tuy nói nhìn không thấy sờ không được, nhưng trong xã hội này, ở nơi nào cũng rất quan trọng.

Nhưng cũng không biết có phải lười biếng quá lâu hay không, mới hơn mười ngày, cuối cùng thì Trần Thủy Mặc cũng có cảm giác lực bất tòng tâm. Buổi sáng thứ sáu không có tiết, rốt cuộc thì Trần Thủy Mặc cũng thỏa hiệp với ý chí không kiên cường của mình, đêm trước khi ngủ, cô vận đồng hồ báo thức thêm 3 giờ nữa, quyết định ngày hôm sau không đi làm, ngủ đã trước rồi nói sau.

Lúc đầu ngủ thật sự rất ngon, đến hơn nửa đêm, Trần Thủy Mặc bắt đầu nằm mơ.

Đó là một giấc mơ rất không bình thường, không giống bất kỳ giấc mơ nào của cô trong quá khứ. Lúc trước khi nằm mơ, cô không phải là đứng trong phim trường chụp ảnh, thì chính là đứng tạo dáng tại nơi núi rừng sông nước, tóm lại đều là hướng về phía máy ảnh. Nhưng trong giấc mơ này, cô lại mơ thấy rất nhiều rất nhiều món ăn ngon! Mà cô giống như là đói bụng nhiều ngày liền, hung ác nhào tới phía những món ăn kia. Đáng tiếc đồ ăn này nọ còn chưa kịp vào trong miệng, liền nhanh chóng biến mất, cô vội vàng tìm kiếm khắp nơi, nhưng mà tìm khắp nơi cũng không thấy. Mùi hương thơm ấy còn một mực quanh quẩn chớp mũi của cô, nhưng những món ngon kia lại ở trước mặt của cô mà biến mất tiêu!

Con ác mộng.

Sau khi Trần Thủy Mặc tỉnh lại nhớ tới trong mơ những món ngon chỉ cho cô nhìn mà không được ăn chính xác là con ác mộng! Không ngờ lại mơ thấy con ác mộng này!

Mơ màng cảm lấy điện thoại lên nhìn, mới hơn bảy giờ. Bối bối, Trần Thủy Mặc nghĩ lại có chút tiếc nuối, kế hoạch ngủ nướng của cô hoàn toàn phá sản rồi, Sờ sờ cái bụng nhỏ, cô phát hiện mình thật sự đói bụng.

Trần Thủy Mặc ngồi dậy, lại phát hiện dường như thật sự có mùi đồ ăn bay vào trong khoang mũi, cô nghi ngờ ra sức hít hít cái mũi vài cái, xác nhận không thể sai, trong phòng chính xác là có mùi thơm!

Xuyên qua cánh cửa phòng ngủ khép lại một nửa, ánh mắt Trần Thủy Mặc bỗng sáng lên, chẳng quan tâm việc mang dép, chân không chạy ra ngoài.

Cô quả thật không có nghe lầm nhìn lầm, trong nhà thật sự còn một người nữa, hơn nữa người kia còn đang ở trong nhà bếp nấu ăn!

"Dậy rồi sao?" Phó Vũ Hiên nghe được tiếng động, quay đầu nhìn Trần Thủy Mặc mỉm cười.

Trần Thủy Mặc chạy đến bên người Phó Vũ Hiên, ra sức chớp chớp mắt, từ từ vươn tay ra nắm mặt Phó Vũ Hiên, dùng lực nhéo một cái.

"Khàn...."

Mặc dù đối với anh không đau chút nào, Phó Vũ Hiên cũng rất phối hợp phát ra một tiếng rên.

"Rất đau hả? Vậy thì không phải nằm mơ rồi!" Trần Thủy Mặc cười hi hi, tay vẫn nhéo lên mặt Phó Vũ Hiên như cũ.

Phó Vũ Hiên bất đắc dĩ kéo tay Trần Thủy Mặc xuống, dùng ngón trỏ và ngón giữa nhéo lên má có chút hồng của Trần Thủy Mặc, "Thời điểm như vậy không phải nên tự nhéo mình hay sao?"

Trần Thủy Mặc bụm mặt lui về sau một bước, phùng má tròn mắt, nghe rằng phản kích nói: "Em ngốc, mới tự nhéo mình đó!"

Phó Vũ Hiên cười lắc đầu, tiếp tục làm bữa sáng.

Trần Thủy Mặc thấy Phó Vũ Hiên không quan tâm mình, ngược lại chậm rãi lại gần anh, ra sức hít hít mũi, hơi nịnh nọt hỏi: "Thủ trưởng, buổi sáng chúng ta ăn cái gì?"

"Cháo gạo kê, bánh trứng." Phó Vũ Hiên chỉ chỉ cái nồi đất đang tỏa ra hơi nóng, lại lấy cái xẻng lật đi lật lại bánh trứng đầu tiên trong chảo, nói chi tiết.

"Thơm quá đi!" Trần Thủy Mặc cảm thán một tiếng, nhưng về mặt lại đau khổ, cảm nhận được bụng của mình càng thêm đói.

"Đói bụng không?" Nhìn thấy động tác ra sức nuốt nước miếng của Trần Thủy Mặc, Phó Vũ Hiên đột nhiên rất có cảm giác thành thật, "Nhanh chóng rửa mặt đi! Xong ngay đây!"

"Vạn tuế!" Trần Thủy Mặc nhảy lên trước nửa bước, kiễng chân, môi chạm nhẹ lên bên một mặt nghiêm túc Phó Vũ Hiên một cái, quay người lại, cao hứng chạy đi rửa mặt.

Phó Vũ Hiên lại bối vì thê mà thoáng cái ngẩn người, nghe tiếng bước chân của Trần Thủy Mặc, tìm anh đập liên hồi, đầu óc trống rỗng. Nơi mới vừa rồi bị môi của Trần Thủy Mặc chạm vào bắt đầu nóng lên, từ từ, lấy điểm đó làm trung tâm, một bên mặt nhanh chóng nóng bừng lên.

Nha đầu này, chung quy vẫn có cách gây cho anh ngạc nhiên không thể ngờ!

Phó Vũ Hiên nhũn mảy, lúc này mới phát hiện bánh trứng trong chảo có chút khét. Bình tĩnh lấy miếng bánh thất bại bỏ vào đĩa, Tiểu Phó trung tá âm thầm quyết định chờ một lát ăn hết nó trong bếp, hủy thi diệt tích gì gì đó là nhất định!

Trần Thủy Mặc xử lý tốt bản thân khi ngồi vào bàn ăn bên cạnh, Phó Vũ Hiên cũng đã làm xong bữa sáng, đang cầm lấy nồi cháo gạo kê còn dư, bộ dáng người đàn ông của gia đình.

"Thật ngon!" Trần Thủy Mặc cắn đôi dưa, cảm thán từ trong lòng nói.

Phó Vũ Hiên cười cười, lại bóc giúp Trần Thủy Mặc một quả trứng.

"Thủ trưởng, lần này anh có thể ở lại bao lâu?"

Phó Vũ Hiên buông dưa xuống, trịnh trọng trả lời: "Chiều chủ nhật anh đi."

"Vậy chính là được nghỉ hai ngày rưỡi rồi!" Hai mắt Trần Thủy Mặc nhất thời sáng lên.

Phó Vũ Hiên gạt đầu, tiếp tục ăn sáng.

Sau khi kết thúc trận thi đấu quyết liệt trong sư đoàn, anh bận viết báo cáo, Vương Đại Dũng lại đi đến các tổ trong đoàn hướng dẫn làm mẫu. Xong việc bên kia, anh nhanh chóng xin nghỉ trở về.

Trần Thủy Mặc biết sức ăn của Phó Vũ Hiên, cho nên nhìn anh ăn một chén lại một chén, khẩu vị của cô cũng trở nên tốt hơn.

Cô còn nhớ rõ lần đầu tiên cùng ăn cơm với anh, anh bởi vì giữ hình tượng cố ý ăn ít lại, nếu không phải lúc thái hậu rửa chén cố ý truy hỏi, Trần Thủy Mặc cũng không ngờ tới anh vậy mà cũng chỉ ăn no sáu phần! Thái hậu dở khóc dở cười mà làm thêm hai món ăn nữa, làm cho anh về sau khi ở nhà không cần khách sáo, cứ ăn.

Lúc này Trần Thủy Mặc mới tin tưởng, hóa ra có người có thể ăn nhiều như vậy trong một bữa ăn!

Nhìn chằm chằm Phó Vũ Hiên, đột nhiên Trần Thủy Mặc chỉ vào quần áo thường ngày trên người của anh, nét mặt sáng rực cười nói: "Quần áo rất vừa người đó!"

Phát hiện ra quần áo mặc ở nhà của Phó Vũ Hiên một bộ cũng không có, Trần Thủy Mặc cứ dựa theo kích cỡ quần áo lần trước mua lúc đi Dương Châu mà mua cho anh thêm vài bộ dự bị. Không nghĩ tới người thật mặc vào, đúng là không kém!

Phó Vũ Hiên có chút xấu hổ mà gãi gãi đầu, hướng về Trần Thủy Mặc cười cảm kích.

Thật ra lúc mới vào cửa anh liền nhận ra nơi này đã @@@@ có thay đổi rất nhiều, mặc dù hỗn loạn, nhưng lại càng giống một cái nhà hơn.

Tất cả thứ này, đều là vì cô, bởi vì có Trần Thủy Mặc.

"Hôm nay không đi làm sao?" Ăn cơm xong, Phó Vũ Hiên phát hiện Trần Thủy Mặc bắt đầu nhắm mắt theo đuôi đi theo sát anh, anh dọn dẹp chén đĩa, cô liền đi theo anh vào nhà bếp đi tới đi lui, anh đứng rửa chén ở trong bếp, cô liền đứng dựa vào khung cửa nhìn anh.

"Buổi chiều mới đi!" Trần Thủy Mặc lẩm bẩm nói.

Phó Vũ Hiên lau khô nước trên tay, đau lòng sờ sờ cái cằm ngày càng nhọn của Trần Thủy Mặc: "Vậy em mau đi ngủ thêm chút nữa đi!"

Trần Thủy Mặc lắc đầu, ôm lấy cánh tay Phó Vũ Hiên: "Không muốn! Không dễ dàng gì anh mới trở về nhà một lần!"

Nghe cô nói như vậy, Phó Vũ Hiên càng thêm đau lòng. Một tay ôm ngang Trần Thủy Mặc lên, động tác mặc dù báo đạo, giọng điệu nói ra lại rất ôn nhu: "Nghe lời!"

Trần Thủy Mặc sống hơn hai mươi năm nay, đây là lần đầu tiên cô cảm nhận được tư vị của cái ôm công chúa đó! Vui tươi hơn hờ vươn tay ra ôm chặt lấy cổ Phó Vũ Hiên, tựa vào trên ngực anh, Trần Thủy Mặc êm ái cảm thán nói: "Vâng, thủ trưởng!"

Đặt Trần Thủy Mặc lên trên giường, Phó Vũ Hiên khom lưng xuống đến trước mặt cô, nhẹ giọng hỏi: "Buổi trưa muốn ăn món gì?"

"Muốn ăn cá!" Trần Thủy Mặc không chút khách khí bắt đầu nói tên món ăn.

"Được!" Phó Vũ Hiên hôn nhẹ lên trán Trần Thủy Mặc, dịu dàng đến tận tận: "Trưa nay chúng ta sẽ ăn cá..."

Nhẹ nhàng đóng cửa phòng ngủ lại, Phó Vũ Hiên dựa vào cánh cửa thấp giọng cười một tiếng.

Thu dọn sạch sẽ căn phòng bị Trần Thủy Mặc làm cho cho rối tung lên, lại đi mua cá, tìm kiếm cách làm món cá trên mạng, thân là người phương bắc, hoàn toàn không biết nên làm món gì với cá cuối cùng Phó Vũ Hiên quyết định nấu nồi canh cá.

Ngủ đủ giấc tinh thần Trần Thủy Mặc tốt lên rất nhiều, uống hết nồi canh cá của Phó Vũ Hiên, cả người nhìn qua càng xinh đẹp động lòng người.

Mặc dù ngồi tàu điện ngầm tốn ba đồng là có thể đến nơi làm của Trần Thủy Mặc, nhưng cô lại kiên trì muốn Phó Vũ Hiên tự mình lái xe hơn nữa tiếng đồng hồ đưa cô đi. Nói đùa, loại đãi ngộ này hiếm lắm mới được một lần đó, tự nhiên cô không thể bỏ qua rồi.

Phó Vũ Hiên lái một chiếc xe jeep Bắc Kinh, lần đầu tiên Trần Thủy Mặc ngồi loại xe này, cảm giác ngồi nó cực kỳ oai phong.

"5 giờ 30 nhớ đến đón em tan làm đó!" Trần Thủy Mặc xuống xe, cách cửa xe vẫy vẫy tay về phía Phó Vũ Hiên, vui vẻ chạy vào làm

Bởi vì đột nhiên Phó Vũ Hiên về nhà, tâm tình của Trần Thủy Mặc rất tốt, hoàn toàn quên mất việc nếu mình tìm được Phó Vũ Hiên còn phải "Hưng sư vấn tội"!

Ngay cả khi lên lớp, cô đều cười híp cả mắt, khiến cho đám học sinh đưa mắt nhìn nhau về mặt mờ mịt, không biết tâm tình của cô giáo Trần hôm nay làm sao lại đột nhiên thay đổi lớn như vậy? Một ngày trước bọn họ đi học sắc mặt tái nhợt hơi thở yếu ớt, hôm nay làm sao lại trở nên mặt như hoa đào lời nói ôn nhu nhỏ nhẹ?

Không thể không nói, phụ nữ, tên của họ là --- thiên biến (hay thay đổi)!

Gần tối, đúng giờ Phó Vũ Hiên đứng dựa lên thân xe jeep đợi Trần Thủy Mặc tan làm, mặc dù anh đang mặc quần áo thường, một thân anh khí (khí khái anh hùng) cũng không phai mờ được, khiến cho Trần Thủy Mặc chỉ là ở xa xa nhìn thấy, động lòng không thôi.

"Thủ trưởng, tối hôm nay anh có dự định gì không?" Trần Thủy Mặc vừa thắt dây an toàn, vừa chờ không kịp hỏi.

Phó Vũ Hiên khởi động xe, suy nghĩ, vẫn là lắc đầu.

"Như vậy..." Trần Thủy Mặc cố ý kéo dài âm @@@@ cuối, đợi đến khi Phó Vũ Hiên nhìn qua khi đó mới không nhanh không chậm nói: "Như vậy toàn bộ đều phải nghe theo sắp xếp của em!"

Phó Vũ Hiên đối với việc này không hề có ý kiến, rất nghe lời mà gật đầu nói được.

Trần Thủy Mặc hoan hô một tiếng, chỉ con đường phía trước, nhanh chóng thay đổi nét mặt nghiêm túc, giống như đang hạ lệnh thấp giọng nói: "Mục tiêu tòa nhà XX, hết tốc độ tiến về phía trước!"

Nghe vậy, Phó Vũ Hiên vui vẻ, trả lời một cách mạnh mẽ rõ ràng: "Tuân lệnh!"

Bạn đang đọc truyện *Ngưỡng Vọng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Từ từ chìm trong biển lửa

editor: lonbia

Trần Thủy Mặc dẫn Phó Vũ Hiên đến một quán ăn nằm sâu bên trong khu phố ăn vặt, bởi vì lúc này là giờ cơm, ở đây buôn bán vô cùng tốt, có thể nói là đông nghịt. Chờ một lúc lâu mới có được một cái bàn trống, Trần Thủy Mặc nhanh chóng kéo Phó Vũ Hiên đi qua ngồi.

Chỗ này có rất nhiều quầy, mỗi cung cấp một món ăn, thực khách chỉ cần tự mình đến đó lấy thức ăn. (giống ăn buffet)

Phó Vũ Hiên hoàn toàn không kịp kêu Trần Thủy Mặc lại, nhìn thấy bộ dáng cao gầy lẫn vào trong đám đông, cực kỳ vui vẻ bận rộn chạy tới chạy lui khắp nơi.

Trần Thủy Mặc không thể lấy được nhiều món ăn trong một lần, chỉ có thể một chuyến lại một chuyến đi đi về về. Mặc dù là thời tiết cuối tháng #d#d##q#d năm, nhưng chạy đi chạy lại nhiều lần như vậy, hai má của cô đã sớm ửng hồng, ngay cả chớp mũi cũng toát ra một tầng mồ hôi mỏng rồi.

"Ah? Không phải bảo anh ăn trước sao?" Sau cùng Trần Thủy Mặc bùng một lồng sùi cảo hấp, hài lòng ngồi vào chỗ đối diện Phó Vũ Hiên.

Vốn để cho Trần Thủy Mặc chạy tới chạy lui, Phó Vũ Hiên đã cảm thấy xấu hổ, làm sao còn có thể để bản thân mình ăn trước đây! Phó Vũ Hiên hướng Trần Thủy Mặc mỉm cười, sau khi đợi cô cầm đôi đũa lên, bản thân cũng nhanh chóng cầm đôi đũa.

"Hi hi... Chưa từng đến đúng không?" Trần Thủy Mặc giống #d#d##q#d như dâng lên vật quý hiếm, hai mắt phát ra ánh sáng thỏa mãn, "Em cùng với Chiêm Hai khi không có chuyện gì, thích nhất là đi khắp nơi tìm những quán ăn trong hẻm như vậy."

Nói xong, cô gấp một viên sùi cảo hấp đưa đến bên miệng Phó Vũ Hiên, "Nhân lúc còn nóng nếm thử một chút đi, em thích ăn cái này nhất đó!"

Dường như theo bản năng, Phó Vũ Hiên chỉ biết nghe lời mở miệng mình to ra, cắn viên sùi cảo hấp kia.

"Ăn ngon không?"

"Ừ..." Nhanh chóng nhai hai cái, Phó Vũ Hiên gật đầu.

"Vậy ăn nhanh lên đi!"

Trần Thủy Mặc cũng bắt đầu ăn, từ trước đến giờ tướng ăn của cô cũng không dễ nhìn cho lắm, thức ăn ngon trước mặt, cũng không muốn giả vờ biểu hiện thực nữ trước mặt Phó Vũ Hiên. Huống chi, cũng không biết làm sao, chỉ cần cùng ăn cơm với Phó Vũ Hiên, khẩu vị của cô giống như trở nên đặc biệt tốt!

Cần nhắc đến sức ăn kinh người của Phó Vũ Hiên, Trần Thủy Mặc cố ý lấy không ít, nhưng khi ăn, cô lại lo không đủ.

"Thủ trưởng, bằng không em đi lấy thêm cho anh một đĩa cơm chiên?"

Trong miệng Phó Vũ Hiên đang chứa thức ăn, bị Trần Thủy Mặc hỏi một câu bất ngờ như vậy, nên bị sặc, quay đầu đi chỗ khác đỏ mặt ho khan hai tiếng, khoát tay nói: "Không cần, khụ... đủ rồi đủ rồi!"

Trần Thủy Mặc đưa một tờ khăn giấy qua, "Không sao chứ, thủ trưởng?"

Phó Vũ Hiên lắc đầu, thật vất vả mới dừng ho khan, anh hắng giọng lại nhấn mạnh một lần nữa, "Thật sự không cần."

Sau khi anh vừa dứt lời, Trần Thủy Mặc cũng vì anh #d#d##q#d nghiêm túc như vậy "Xi" lên, cắn môi, quay đầu đi chỗ khác mà cười.

Phó Vũ Hiên có chút xấu hổ mà gãi gãi đầu, vội vàng đổi đề tài khác: "Ăn cơm xong chúng ta sẽ đi nơi nào?"

"Đi, xem, phim!" Trần Thủy Mặc không thể không thừa nhận, cô đặc biệt thích nghe giọng nói của Phó Vũ Hiên khi nói từ "chúng ta" còn mang theo chút ngữ điệu thủ đô, loại cảm giác này rất vi diệu, giống như được người khác thừa nhận, lại giống như sự tín nhiệm của đôi bên.

Ăn cơm xong, Trần Thủy Mặc ngựa quen đường cũ mà kéo cánh tay của Phó Vũ Hiên, cùng anh sóng vai bước ra ngoài. Vừa đi, vừa ló ló nhận xét. Một lúc thì mang về mặt oán giận mà nói món nào ăn không ngon bằng lần trước, một lúc lại tiếc nuối cảm thán đã quên không mua món nào, hôm nay chưa ăn được....

Tính cách của Trần Thủy Mặc vĩnh viễn chính là như vậy, càng hiếm thấy hơn đó là, dường như mặc kệ cô nói cái gì làm cái gì, cũng sẽ khiến cho người khác cảm thấy đó là chuyện đương nhiên.

Cô sẽ bám mặt của anh để xác nhận là mình không phải đang nằm mơ, thời điểm khi cô hưng phấn sẽ nhón chân hôn lên gương mặt của anh, ngay cả khi vừa rồi lúc ăn cơm những động tác kia cũng tự nhiên như vậy. Biết rất rõ là đang ở nơi công cộng lại làm ra những hành động ái muội khác thường như vậy, nhưng dường như chỉ cần là Trần Thủy Mặc làm ra, Phó Vũ Hiên sẽ cảm thấy bản thân không có cách nào cự tuyệt được, đây chính là việc anh nên tiếp thu.

Từ trước đến nay tới thứ sáu chính là thời gian tốt để hẹn hò. Kẹt xe không nói, bọn họ tìm được chỗ gửi xe cũng đã tốn không ít công sức, chờ tới lúc bọn họ đi đến rạp chiếu phim, đã xếp #d#d##q#d thành một hàng dài nơi bán vé.

Đương nhiên cũng chiếu không ít phim, 《Cướp biển Caribbean 4》,《Kungfu Panda 2》,《Quá nhanh quá nguy hiểm 5》 các tác phẩm lớn không nói, còn có không ít các tác phẩm điện ảnh trong nước, cũng được chiếu ở đây.

Trần Thủy Mặc nhìn màn hình thông báo tên phim cùng thời gian, lại nhìn một hàng dài đang chờ, suy nghĩ vờn tay ra lắc lắc cánh tay Phó Vũ Hiên.

"Như thế nào?" Phó Vũ Hiên cũng không nhớ mình đã bao lâu rồi chưa đi đến rạp chiếu phim, lại thấy tình hình này, rất có cảm giác bản thân chệch đường ray so với xã hội. Nhận thấy được Trần Thủy Mặc đang kéo tay mình, quay đầu lại nhìn, lại phát hiện bộ dáng vừa rồi hết sức phản chấn nhanh chóng ừ ừ rồi.

Trần Thủy Mặc thật sự có chút mất hết hứng thú, nhưng cô lại không cam lòng!

Khẩu vị của Trần Thủy Mặc có chút đặc biệt, cô không thích gì đó quá mức được hoan nghênh. Nhìn thông báo thứ tư bộ phim 《Cướp biển Caribbean 4》 cũng đã đủ làm cho cô không muốn ở lại xem, tại sao lại là 4? Nói không cam lòng đó là bởi vì đây là lần đầu tiên cô chính thức hẹn hò cùng với Phó Vũ Hiên, cùng lúc đó, đây chính là lần đầu tiên trong hai mươi mấy năm qua Trần Thủy Mặc cùng với đàn ông đi đến rạp chiếu phim! Cuối cùng vẫn không xem được cái gì đi, thật đúng là khiến cho người ta phẫn nộ mà!

"Đi về thôi!" Cô vẫn là mỉm cười.

"Không xem?"

Trần Thủy Mặc lắc đầu, cố ý dùng giọng điệu thoải #d#d##q#d mái nói: "Em không muốn xếp hàng thôi ~"

"Anh đi xếp hàng là được..."

"Không cần!" Trần Thủy Mặc cắt ngang Phó Vũ Hiên nói, "Em cũng không có gì đặc biệt muốn xem."

Phó Vũ Hiên làm sao có thể không phát hiện ra Trần Thủy Mặc khác thường, anh thoáng dùng sức nắm tay Trần Thủy Mặc, trước ánh mắt chăm chú khó hiểu của Trần Thủy Mặc nở nụ cười, "Mua chút đồ ăn vặt mang về, chúng ta trở về cũng có thể xem."

Gật gật đầu, Trần Thủy Mặc tùy ý để Phó Vũ Hiên nắm tay mình đến một siêu thị gần đó mua đồ ăn.

Trần Thủy Mặc thề là cô thật sự không nghĩ đến cái gọi là "Trở về cũng có xem" của Phó Vũ Hiên là ý này, người bình thường đều sẽ cho rằng là lên mạng tìm cái gì đó để xem đi? Nhưng ý của Phó Vũ Hiên không phải như vậy.

Thư phòng của Phó Vũ Hiên cực kỳ rộng rãi, lại có một bức tường trống không bố trí thứ gì ở đó, lần đầu tiên Trần Thủy Mặc đi vào thư phòng cũng cảm thấy có điểm kỳ quái, còn tưởng rằng khi trang trí cảm thấy đặt một tủ đựng sách như vậy là đủ rồi, cho nên mới để trống một bức tường.

Chờ lúc Phó Vũ Hiên hạ màn hình chiếu phủ xuống hết bức tường, Trần Thủy Mặc không thể không thừa nhận, cô thật sự bị chấn động rồi.

Chính mấy chiếu lại cho đúng vị trí, Phó Vũ Hiên mở trang web lên thấp giọng hỏi: "Muốn xem cái gì?"

"A..." Trần Thủy Mặc nhanh chóng đi đến bên người Phó Vũ Hiên, một ý tưởng gan dạ bắt đầu nảy sinh: "Thủ trưởng..."

"Ừm?" Phó Vũ Hiên quay đầu nhìn Trần Thủy Mặc mở to đôi mắt trong suốt.

"Anh xem phim ma chưa?"

Phó Vũ Hiên cau mày, lắc đầu một cái, "Không có."

"Vậy chúng ta cùng xem phim ma đi! Em vẫn luôn muốn xem, nhưng chỉ có một mình không dám!" Vừa nói cô còn le lưỡi một cái.

Phó Vũ Hiên tất nhiên không có ý kiến, anh nhường không gian, Trần Thủy Mặc tiến lên phía trước anh, lấy con chuột, bấm vào một trang web quen thuộc, kéo xuống tìm một số bộ phim được đề cử cao nhất.

Thời gian chờ chọn phim chiếu, Phó Vũ Hiên đi vào nhà bếp rửa sạch ba quả đào, gọt vỏ cắt thành từng miếng nhỏ bỏ vào trong đĩa, thuận tiện để Trần Thủy Mặc dùng tâm cảm vào ăn. Phó Vũ Hiên phát hiện Trần Thủy Mặc không phải không thích ăn trái cây, mà là cô không muốn làm, chỉ cần có người rửa sạch cắt sẵn cho cô, cô ăn càng hăng hái hơn so với người khác.

"Nhanh lên!" Trần Thủy Mặc thấy Phó Vũ Hiên đi vào, vội vàng vẫy tay gọi anh đến ngồi.

Hai người dựa lưng vào giá sách ngồi trên thảm, Trần Thủy Mặc không quên ôm thật chặt cái gối ôm a ly của cô vào trong ngực, trên mặt đất không ít đồ ăn vặt khi nãy mua từ cửa hàng. Trần Thủy Mặc cầm đĩa, đưa miếng đào vào trong miệng, mắt không chớp nhìn chăm chăm vào màn hình chiếu, đôi mắt như vậy thật đúng là lần đầu tiên cô được hưởng thụ.

Là một bộ phim của Nhật Bản, khung cảnh cực kỳ bình thường, ở trong bệnh viện.

Nhạc vừa mới vang lên, vật trên tay Trần Thủy Mặc bắt đầu run rẩy, miếng đào vừa mới được cầm vào đưa lên lại rút vào trong đĩa.

Cũng may là Phó Vũ Hiên không nhìn thấy, Trần Thủy Mặc nuốt một ngụm nước bọt, sắc mặt nhanh chóng trở lại bình thường tiếp tục ăn đào.

Xem chưa tới 5 phút đồng hồ, Trần Thủy Mặc cũng đã chân chính hiểu được bản thân đây là tự tìm lấy đau khổ. Cho dù nhắm mắt lại không xem, nhưng từng đợt tiếng động kinh khủng kia vẫn sẽ bay vào trong lỗ tai.

Kèm theo một tiếng lại một tiếng thét chói tai của nữ chính, Trần Thủy Mặc rốt cục không liều chết tiếp tục chống đỡ nữa, thét lên một tiếng, vút gối ôm a ly, ngay lập tức chui vào trong ngực Phó Vũ Hiên, ôm chặt lấy người bên cạnh, mặc kệ nói thế nào cũng không buông tay ra!

"Thủy Nhi?"

"Không được kêu em!"

Trần Thủy Mặc cũng không ngẩng đầu lên, ra sức ép bản thân nằm sát vào trong lòng Phó Vũ Hiên, biết rõ đối phương sẽ không thể nào cười nhạo bản thân mình, nhưng Trần Thủy Mặc lại cảm thấy cả đời mình chưa bao giờ mất thể diện như bây giờ!

Nhưng mà, cô thật sự rất sợ đó!

Phó Vũ Hiên đưa tay vòng thật chặt Trần Thủy Mặc, vỗ nhẹ từng cái từng cái trên lưng cô.

"Không xem nữa có được hay không?" Phó Vũ Hiên sợ Trần Thủy Mặc làm bản thân mình bị ngạt chết, vội vàng đề nghị.

"Không được!" Trần Thủy Mặc một bên trả lời, một bên nhích sát lại trên người Phó Vũ Hiên, dường như cả bản thân đều đặt lên anh.

"Thủy Nhi..." Phó Vũ Hiên hạ thấp giọng, hô hấp bắt đầu từ từ trở nên dồn dập.

Trần Thủy Mặc có lẽ sẽ không biết, cô đối với Phó Vũ Hiên phải nói là mê hoặc đến mức trái tim cũng muốn mềm ra, đục khoét tâm can. Lần trước tha cho cô, bởi vì cô đang say, anh không muốn lần đầu tiên của bọn họ dưới tình huống như vậy mà tiến hành.

Như vậy, lần này thì sao?

Trong phim nữ chính lại thét lên một tiếng chói tai, toàn thân Trần Thủy Mặc cứng đờ, hoàn toàn nằm sấp lên người Phó Vũ Hiên, hai chân quăn lấy eo của anh, canh tay thì ôm chặt lấy cổ anh, tư thế không nói nên lời - thật ái muội.

"Thủy Nhi, ngừng đầu lên..."

"Làm... làm gì?"

Phó Vũ Hiên nhìn vẻ rõ ràng mặt sợ hãi mà quật cười của Trần Thủy Mặc, nhìn không được mà cười khê, lồng ngực chấn động, không giữ lại chút cảm xúc nào của anh mà truyền đến cho cô.

Trần Thủy Mặc phát hiện đôi mắt đen láy của Phó Vũ Hiên như nhiễm lên một tầng u quang, tình cảm tận lực kiềm chế ngày thường ngay lập tức không giữ lại chút nào mà hiện ra trước mặt cô, làm cho cô bất ngờ không kịp chuẩn bị.

Cũng không rõ là người nào hôn người nào trước, môi lưỡi quăn quít, hình ảnh trong trí nhớ từng cảnh từng cảnh lặp lại. Nụ hôn mang theo mùi rượu kia, làm say mê, người động tâm đầu phải một mình Trần Thủy Mặc!!!

Nụ hôn ấm nóng dọc theo cái cổ xinh đẹp của Trần Thủy Mặc từ từ di chuyển đến ngực, tình triều xa lạ khắp nơi ập đến, làm cho Trần Thủy Mặc nhìn không được mà kiều mị "um" một tiếng. Sau đó, cả người cô đột nhiên bị Phó Vũ Hiên kéo xuống, dễ dàng bị anh đặt ở dưới người không một khe hở.

Trần Thủy Mặc chỉ mặc một cái áo ngủ, vạt áo rộng rãi làm cho Phó Vũ Hiên dễ dàng chạm vào da thịt mát lạnh của Trần Thủy Mặc.

Tay của anh như một cây gậy đang châm lửa, mỗi một lần đụng vào, đều lưu lại vết tích rõ ràng lưu trên da thịt của Trần Thủy Mặc. Mà anh đang lưu lại trên người Trần Thủy Mặc một loạt dấu hôn, giống như sau khi pháo hoa rực rỡ chói lọi nơi cao nhất sẽ rơi xuống những xác pháo nhỏ.

Áo bị vén lên qua khỏi ngực, Phó Vũ Hiên ngậm lấy một bên mềm mại của Trần Thủy Mặc, mút vào, gặm cắn, miệng yêu thích không thôi.

Toàn thân Trần Thủy Mặc như nhũn ra, ý thức mơ hồ, chỉ có thể để mặc cho bản thân mình bị Phó Vũ Hiên từ từ nhấn chìm vào biển lửa không biết tên đó.

"Đi...đi vào trong phòng..." Lời nói rời rạc lộn xộn như rên rỉ, từ trong miệng của Trần Thủy Mặc thốt ra.

Nghe vậy, Phó Vũ Hiên đang nằm trên người cô cũng sững sốt, tiến đến bên tai của cô, thấp giọng cười nói: "Tuân lệnh..."

Bạn đang đọc truyện *Ngưỡng Vọng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Bức màn đôi uyên ương xếp chồng gắn kết

Phó Vũ Hiên ôm Trần Thủy Mặc trước người, hai người vẫn đang môi lưỡi quăn quít từ từ dời đến phòng ngủ. Ngửa mặt ngã lên giường, Trần Thủy Mặc bị phía trước ép tới rên lên một tiếng, hai thân thể da thịt trơn nhẵn nóng rực đàn hồi trên tấm ga giường tơ lụa mềm mại hơi lạnh của chiếc giường khăn làm cô run rẩy một hồi.

Trên người bị đè ép bởi người đàn ông không tính là dịu dàng đã coi hết tất cả, mà trên da thịt trắng nõn cũng bởi vì động tác thô bạo thỉnh thoảng của đôi phương mà tạo nên vài vết bầm mề hoặc.

Thấy trên người mình đã trần trụi mà Phó Vũ Hiên vẫn một bộ quần áo chỉnh tề nên Trần Thủy Mặc không cam lòng. Cô nheo mắt lại cũng không biết đột nhiên sức lực từ đâu tới, đưa hai tay ra đè thắt lưng Phó Vũ Hiên cùng lật người sang phía bên phải, trở người ngược lại chiếm vị trí có lợi phía trên.

"Thủy Nhi?"

Phó Vũ Hiên dùng giọng nói thô ráp không biết từ bao giờ gọi tên Trần Thủy Mặc, cô lại giống như ngoảnh mặt làm ngơ ngồi ở trên người anh, trên cao liếc nhìn anh.

Trong lúc nhất thời, trong phòng chỉ nghe tiếng hai người thở dốc dồn dập liên tiếp nhau.

Đột nhiên Trần Thủy Mặc cười một tiếng tràn đầy mê hoặc, híp đôi mắt một cái, khóe mắt khê xếch lên, đôi môi bị hôn có chút sưng đỏ đỏ ướt ướt, lộ rõ vẻ phong tình vạn chủng. Giờ phút này cô mới chính thức giống như một yêu tinh hoặc là hồ ly tinh mê hoặc lòng người!

*phong tình vạn chủng: vô cùng mê hoặc, vô cùng quyến rũ

Chỉ thấy cô nhanh chóng cúi xuống hôn môi Phó Vũ Hiên, răng chặm rãi gặm cắn môi dưới của anh di chuyển từ trái sang phải một chút lại một chút. Trần Thủy Mặc học theo nụ hôn anh mới vừa làm từ từ bắt đầu dán da thịt nóng bỏng sát vào Phó Vũ Hiên.

Trần Thủy Mặc không khỏi lè lưỡi liếm nơi xúc cảm bên nhạy, râu trên cằm Phó Vũ Hiên hơi ẩm cũng không làm cô cảm thấy đau mà ngược lại hơi ngứa một chút. Cần cô màu mặt ửng sáng bừng bày ra, Trần Thủy Mặc nhẹ nhàng mút lấy yết hầu đang chuyển động của anh. Bên tai là tiếng thở dốc của Phó Vũ Hiên từ từ tăng thêm, Trần Thủy Mặc rất có cảm giác thành tựu, vận vẹo uốn éo eo cổ tình nhẹ nhàng mà sát dục vọng đang kêu gào của Phó Vũ Hiên.

Trần Thủy Mặc đã sớm thấy khó chịu cái áo sơ mi trên người Phó Vũ Hiên mặc dù đó là cô tự tay vì chọn lựa cho anh. Thật ra thì cô càng muốn thử một lần nếu cô trực tiếp xé ra có thể xuất hiện tình cảnh nút áo văng tung tóe xung quanh được miêu tả trong tiểu thuyết hay không. Nhưng cô cũng không làm như vậy bởi vì đột nhiên Trần Thủy Mặc phát hiện có đôi khi động tác thông thả ung dung ngược lại sẽ gãy vỡ hơn. Trước tiên cô ngồi dậy vén tóc dài trước người kéo ra sau tai gọn gàng rồi chậm rãi cúi xuống ngậm nút áo đầu tiên trên áo sơ mi Phó Vũ Hiên, hàm răng cắn cố định nút áo từ từ chùng cạ xát cho tới khi dây chỉ bị xoắn đứt.

Trần Thủy Mặc dùng phương thức mới vừa giải quyết hai nút áo thì Phó Vũ Hiên đã không kiềm chế được muốn đứng dậy nắm giữ quyền chủ động lần nữa. Trần Thủy Mặc sao dễ dàng chịu buông tha, một tay từ từ cầm lấy dục vọng đã sớm cứng rắn của Phó Vũ Hiên cách một vài vốc, không quen tay chậm rãi di chuyển lên xuống, một tay vẽ vòng tròn trên ngực lộ ra khiến anh rên lên một tiếng, thân thể lại bắt lực đổ lên giường.

"Trần, Thủy, Mặc..."

Trước đây, Phó Vũ Hiên rất ít khi nghiêm túc gọi tên Trần Thủy Mặc, lúc kết hôn lại bị buộc đối xưng hô nên cũng không gọi, giờ phút này không thể không nói Phó Vũ Hiên thật sự có chút tức giận. Trần Thủy Mặc cũng không để ý lại càng không sợ hãi. Dương dương hả hễ nhìn Phó Vũ Hiên chau mày lại không biết là khổ sở hay là thoải mái, về mặt tiếp tục làm việc sống động của mình là kế hoạch lớn - mở nút áo.

Thẳng thắn mà nói thì dùng phương thức xoắn đứt hàng nút này thì cô cũng thật sự không dễ chịu, ít nhất là sau khi rất vất vả cởi hết toàn bộ nút áo thì Trần Thủy Mặc cũng sẽ không còn hơi sức để phòng Phó Vũ Hiên phản pháo, trong nháy mắt liền bị người đàn ông đã sớm không kiềm chế được áp trở lại trên giường.

Giống như là trừng phạt hung hăng hôn xuống, mùi máu tươi từ từ tràn ra, Trần Thủy Mặc cảm thấy đầu lưỡi mình như bị mút đến tê dại không có cảm giác nữa.

Phó Vũ Hiên nhanh chóng cởi bỏ tất cả ràng buộc trên người mình, thân thể rắn chắc có lực do tiếp nhận huấn luyện lâu dài, lúc này Trần Thủy Mặc mới phát hiện ra là mặc dù Phó Vũ Hiên nhìn qua gầy nhưng kì thực vóc người rất đẹp! Cô rất muốn thấy rõ Phó Vũ Hiên có mấy khối cơ bụng, đáng tiếc còn chưa nhìn được đã bị đè lại.

Màu da hai người một ngăm một trắng không đồng điệu cùng nhau quấn lấy khó phân biệt được, muốn hoàn toàn dung hợp nhau vào xương vào máu, từ đó sẽ không chia lìa.

Phó Vũ Hiên đưa một ngón tay thăm dò vào trong hang động nóng ướt của Trần Thủy, cảm giác cơ thể khít khao lập tức bao trùm ngón tay của anh vừa xa lạ vừa thoải mái dễ chịu, cảm giác từ đầu ngón tay bắt đầu lan tràn từ từ xâm chiếm lấy toàn bộ thần kinh giác quan của anh.

Cảm giác bị vật lạ xuyên qua rất kỳ diệu lúc bắt đầu, sau đó cô bài xích theo bản năng, vừa vận trong cơ thể dường như có thứ gì đó lập tức bị đánh thức. Cơ thể co rúm theo mỗi lần rút ra của Phó Vũ Hiên mà tràn ra nhiều tinh hoa hơn khiến Trần Thủy Mặc cũng cảm giác cơ thể mình giống như co lại để giữ lấy anh.

Die ndanl equy don <3 becuacon

Phó Vũ Hiên rút ngón tay ra ngoài rồi sử dụng dục vọng, đỡ Trần Thủy Mặc vịn lấy mình rồi từ từ đẩy vào trong.

Đó là một cảm giác càng khó mà hình dung, nơi chưa bao giờ bị người khác chạm vào hoàn toàn mở ra chậm rãi để vật cứng mà sát nhẹ nhàng đưa tới lấp đầy càng làm cô run rẩy không trốn thoát.

"A —" Trần Thủy Mặc kêu lên.

"Rất đau sao?" Phó Vũ Hiên không tiếp tục đi sâu vào, anh nắm lấy cằm Trần Thủy Mặc, nhẹ nhàng vuốt ve cánh môi bị chính cô cắn hằn lên dấu răng.

Trần Thủy Mặc hôn ngón tay Phó Vũ Hiên, đè ép giọng nói: "Không có... Không đau..."

Mặc dù cô chẳng hề có cảm thấy đau đớn như bị xé nát trong truyền thuyết nhưng là lần đầu tiên cho nên vẫn phải phát ra âm thanh hơn nữa là bởi vì sợ cô sợ hãi đến không biết cảm giác nữa. Ngay cả đầu ngón tay cũng đã mềm yếu tê dại không còn sức lực giống như thân thể của mình đã không thuộc về mình dường như làm cô hoảng sợ.

"Em không đau anh tiếp tục đi!" Trần Thủy Mặc chống lại ánh mắt mơ màng lại còn thấy rõ trán Phó Vũ Hiên từ từ rỉ mồ hôi thì sao cô lại nhẫn tâm làm khó anh được đây? Hơn nữa cô thật sự không cảm thấy đau.

Phó Vũ Hiên càng nhẹ nhàng chậm chạp dò xét vào trong thân thể Trần Thủy Mặc, nhanh chóng mà sát khiến anh không nhịn được nhỏ giọng rên rỉ một tiếng.

Từ từ rời khỏi rồi lại chậm rãi tiến vào nơi nóng bỏng khiến Trần Thủy Mặc càng hỗn loạn. Hai tay cô tùy tiện nắm lấy tấm chăn bên cạnh cấp bách nghĩ đến lúc Phó Vũ Hiên luật động càng lúc càng nhanh cũng tìm được một điểm đỡ lấy, chống lại mỗi một lần anh đi vào chỗ sâu nhất, lúc lao vào đều tựa như đánh bay cô không còn sức lực.

Phó Vũ Hiền nắm thật chặt eo Trần Thủy Mặc xâm nhập, đồng thời đón lấy cô về hướng mình.

Sức lực như vậy cùng độ sâu, Trần Thủy Mặc quỵến rũ rên rĩ mấy chục lần.

Âm thanh này lọt vào tai Phó Vũ Hiền càng thêm kích thích hứng thú của anh. Anh từ từ ôm lấy Trần Thủy Mặc lên để cho cô tựa vào trong lòng ngực mình, ngậm chặt môi của cô, dù phía trên hay phía dưới đều hoàn toàn lấp đầy cô. Cách thức gần như chiếm đoạt, giữ lấy làm cho anh càng hưng phấn.

Cũng không biết là vật bên trong thân thể mạnh bạo va chạm điểm nào làm Trần Thủy Mặc lập tức run bật cả người lên, co rúc thật chặt lại, miệng không nhin được cắn lười Phó Vũ Hiền một cái, cô dưới thế công của anh lần đầu tiên tươi sáng nở rộ.

Dư vị chưa hết lại thêm kích thích mãnh liệt càng đánh thẳng vào thân thể càng thêm nhạy cảm của cô. Trần Thủy Mặc hung hăng cắn vào đầu vai Phó Vũ Hiền một cái rồi chỉ có thể theo động tác của anh không còn sức phát ra tiếng "ừ" chấp nhận.

Đến cuối cùng Trần Thủy Mặc vẫn bị Phó Vũ Hiền làm khốc lên. Mặc kệ Phó Vũ Hiền dụ dỗ dụ dỗ thế nào, cô vẫn không chấp nhận.

Cho dù bị khóa dưới thân thể vững vàng, Trần Thủy Mặc vẫn không an phận mà muốn trốn. Cô uốn éo không có quy tắc ma sát lung tung càng làm cho Phó Vũ Hiền muốn hơi dừng chút cũng lực bất tòng tâm.

"Ủm... Thủy Nhi theo anh cùng nhau..."

Cuối cùng thừa nhận một đợt cao triều xâm nhập, Trần Thủy Mặc cảm thấy đau lòng xương cốt rã rời, rốt cuộc sắp hao hết chút sức lực cuối cùng.

Phó Vũ Hiền lắc đầu nở nụ cười vén mái tóc dài bị mồ hôi thấm ướt của Trần Thủy Mặc, ngón tay thô ráp lưu luyến trên gương mặt yêu thương còn choáng váng của người dưới thân.

Người này rốt cuộc hoàn toàn thuộc về anh rồi. _CUAXINHĐEP

Lại đưa mắt nhìn Trần Thủy Mặc một lát, Phó Vũ Hiền mới lưu luyến không rời lui ra ngoài. Anh nhìn chất dịch màu trắng đục xen lẫn chút màu đỏ tươi đẹp chậm rãi chảy ra bỗng dưng ngăn người.

Thì ra Trần Thủy Mặc càng nguyên vẹn giao mình cho anh hơn cả so với anh tưởng tượng.

Trong lòng có cảm giác thỏa mãn lấp đầy, Phó Vũ Hiền nghiêng người khẽ hôn lên mi tâm còn đang nhũn lại của Trần Thủy Mặc vẫn đang ngủ mê man.

Thoáng chốc hồi phục tâm tình, Phó Vũ Hiền ôm lấy Trần Thủy Mặc vào phòng tắm. Mặc dù chuyện giúp cô tắm này không phải là lần đầu tiên làm nhưng dưới ánh đèn, nhìn từng ẩn kỷ do mình in dấu trên người Trần Thủy Mặc từng cái một khiến Phó Vũ Hiền chỉ có cảm giác khả năng tự kiểm chế của mình chưa từng kém như vậy.

Vội vội vàng vàng tắm cho cô xong, Phó Vũ Hiền vội vàng tùy ý bọc một cái khăn tắm rồi ẵm Trần Thủy Mặc đi ra ngoài. Xóc hết tắm ga giường nhẵn nhúm hiện đầy dấu vết lên rồi nhẹ nhàng thả Trần Thủy Mặc lên giường, kéo tấm chăn mỏng đắp kín, Phó Vũ Hiền như trút được gánh nặng, thở phào một cái lại chui vào phòng tắm.

Nước ấm điều chỉnh từ đầu đổ xuống miễn cưỡng khiến anh tìm về chút lý trí.

Liếc mắt nhìn Trần Thủy Mặc, sau khi Phó Vũ Hiền mặc quần áo xong thì đi ra khỏi phòng ngủ. Bộ phim trong phòng sách đã sớm chiếu hết, màn chiếu trắng lè loi treo chỗ máy chiếu phát ra một điểm tròn màu xanh lam u ám.

Phó Vũ Hiền cũng không vội vã thu dọn đồ đạc, anh đốt một điếu thuốc nhưng không bỏ vào trong miệng, chỉ dùng hai ngón tay kẹp, từ từ trượt ngòi vào giữa đồng đồ ăn vặt của Trần Thủy Mặc.

Ở nơi này ngăn ngụt trong thời gian một điếu thuốc, Phó Vũ Hiền suy nghĩ rất nhiều, ví dụ như lúc ban đầu sơ dĩ động cơ anh chọn kết hôn cùng Trần Thủy Mặc đối với hắn bây giờ, Trần Thủy Mặc có lẽ nói là tình cảm yêu thích nhiệm màu. Phó Vũ Hiền phát hiện có lẽ lựa chọn nhìn qua có vài phần lỗ mẫn của anh, bây giờ nhìn lại xác thực là chính xác.

Đợi đến mùi thuốc lá trên người đã bay tán gàn hết thì anh mới bắt đầu dọn dẹp phòng sách. Biết rõ cũng không vội vào lúc này thế nhưng anh lại rất muốn tìm một chút chuyện làm để cho mình thật tỉnh táo lại.

Lúc trở lại nằm xuống bên cạnh Trần Thủy Mặc đã là ba giờ sáng hơn. Phó Vũ Hiền đưa tay ôm lấy Trần Thủy Mặc vào trong ngực, nhìn cô tự động nhúc nhích tìm vị trí thoải mái nhất trong lòng mình sau đó lại an ổn ngủ say, gò má anh khẽ mỉm cười rồi thu cánh tay cũng chậm chậm nhắm mắt.

Bức màn đôi uyên ương xếp chồng gắn kết, mờ bức bình phong con công mới.

Tối nay mới chính là đêm bọn họ thật sự động phòng hoa chúc.

Tác giả có lời muốn nói: khụ khụ ta rất là trong sáng ~~~

Bạn đang đọc truyện *Ngưỡng Vọng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Đeo vào ngón áp út tay trái - Cầu hôn

Mặc dù mất ngủ mấy giờ thì Phó Vũ Hiên vẫn thức dậy theo đồng hồ sinh học bình thường. Cúi đầu thấy Trần Thủy Mặc vẫn đang gối lên cánh tay vững vàng của anh ngủ. Phó Vũ Hiên giữ chặt cánh tay đưa mặt tới trên trán sáng bóng của Trần Thủy Mặc thượng, nhẹ nhàng in xuống một nụ hôn.

Buổi sớm an bình mà hạnh phúc như thế này là điều xa xỉ mà anh chưa từng nghĩ sẽ có được. Còn bây giờ lại ở trước mắt đây, tất cả lại có vẻ chính là chuyện đương nhiên

Nghĩ đến điều ấy, Phó Vũ Hiên không khỏi khẽ mỉm cười.

Từ từ chuyển đầu Trần Thủy Mặc qua gối thật tốt thì rút cánh tay sắp tê dại của mình ra, Phó Vũ Hiên còn không xa không gần yên lặng chăm chú nhìn về mặt Trần Thủy Mặc ngủ một lát rồi lúc này mới có chút lưu luyến không nhanh không chậm rời giường.

Tựa vào cửa sổ mở rộng bên phòng sách, Phó Vũ Hiên đốt một điếu thuốc kẹp ở ngón trỏ và ngón giữa nhưng chậm chạp không bỏ vào trong miệng. Anh cũng không nghiện thuốc lá, có lúc nhiều hơn thì anh chỉ duy trì đốt chút điếu thuốc để ngửi mùi mà thôi.

Cho nên những thứ dễ nghiện anh đều không thể tránh kịp. Nhưng chỉ riêng đối với Trần Thủy Mặc thì anh lại trơ mắt nhìn mình từ từ trầm luân.

Trên màn hình máy vi tính đang mở giữa bàn đọc sách tràn đầy hình vẽ quảng cáo. Phó Vũ Hiên giờ tay lên vuốt vuốt mi tâm rồi dùng ngón tay trực tiếp bóp tắt điếu thuốc lá, ném tàn thuốc vào trong cái gạt tàn. Khép laptop như không có việc gì rồi đi ra ngoài.

Trần Thủy Mặc bị đồng hồ báo thức của điện thoại di động đánh thức.

die nda nl equ yd onnnnn <3 becuacon <3

Cô nhắm mắt lại quơ lung tung ở cạnh gối, ngón tay vuốt loạn xạ nhấn tắt chuông đang không ngừng vang lên, vừa định đuổi người một cái lại phát hiện chẳng qua là hơi nhúc nhích hông của mình là mỗi như! Trần Thủy Mặc lập tức tỉnh dậy, cô đỡ hông của mình, từ từ cử động một chút, thật sự rất là đau!

Những chuyện đêm qua làm mất và tai cô đỏ cả lên, hình ảnh trong đầu từ từ lặp đi lặp lại, Trần Thủy Mặc "a" một tiếng rồi vội vàng vùi đầu vào trong gối. Cô phát hiện cô thật đúng là... to gan chủ động!

Vị trí bên cạnh đã không còn cảm thấy ấm áp, Trần Thủy Mặc biết mỗi ngày Phó Vũ Hiên đều phải thức dậy sớm luyện tập buổi sáng nhưng lúc này cô không phân rõ trong lòng mình là tức giận hay là oán giận, tóm lại là có một chút buồn phiền khó chịu.

Chậm rãi đứng dậy, chống học tủ và vách tường di chuyển vào phòng tắm, Trần Thủy Mặc dùng nước lạnh tạt vào mặt, những giọt nước lạnh như băng trượt dọc theo cổ áo mở lớn từ từ trượt sâu xuống làn da làm Trần Thủy Mặc khẽ run lên. Cảm giác thoải mái nhẹ nhàng khoan khoái trên người nhắc nhở cô về chuyện anh giúp cô tắm sau đó.

Anh lại giúp cô tắm!

Trần Thủy Mặc cời khăn tắm trên người ra, dấu vết tím bầm trải qua một buổi tối có vẻ càng dữ hơn. Cô nhắm mắt lại soi gương, nhìn chăm chú vào ngón tay của mình chậm rãi vuốt ve những vết hôn lớn nhỏ từ trái sang phải, đột nhiên cảm thấy rất không công bằng! Tại sao cô lại không lưu lại một dấu vết thuốc về mình trên người anh chứ? Thật là quá đáng tiếc!

Mở toilet ra vòi hoa sen để nước ấm áp dính ướt mỗi một tắc da thịt của cô. Mỗi nơi được nước chảy phủ qua từ từ trào ra cảm giác ôn hòa, thoải mái dễ chịu hóa giải bắp thịt đau nhức.

Trần Thủy Mặc thích dùng sữa tắm của trẻ con cho nên trên người của cô cũng lưu lại mùi sữa rất lâu.

Lúc này cô như vừa sống lại. Bởi vì cô biết rất nhiều thứ trở nên trái ngược trong khoảnh khắc vô tình nào đó.

Vì che kín dấu vết nên Trần Thủy Mặc tìm một áo sơ mi cổ kín mặc vào, nút áo cài chặt đến nút trên cùng, phất chốc lại nghĩ vẫn nên tháo nút trên cùng cũng không lộ bao nhiêu. Bên dưới mặc vào một quần jean dài lưng cao. Nhìn gương để buộc tóc thấp sau gáy, Trần Thủy Mặc hít sâu một hơi, lúc này mới đẩy cửa phòng đi ra ngoài.

"Thức rồi hả?" Thật ra thì Phó Vũ đã sớm nghe được tiếng động trong phòng ngủ, chỉ là 'định không động ta không động' nên anh chọn yên lặng để theo dõi biến hóa chiến thuật.

Trần Thủy Mặc có chút không tự nhiên gãi đầu gãi gáy nói: "Buổi sáng em còn có tiết trên lớp!"

Vừa dứt lời thì Phó Vũ Hiên nhú mày lại làm Trần Thủy Mặc rõ ràng cảm thấy bất mãn anh nhưng anh lại mở miệng chỉ hỏi buổi sáng cô có muốn ăn

chút gì không.

"Tùy... Tùy ạ! Ha ha ~" Trần Thủy Mặc cảm thấy hơi không giải thích được nhưng vẫn không khỏi trở nên dè dặt.

Phó Vũ Hiền nấu mì cho Trần Thủy Mặc, hai người đơn giản ăn sáng rồi sau đó anh lái xe đưa Trần Thủy Mặc đi làm.

Ở trên đường, Trần Thủy Mặc vắt óc suy nghĩ muốn tìm đề tài nói với Phó Vũ Hiền nhưng anh phản ứng hết sức lạnh nhạt làm cho trong lòng cô cũng bốc lửa, định tựa vào chỗ cạnh tài xế nhắm mắt thư giãn.

Ngay cả ‘hẹn gặp lại’ cũng không nói, sau khi Trần Thủy Mặc xuống xe vẫn còn cố ý nặng nề đóng sầm cửa xe, ngẩng mặt đeo túi của mình xông vào lớp bỏ tức.

Phó Vũ Hiền không nói gì nhìn bóng dáng Trần Thủy Mặc càng lúc càng nhỏ thì hơi dờ khóc dờ cười. Bất quá anh cũng chỉ lo lắng thân thể của cô sẽ không chịu nổi mới hơi bất mãn việc hôm nay cô còn tinh thần chuyên nghiệp muốn đi làm, sao bây giờ biến thành giống như là anh đang cố tình gây chuyện, cố ý làm sắc mặt chứ? Phó Vũ Hiền không khỏi thở dài từ từ lái xe đi.

Trần Thủy Mặc tức giận chạy vào lớp có tiết đầu nhưng chỉ đứng nửa giờ thì thất lực đã đau đến không chịu nổi nữa!

Trần Thủy Mặc đối với công việc luôn luôn nghiêm túc giống như đi học, chuyên lợi dụng cơ hội hay chiếu trên phim đó cô chưa bao giờ làm. Nhưng cô cũng không thể ngồi dạy học sinh học được! Vì vậy cô nhanh trí quyết định làm một bài kiểm tra nhỏ. _CUAXINHĐEP

Để học sinh tự do hợp lại từ hai đến bốn người một nhóm rồi chỉ định một đề tài để tiến hành tự do đối thoại từ ba đến năm phút. Có sáu đề tài nên Trần Thủy Mặc sẽ công bố đề tài trước để nhóm học sinh chuẩn bị nửa giờ sau đó mới lên bục rút ra đề tài tiến hành đối thoại.

Cứ như vậy thì cô có thể thân nhiên ngồi ở trên bục giảng tùy tiện nghe rồi đánh giá thành tích vượt qua tiết một buổi sáng.

Không chút để ý tiếng oán than dậy đất của học sinh phía dưới, Trần Thủy Mặc công bố sáu đề mục, ngay ngắn ở trên bảng đen sau đó xoay người cười tỏa sáng nói một tiếng: "Let's start it!"

Cũng may những học sinh này vẫn rất nghe lời, không mất bao lâu đã tụ năm tụ ba vây một chỗ bỏ lo ba la thảo luận. Trần Thủy Mặc hài lòng ngồi xuống nhưng tục ngữ nói đúng ‘vui quá hóa buồn’, cô mới vừa đắc chí ngồi xuống thì bất cẩn nên thất lực đau quá phải uốn éo nên cô chỉ hít vào khí lạnh. Đôi tư thế, Trần Thủy Mặc miễn cưỡng cố gắng tìm được tư thế ngồi làm cho mình thoải mái nhất dưới điều kiện không thể nào thoải mái.

*lạc cực sinh bi: vui quá hóa buồn

Tiết buổi sáng trôi qua rất nhanh nhưng gần trước lúc tan lớp lại có một học sinh đột nhiên cao giọng hỏi một câu ở phía dưới: "Cô Trần ơi, cô người có bạn trai hay không?"

Bọn học sinh hưng phấn, trong mắt lóe lên ánh sáng tám chuyện gắt gao nhìn chằm chằm Trần Thủy Mặc. _CUAXINHĐEP

Ông xã cũng không phải là bạn trai nên Trần Thủy Mặc không hề nặng lòng mà lắc lắc đầu.

Lần này học sinh ở dưới càng thêm nổ tung.

"Cô Trần, vậy cô..."

Trần Thủy Mặc nhìn ánh mắt e sợ rồi lại kiên nhẫn của nam sinh đặt câu hỏi, tao nhã vén mái tóc dài của mình: "Tôi kết hôn rồi!"

Nói xong cô liền đáp chuông tan học đi ra khỏi phòng học, bỏ lại một đám học sinh giương mắt nhìn nửa ngày vẫn chưa phục hồi tinh thần lại.

"Cô Chu..."

Trần Thủy Mặc vừa đi ra liền nhìn thấy cô Chu vẫn không thể cùng bàn đang lạnh lùng đứng ở bên ngoài phòng học, cũng không biết lời cô mới vừa nói đã nghe được bao nhiêu. Đột nhiên Trần Thủy Mặc có chút oán giận những học sinh vô pháp vô thiên chuyện gì cũng dám hỏi.

Cô Chu lạnh lùng quan sát từ đầu đến chân Trần Thủy Mặc một lần, giống như là rất khinh thường rồi hừ lạnh một tiếng, đi giày cao gót "cộc cộc" tới phòng làm việc.

Trần Thủy Mặc nắm thật chặt tay đang kẹp sách đi tới, cũng không chút hoang mang theo sát sau lưng cô Chu trở về phòng làm việc.

Trên thế giới này chắc chắn sẽ có một hai người như vậy, cố tình nhìn cô không vừa mắt cho dù cô nghĩ không nghĩ ra đã có chỗ nào đắc tội đến đối phương. Thỉnh thoảng một lần hai lần còn có thể cảm thấy phiền muộn nhưng về sau Trần Thủy Mặc học được cách ngoảnh mặt làm ngơ. Cũng không thể bởi vì ai đó không thích cô thì cô cần phải xem sắc mặt người ta mà sống được phải không? Hơn nữa Trần Thủy Mặc cô cũng không phải là nhân dân tệ nên không thể mong đợi người người đều thích cô.

Buổi trưa, nhân viên phòng nấu cà tím làm Trần Thủy Mặc cắn cà lại không khỏi nhớ tới buổi trưa ngày hôm qua Phó Vũ Hiền nấu canh cá. Cho tới trưa nay, thậm chí một cú điện thoại người đó cũng không gọi cho cô, tin nhắn cũng không có! Trần Thủy Mặc dùng sức nhai nhuyễn miếng cà giống như món ăn này có thù sâu hận lớn với cô.

Tan làm, Phó Vũ Hiền vẫn không liên lạc với Trần Thủy Mặc làm lúc này cô cũng không phải tức giận mà cô chỉ có cảm giác mình rất uất ức! Thật sự rất không giải thích được!

Cảm xúc Trần Thủy Mặc tuột xuống thấp nên vốn không nghĩ gì, vừa mới ra khỏi cửa, Trần Thủy Mặc liền thấy chiếc Jeep Bắc Kinh của Phó Vũ Hiền không dễ thấy dừng ở ven đường, còn có một Trung tá tiên sinh toàn thân mặc quân phục thẳng tắp đứng chờ cô!

Làm gì còn uất ức bất mãn, Trần Thủy Mặc vội vàng chạy về phía Phó Vũ Hiền, nếu không phải anh mặc quân trang thì cô cảm thấy sẽ phải cho anh một cái ôm nhiệt tình!

"Sao lại nặc như vậy?" Trần Thủy Mặc nhỏ giọng nói thầm. Không thể không nói thỉnh thoảng người đi đường lại quăng ánh mắt tới Phó Vũ Hiền làm cô cực kỳ khó chịu. Cô rất muốn quát to một tiếng: "Không cho phép nhìn!"

Phó Vũ Hiền giúp Trần Thủy Mặc mở cửa xe, cũng không trả lời vấn đề của cô.

Trần Thủy Mặc loáng thoáng cảm thấy hình như có chỗ nào không bình thường nhưng cô nhìn Phó Vũ Hiền lại nhìn mình một chút, quả thật là tìm không ra chỗ nào lạ lùng.

Phó Vũ Hiền lái xe đưa Trần Thủy Mặc đến bờ sông ở lưu vực sông Trường Giang, mọi người luôn có chút tình cảm đặc biệt không bình thường với con sông này.

Dừng xe xong thì Trần Thủy Mặc cùng Phó Vũ Hiền cùng nhau sóng vai đi về phía đê sông. Tia sáng chói trời chiều làm nổi bật hạ lưu sông Trường Giang, gió cuốn mái tóc dài của Trần Thủy Mặc tung bay đẹp không sao tả xiết.

"Anh dẫn em tới chỗ này làm gì..."

Trần Thủy Mặc đợi rất lâu rồi mà Phó Vũ Hiền cũng không mở miệng. Cô định không hỏi, chỉ thản nhiên thưởng thức mặt sông rộng lớn.

Tay phải Phó Vũ Hiền nắm thật chặt thành quyền, anh đang do dự cũng tự cho mình dũng khí.

"Thùy Nhi..."

Trần Thủy Mặc cong mắt quay đầu nhìn anh theo tiếng gọi thì chỉ thấy Phó Vũ Hiền từ từ móc ra một chiếc hộp từ trong túi. Ngay sau đó Trần Thủy Mặc hoảng sợ trừng to mắt.

Phó Vũ Hiền mở hộp ra, lấy chiếc nhẫn trong đó, động tác chậm chạp kéo tay trái Trần Thủy Mặc qua đeo vào ngón áp út của cô.

Đây là anh nợ cô một nghi thức, nợ cô một lời hứa.

Vành mắt Trần Thủy Mặc xót xót, nước mắt lại bị cô gạt gao bức lui trở về. Cô rất cố gắng làm cho mình mỉm cười rất hạnh phúc.

"Nếu anh mặc thường phục thì em mới có thể cho anh đeo vào..." Trần Thủy Mặc hít mũi một cái, có chút oán trách nói.

Phó Vũ Hiền cười từ chối cho ý kiến bởi vì anh tin tưởng cô hiểu anh.

Quân trang là anh lạng lẽ hứa hẹn với cô.

Thành kính trang trọng nghiêm túc!

Bạn đang đọc truyện *Ngưỡng Vọng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Nhàm chán nên tìm việc để làm

Sau khi Phó Vũ Hiền trở về đơn vị thì Trần Thủy Mặc cảm thấy trong nhà như thiếu mất điều gì đó, dường như nhìn kiểu gì cũng thiếu, làm gì cũng cảm thấy ứ rứ.

Cô cố ý làm căn phòng vốn gọn gàng sạch sẽ lộn xộn lung tung cứ như căn phòng cô thuê hồi trước nhưng cứ như vậy thì Trần Thủy Mặc lại càng cảm thấy khó chịu, cô lại phải tự mình thu dọn lại đồ bị chính mình làm lộn xộn.

Trần Thủy Mặc loay hoay đến đầu đầy mồ hôi, cảm giác mình chỉ dơ tự làm tự chịu, trừng phạt đúng tội!

Những ngày qua cô đeo nhẫn làm việc đã thành thói quen. Mặc dù thỉnh thoảng vẫn sẽ cố ý nhìn một cái sờ một cái nhưng tổng thể xem ra cô cũng thích

ứng rất tốt._CUAXINHDEP

Kim cương không lớn, kiểu dáng cũng không rất phức tạp nhưng Trần Thủy Mặc lại cảm thấy chiếc nhẫn này thích hợp với cô nhất! Đêm đó sau khi về đến nhà, Trần Thủy Mặc nhất quyết phải tự mình đeo vào ngón áp út của Phó Vũ Hiền mặc dù không đeo được bao nhiêu, có thể nhìn hai chiếc nhẫn kề cùng một chỗ một lát thì Trần Thủy Mặc đã cảm thấy mình rất hạnh phúc!

Trần Thủy Mặc chưa từng nghĩ sẽ có ý giấu giếm cho nên đợi đến khi giáo viên trong trường chỗ cô đi làm cũng đều đã biết cô có một ông xã quân nhân có quân hàm không thấp.

Trần Thủy Mặc cũng cười đáp ứng gửi bánh kẹo cưới cho mọi người chỉ là chuyện hôn lễ thì cô ngậm miệng không nói.

Từ Bội vẫn còn vì chuyện này mà đi tìm Trần Thủy Mặc hỏi cô xem nếu Phó Vũ Hiền xin nghỉ trở lại thì sao bọn họ không cùng đến chỗ bà ấy ăn bữa cơm. Trần Thủy Mặc không rõ Phó Vũ Hiền nghĩ thế nào nên đều ôm lấy trách nhiệm vào mình là Chủ nhật có nhiều tiết nên rất bận sẽ không đi được. Từ Bội cũng biết thời khóa biểu của Trần Thủy Mặc được sắp xếp thế nào nên chỉ thở dài vỗ vai Trần Thủy Mặc nói rằng lần sau có cơ hội thì bọn họ nhất định phải đến!

Trường bỏ tức lại mời một giáo viên vừa du học trở về, tuổi không lớn lắm, mặt tròn tròn cười lên còn có hai má lúm đồng tiền rất đáng yêu. Trần Thủy Mặc vốn tạm thời dạy gấp đôi cũng đều được tháo ra nhờ giáo viên mới đến này.

Thói quen bận rộn làm liên tục lập tức nhàn hạ làm Trần Thủy Mặc không kịp thích ứng.

Chỉ là Trần Thủy Mặc lại nhận thêm công việc ngoài giờ lên lớp ngoài dự kiến là một lớp khẩu ngữ phải đi vườn trẻ Đại Ban ở XXX. Vốn là Trần Thủy Mặc vẫn còn buồn bực tại sao chuyện như vậy lại rơi vào trên đầu mình, cô không phải là giáo viên già nhất trong trường cũng không phải tổ chức chuyên nghiệp mạnh nhất nhưng vừa vào phòng học của vườn trẻ, lúc thấy đôi mắt to của cô bé thì Trần Thủy Mặc lập tức hiểu thì ra chuyện này vẫn là do Từ Bội âm thầm giúp cho cô. Trái lại lúc này có cảm giác người bạn nhỏ đang mở to đôi mắt ngập nước cười hi hi nhìn cô!

Phong cách Trần Thủy Mặc đi dạy tương đối thoải mái, điều này cũng có quan hệ rất lớn với tính cách con người cô. Cô vốn chính là một người thân thiện, động tác lại rất phóng khoáng nên cùng các bạn nhỏ chơi đùa ca hát nhảy múa đều được nên sẽ rất nhanh nắm bắt được tình cảm các bạn nhỏ. Chỉ cần thử một tiết là đối phương đã đồng ý mời Trần Thủy Mặc tới đây mỗi tuần vào thời gian cố định để dạy các bạn nhỏ học khẩu ngữ.

Không thể không thừa nhận áp lực việc học bây giờ của trẻ con càng lúc càng lớn nên vườn trẻ Đại Ban cũng chỉ muốn nghiêm khắc dạy tiếng Anh.

Die nda nl equ ydo nmm <3 becuacon

Một ngày nọ sau khi tan việc, Trần Thủy Mặc hứng thú không tệ chạy đi ăn cơm hải sản hấp sau đó đi đến trung tâm bán độc quyền mua một chai nước hoa Sunflower. Mặc dù cô có thể khẳng định bình nước hoa kia chính là Cao Bằng bị Chiêm Nhất Nhất yêu cầu đi mua tặng cho cô nhưng cô vẫn cảm thấy với quan hệ của Chiêm Nhất Nhất cùng Cao Bằng bây giờ thì không dùng vẫn tốt hơn.

Vừa nghĩ như thế thì cô chợt nhớ lại đã một thời gian thật dài cô chưa gặp lại Chiêm Nhất Nhất rồi. Vốn định gọi điện thoại hỏi đối phương ở đâu một chút, tự nhiên nhìn thời gian thì Trần Thủy Mặc phát hiện lúc này Chiêm Nhất Nhất đang bận việc trong tiệm nên liền trực tiếp gọi xe đến tiệm bán quần áo của Chiêm Nhất Nhất.

Những cô gái trong tiệm đều à biết Trần Thủy Mặc nên vừa mới thấy cô đi vào liền vội vàng tiến lên cùng chào hỏi cô.

"Chào chị Trần! Chị Trần đã lâu không đến rồi á!"

Trần Thủy Mặc cười cười: "Ừ gần đây công việc khá bận rộn..."

"Tôi tìm bà chủ chúng ta sao?"

"Đúng rồi! Hôm nay cô ấy không có tới sao?" Trần Thủy Mặc buồn bực.

"Còn chưa tới... Nếu không chị chờ một lát đi, gần đây chị chủ cũng tới hơi trễ."

Trần Thủy Mặc bận rộn giúp một lát ở trong tiệm thì cũng sắp chín giờ mà Chiêm Nhất Nhất vẫn không xuất hiện. Sáng sớm ngày mai Trần Thủy Mặc còn phải đi làm nên cũng chuẩn bị đi về.

"Chị Trần, nói không chừng chị chủ lập tức tới ngay, chị có muốn đợi lát nữa hay không..." Lúc đang bận trong tiệm, cô gái nhỏ không biết gọi cho bà chủ của mình bao nhiêu cuộc điện thoại nhưng mỗi một lần gọi qua đều tắt máy.

"Thôi..." Trần Thủy Mặc cười vuốt tóc: "Chị cũng không có chuyện gì gấp tìm cô ấy, chỉ tới xem một chút."

"Vậy chị Trần đi đường cẩn thận một chút nhé!"

Trần Thủy Mặc vẫy tay rồi gọi xe về nhà.

Vừa rạng sáng ngày hôm sau thì Chiêm Nhất Nhất đã gọi điện thoại tới.

"Mặc Nụ, nghe nói tối hôm qua cậu đến tìm mình hả?"

"Ừ..." Giọng của Trần Thủy Mặc còn chưa tỉnh ngủ nên có chút ỉu xiu.

"Có chuyện gì sao?"

"Chiêm Nhì, cậu ở đâu vậy? Sao ồn ào quá vậy?" Trần Thủy Mặc có chút khở sở lật người ôm chặt gối con cáo nhỏ của cô vào trong ngực.

"Mình đang ở sân bay, mới vừa xuống máy bay thì gọi điện thoại cho cậu. Mặc Nụ, mình gọi đường dây quốc tế, có gì thì cậu nói nhanh ngay cho mình!"

Chiêm Nhất Nhất vừa dứt lời thì Trần Thủy Mặc lập tức liền tỉnh giấc, trở mình ngồi dậy: "Cậu ở Mỹ hả?"

"Ừ..."

Chiêm Nhất Nhất thờ ơ đáp một tiếng, dường như Trần Thủy Mặc còn nghe được tiếng bánh xe của rương hành lý kéo trên sàn nhà.

"Cậu đến Mỹ làm gì?"

"Tránh người!" Chiêm Nhất Nhất tức giận vừa gào lên lại cảm thấy tính tình nóng nảy của mình không đúng nên nhẹ giọng nói: "Mình ở chỗ này không được mấy ngày mấy bữa nữa thì bên kia lại có hàng mới nên mình tự đến lấy..."

"Ừ mình biết rồi. Vậy cậu về thì báo mình biết mình đi đón cậu!"

"Rồi nói sau nhé! Bai ~"

Cúp điện thoại, Trần Thủy Mặc lại loáng thoáng cảm thấy có chút không thích hợp. Hàng năm Chiêm Nhất Nhất cũng sẽ đến Mỹ định kỳ để ở một thời gian ngắn, bình thường là lúc nghỉ hè hoặc là lúc lễ Giáng Sinh, năm nay lại chạy đi sớm như vậy chẳng lẽ giống như cô nói, chỉ là vì tránh người?

Trần Thủy Mặc nghĩ không ra nguyên nhân.

Chiêm Nhất Nhất không có ở đây, Trần Thủy Mặc càng cảm thấy thời gian của mình không không dễ trôi qua rồi.

Cô tìm vài cái đĩa điện ảnh định vui vào giữa phòng sách sang trọng của Phó Vũ Hiền xem phim. Cũng không biết tại sao xem một chút thì đột nhiên cô lại nhớ tới tiếng hét chói tai làm người ta rợn cả tóc gáy truyền ra trong phim kinh dị đêm đó. Trong lòng Trần Thủy Mặc hoảng sợ vội vàng mở toàn bộ đèn cũng đóng máy chiếu lại, quán chân đàng hoàng đi ngủ.

Phó Vũ Hiền xin nghỉ một lần không dễ dàng cho nên cho tới bây giờ Trần Thủy Mặc cũng không hỏi lần sau anh trở lại là khi nào. Mỗi đêm hai người trao đổi tin nhắn nhưng cũng chỉ nói với nhau chuyện xảy ra ngày hôm nay cùng nói câu "ngủ ngon".

Thói quen dù sao vẫn là một điều gì đó thật đáng sợ, bây giờ Trần Thủy Mặc đã quen mỗi đêm thấy hai chữ "ngủ ngon" mà Phó Vũ Hiền gọi tới mới có thể yên tâm ngủ.

Hình thức chung đụng như vậy khiến Trần Thủy Mặc cảm thấy rất thoải mái, hai người bọn họ giống như đã biết nhau nhiều năm, không nóng không lạnh nhưng lại đủ sâu sắc để chạm vào nội tâm của nhau.

Trần Thủy Mặc lại nằm mơ, trong mơ lại xuất hiện rất nhiều rất nhiều thức ăn ngon, cô vui vẻ nhưng sau khi tỉnh lại mới phát hiện cũng không phải Phó Vũ Hiền trở về mà chỉ là cô quá đói!

Sờ bụng, đột nhiên Trần Thủy Mặc nhanh trí nghĩ ra cuối cùng cô có thể làm gì giết thời gian rồi!

Trong phòng giáo viên, cô vừa hỏi quả nhiên đã có người biết chỗ nào dạy nấu ăn mà thời gian tương đối linh hoạt.

"Tiểu Trần không biết nấu cơm sao?"

"Ừ không biết." Trần Thủy Mặc trả lời như chuyện đương nhiên, không cảm thấy việc mình không biết làm cơm là có chỗ nào không đúng.

"Vậy sau khi kết hôn cô cũng không nấu cơm ăn ở nhà sao?"

"Không làm... Không đúng, lúc thủ trưởng ở nhà thì anh ấy sẽ làm."

****dien dan le quydon Truyện được đăng tại

Cuộc đối thoại không có cách nào tiếp tục tiến hành tiếp, nói tiếng ‘cảm ơn’ với giáo viên vừa cho Trần Thủy Mặc thông tin lại bị cô làm khiếp sợ rồi cầm lấy số điện thoại, hài lòng gọi điện thoại ghi danh.

Bởi vì thời gian lên lớp có thể dựa vào thời gian rảnh rỗi của học viên tự sắp xếp cho nên dĩ nhiên thu lệ phí cũng cao hơn phần nào so với lớp thường. Trần Thủy Mặc có chút nhứt nhối giao tiền xong cùng đối phương hẹn thời gian lần đầu tiên đi học, sau đó thật vui vẻ đi về nhà.

Đĩ nhiên cô không có ý định nói việc này với Phó Vũ Hiên! Đến lúc đó trước mặt thủ trưởng, trực tiếp lộ bản lĩnh đáng kinh ngạc cho anh nhìn một chút, chỉ suy nghĩ thôi mà Trần Thủy Mặc đã cảm thấy mình rất thoải mái!

Trần Thủy Mặc vừa về tới nhà, còn chưa móc chìa khóa mở cửa liền nghe thấy tiếng chuông điện thoại di động kêu, cô móc ra xem lại là Chiêm Nhất Nhất gọi tới.

"Thế nào Chiêm Nhị?"

"Rốt cuộc nhà mới của cậu ở đâu vậy?"

"Há?" Trần Thủy Mặc có chút không phản ứng kịp.

"Bây giờ mình đang ở nhà cậu trong tiểu khu Tây Môn, trong vòng mười phút cậu mau tới đón mình."

Nói xong thì Chiêm Nhất Nhất liền ngắt điện thoại, căn bản không cho Trần Thủy Mặc có cơ hội hỏi rõ.

Trần Thủy Mặc nghi ngờ chạy đến khu Tây Môn, quả nhiên Chiêm Nhất Nhất ở đó, bên cạnh còn có một rương hành lý không lớn, xem bộ dáng là mới vừa xuống máy bay đã chạy đến tìm cô.

"Đến nhà cậu trước rồi nói." Chiêm Nhất Nhất chặn ngay lời hỏi thăm mà Trần Thủy Mặc muốn mở miệng trước, kéo rương hành lý đi theo bên cạnh Trần Thủy Mặc.

Vừa vào cửa, Chiêm Nhất Nhất tiện tay ném rương hành lý, kinh ngạc huyết sáo: "Không tệ lắm Mặc Nụ~"

Trần Thủy Mặc không để ý cô ấy, vào trong tủ lạnh cầm một chai Sprite đưa tới.

"Bây giờ đã có thể nói chuyện gì xảy ra với cậu chưa?"

Chiêm Nhất Nhất uống một hớp nước lớn rồi lười biếng ngồi trên sa lon, giọng đều đều nói: "Mình đánh cược với Cao Bằng thôi."

"Rảnh rồi nhàm chán..." Trần Thủy Mặc liếc mắt, đối với lần này đã sớm coi như không thấy gì.

"Đúng vậy, nhàm chán cực kỳ luôn!"

Thấy bộ dáng "Tiểu nhân đắc chí" của Chiêm Nhất Nhất thì không cần cô ấy nói Trần Thủy Mặc cũng đã biết kết quả sợ là lần này Cao Bằng lại thua vô cùng thê thảm!

"Haizz cậu nói một chút cuộc sống tân hôn trôi qua như thế nào xem nào?" Chiêm Nhất Nhất nói lấy cánh tay Trần Thủy Mặc nhiều chuyện hỏi.

Về mặt Trần Thủy Mặc xấu hổ ngượng ngùng đáp "ừm" một tiếng.

Chiêm Nhất Nhất vội vàng bật qua bên cạnh Trần Thủy Mặc đổi lại vẻ mặt rất không chịu nổi: "Phụ nữ kết hôn không giống như cậu!"

"Này!" Ngược lại Trần Thủy Mặc còn cho một tin vìn quang: "Mình còn đăng ký chuẩn bị đi học nấu ăn!"

"Không phải chứ Mặc Nụ?" Thiếu chút nữa Sprite đi vào miệng Chiêm Nhị làm cô sặc, cô chịu đựng ho khan tỏ cáo nói: "Lúc đầu là ai nói mình tình nguyện đối chết cũng không học nấu ăn chứ?"

"Trước khác nay khác chứ sao..."

Chiêm Nhất Nhất ngửa mặt lên trời thờ dài, có mấy phần chua cay thờ dài nói: "Quả nhiên con gái hướng ngoại mà!"

Trần Thủy Mặc một quyền đánh tới: "Đừng có nói mấy câu giống hệt ba mẹ mình!"

Chiêm Nhất Nhất quan sát Trần Thủy Mặc, có chút khó xử nói: "Mặc Nụ, xem ra con đường cậu trở thành mẹ hiền dâu thảo khá dài mà gian khổ đấy!"

*hiền thê lương mẫu: mẹ hiền dâu thảo

Bạn đang đọc truyện *Ngưỡng Vọng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Trở thành mẹ hiền dâu thảo

Có lẽ là bị Chiêm Nhất Nhất quạ đen nói trúng, “con đường vợ hiền dâu thảo” của Trần Thủy Mặc đích xác là khá dài mà gian khổ hơn nữa cô còn học nghề không thuận! (*ý bảo chị nhà trước giờ không có khiếu nấu ăn)

Lúc trước khi Trần Thủy Mặc đi học cũng không biết thì ra lớp nấu ăn có giá cả xa xỉ không chỉ có thể căn cứ học viên tự sắp xếp thời gian nhận rồi lên lớp mà còn có thể học cấp tốc!

Lần đầu tiên đi học là một giáo viên mập mập đội mũ đầu bếp cấp cao cười híp mắt hỏi Trần Thủy Mặc muốn học làm món ăn gì, trong lúc nhất thời Trần Thủy Mặc còn chưa kịp phản ứng.

"Còn... Còn có thể ‘chọn thức ăn’ sao ạ?"

Thân là giáo viên đảm nhiệm lớp đầu bếp cấp cao, trên mặt mỉm mỉm thoáng qua vẻ lúng túng: "Ha ha như vậy cũng có thể, cũng có thể..."

Trần Thủy Mặc có chút hơi khó bởi vì cô phát hiện cô cũng không biết Phó Vũ Hiền thích ăn món gì!

"Vậy lần sau tôi trở lại nhé!" Về mặt Trần Thủy Mặc khổ sở: "Tôi còn không biết nên học làm món gì!"

Giáo viên nấu ăn lại bị lời của cô làm nghẹn lời, hai tay béo múp múp xoa xoa hòa nhã nói: "Nấu ăn có rất nhiều thứ hỗ trợ nhau, không bằng hôm nay dạy cô về căn bản nhập môn trước, đầu tiên cô luyện tay một chút lần sau cô lại nói cho tôi biết cụ thể muốn học cái gì, cô cảm thấy như thế nào?"

Như thế nào? Đương nhiên là tốt rồi! Trần Thủy Mặc không ngừng nhanh chóng gật đầu một cái.

Mặc dù Trần Thủy Mặc không biết nấu ăn nhưng không đến nỗi bị quy thành cuộc sống ngu ngốc. Nói thế nào cũng thành công sống đến số tuổi này thì dầu muối tương dấm cô vẫn phân biệt được.

Giáo viên dạy nấu ăn giảng giải đơn giản với cô một chút về độ lửa và dùng lượng gia vị lại bắt đầu dạy bật lửa đồ dầu ăn.

Trần Thủy Mặc vẫn còn hơi sợ lửa cho nên dầu lạnh vừa mới dính vào đáy nồi, "xèo" một cái cô liền chạy ra bên ngoài trốn, ngay cả giáo viên nấu ăn vốn thấy biến không loạn cũng bị cô làm sợ đến khẽ run, thiếu chút nữa đổ dầu ra bên ngoài. Trần Thủy Mặc có chút ngượng ngùng cười gượng "hi hi" hai tiếng rồi cố gắng trốn phía sau thân thể bự chiều ngang của giáo viên, chỉ lộ ra một đôi mắt to lại hiếu kỳ lại có chút sợ sệt tí mĩ quan sát từng bước đầu bếp làm.

Món xào thập cẩm coi như là một món ăn khá phổ biến. Mùi vị của món ăn này thắng ở chỗ mùi vị "tươi mới", nguyên liệu nấu ăn cũng rất dễ mua được như nấm đông cô, nấm mèo, cách làm thông thường cũng không phức tạp, sau hơn mười phút xào là được rồi. Trần Thủy Mặc vừa nhìn vừa nhớ quá trình hoàn chỉnh mà giáo viên làm rồi cũng ghi nhớ được khoảng bảy tám phần.

"À... Nếu không cô tới thử một chút chứ?" Đầu bếp có chút không xác định quan sát Trần Thủy Mặc, khi tầm mắt kịp chạm đến họa tiết con cáo trên tạp dề tươi đẹp của cô thì vẻ mặt cứng lại không được tự nhiên quay đầu lại.

Khóe miệng Trần Thủy Mặc giật giật, vẻ mặt anh dừng hy sinh ngẩng đầu nhắm mắt gật đầu một cái.

Có đầu bếp ở bên cạnh nhắc nhở giúp một tay nên món ăn đầu tiên Trần Thủy Mặc tự mình làm từ lúc chào đời tới nay vẫn tính là rất thành công rồi. Ném ném mùi vị, cô âm thầm cho mình tám mươi điểm. Muốn đi qua ném món đầu bếp trên bàn, Trần Thủy Mặc nhún mày hạ chiếc đĩa liếc mắt nhìn món ăn có màu sắc, mùi thơm trước mặt thì trong lòng lặng lẽ chấm điểm lại đổi thành sáu mươi.

***** CUAXINHDEP

Buổi tối cô làm đầu tiên là hưng phấn cho gửi tin nhắn cho Chiêm Nhất Nhất khoe một chút tài nấu nướng vô địch trời cho của mình, Chiêm Nhất Nhất đánh chết cũng không tin chê cười gửi một vẻ mặt khinh thường qua.

Mà lúc gửi tin nhắn cho Phó Vũ Hiền cô lại do dự rất lâu. Cuối cùng vẫn cắn răng gửi một tin nhắn qua hỏi thủ trưởng thích ăn gì. Trên màn hình mới vừa hiện tin đã gửi thì cô lại nhanh chóng gửi thêm một tin nhắn nói là Chiêm Nhất Nhất muốn mời bọn họ ăn cơm nên nếu anh đi không được thì cô phải ăn món anh thích ăn thì mới không bị thiệt thòi!

Gửi tin nhắn đi rồi cô mới ý thức là làm như vậy thật ra giống như... giấu đầu lòi đuôi!

Lòng bàn tay cầm điện thoại di động hơi xuất mồ hôi, tim đập rất nhanh, Trần Thủy Mặc lại có chút mong đợi tin đến lại có chút sợ Phó Vũ Hiền sẽ nhìn thấu chút tâm tư của mình.

Tin nhắn đối phương trả lời cũng không tính là nhanh, Trần Thủy Mặc cảm thấy thời gian mỗi một phút mỗi một giây chờ đợi đều là đau khổ.

Đợi đến cuối cùng tin nhắn cũng tới, Trần Thủy Mặc mở điện thoại di động rất nhanh để xem tin nhắn, vừa định thở phào thật dài lại phát hiện tên những món ăn có chút quen mắt, coi lại một lần nữa mới xác nhận những món đó đều là món mà cô thích ăn!

Lúc này Trần Thủy Mặc cũng không vui ngược lại trong lòng cô rất khó chịu hoặc là nói cô cảm thấy rất áy náy. Tại sao Phó Vũ Hiền đều nhớ cô thích

ăn gì mà cô lại hoàn toàn không có ấn tượng anh thích ăn gì chứ? Trần Thủy Mặc sâu sắc nhận thức được người làm vợ như cô thật sự là quá không xứng đáng!

Hào hứng mất hết gửi mặt cười nói tiếng ngủ ngon, Trần Thủy Mặc nghiêng người ôm thật chặt gối con cáo cũng đồng thời cả đêm cũng ngủ không an giấc.

Trong phòng làm việc, Phó Vũ Hiên nhìn mặt cười trên màn ảnh đột nhiên cũng có chút nhớ nhung nụ cười thuần khiết không tạp chất của Trần Thủy Mặc. Kéo gần kéo bên phải nhìn chiếc nhẫn của nam giống chiếc đeo trên ngón áp út của Trần Thủy Mặc an tĩnh nằm ở đó, Phó Vũ Hiên chỉ nhìn chứ cũng không có hành động khác.

Dường như về khoản "ăn" thì cô gái nhỏ sẽ trở nên phá lệ nhiệt tình hơn. Phó Vũ Hiên rất thích nhìn dáng vẻ Trần Thủy Mặc ăn vì chỉ cần nhìn cô ăn sẽ khiến người ta sinh ra cảm giác món ăn đó nhất định có mùi vị rất tốt.

Ngon miệng... Die nda nl equ ydo n_ <3 becuacon

Đúng, chính là ngon miệng. Theo ý anh thì Trần Thủy Mặc rất ngon miệng.

Dường như bây giờ khao khát muốn gặp cô càng ngày càng mãnh liệt rồi. Phó Vũ Hiên dùng lực đóng ngăn kéo, khoe miệng cũng khẽ nâng lên.

Thật đúng là nhất niệm tương tư!

*nhất niệm tương tư: một lòng nhớ nhung

Vì chứng minh lời mình nói không ngoa nên Trần Thủy Mặc dùng ngày nghỉ mà cô rất vất vả có được mời Chiêm Nhất Nhất về nhà ăn cơm. Trước kia cũng không cảm thấy có gì đặc biệt nhưng khi chính miệng cô nói ra câu: "Tối nhà của mình ăn bữa cơm", đột nhiên lúc nói câu đó thì cô rất có cảm giác thành tựu.

Chiêm Nhất Nhất tuyệt đối sẽ không bỏ qua từng cơ hội có thể bóc lột Trần Thủy Mặc, thật đúng là bạn thân chính là để sử dụng! Khi cô giờ túi lớn túi nhỏ tìm tới cửa Trần Thủy Mặc cũng biết cô chính là một người bạn thân có mục đích rồi mà.

"Này, Chiêm Nhị, đầu tiên chúng ta có thể phải nói trước! Hôm nay là mình mời cậu ăn cơm là chính còn làm người mẫu chụp hình cho cậu là phụ thôi nhé!" Trần Thủy Mặc tuyên bố nói trước.

Chiêm Nhất Nhất mang tới những kiểu trang phục mới không chút dè dặt bỏ trên đất, một môi đến hơi sức liếc Trần Thủy Mặc một cái cũng không có.

"Cái chung cư rách này của Trần Thủy Mặc cậu ngay cả thang máy cũng dừng hoạt động sao?"

Trần Thủy Mặc hả hê cười to hai tiếng: "Ngày hôm qua có thông báo nói là kiểm tra định kỳ, chỉ có thể trách vận may cậu không tốt rồi..." Nói xong còn không đợi Chiêm Nhất Nhất có phản ứng thì Trần Thủy Mặc vội vàng chạy vào phòng bếp bận rộn chuẩn bị bữa ăn lớn.

Nói là bữa ăn lớn cũng chẳng qua chỉ có vài món ăn gia đình, Chiêm Nhất Nhất nhìn tất cả các đĩa lớn nhỏ trên bàn ăn thì thật sự có chút bị hù dọa bởi tư thế của Trần Thủy Mặc, nhìn màu sắc cô đã cảm thấy mùi vị không kém! Chẳng lẽ thật sự là Trần Thủy Mặc có thiên phú nấu ăn?

Ăn cơm xong, Chiêm Nhất Nhất khinh bỉ nhìn Trần Thủy Mặc ném bao tay cao su qua, vẫn còn chưa chấp nhận phải vào phòng bếp rửa chén. Biết làm sao khi Trần Thủy Mặc thích nấu ăn lại không thích rửa chén. Mà phải nói là tất cả liên quan đến "tắm rửa" thì cô đều không thích, ví dụ như rửa chén, giặt quần áo còn có tắm gội đã từng thích nhưng bây giờ có chút tâm lý oán giận...

Trần Thủy Mặc bung một ly sữa chua táo, cần ống hút thông thả lấy trang phục mà Chiêm Nhất Nhất mang tới bày ra ở trên ghế sa lon để quan sát.

"Ồ còn rất tự giác nữa à!" Chiêm Nhất Nhất rửa chén xong đi ra ngoài thấy ghế sa lon và sàn nhà bị Trần Thủy Mặc làm cho lộn xộn lung tung.

Một ly sữa chua rất nhanh thì uống hết, Trần Thủy Mặc vẫn còn cố ý dùng sức hút rất mạnh làm vang tiếng "rột rột".

Chiêm Nhất Nhất vui vẻ đi tới cầm dép đựng vào chân Trần Thủy Mặc một cái: "Thế nào, có ý kiến gì?"

Trần Thủy Mặc liếc mắt nhìn người bên cạnh một cái, đặt ly sữa chua lên khay trà rồi tiện tay cầm một bộ quần áo đi vào phòng ngủ, ngăn cách giọng thét lên của Chiêm Nhất Nhất: "Thay ở đây đi" ngoài cánh cửa!

Thay xong quần áo, gương mặt Trần Thủy Mặc lạnh lùng đi ra, ánh mắt Chiêm Nhất Nhất sáng lên, rất không đúng đắn huyết sáo một hơi.

"Mau chụp!"

"Chắc chắc... Mực Nụ, đáng người của cậu thật đẹp!" Chiêm Nhất Nhất cũng không sót ruột, chậm chạp nhấc máy chụp hình lên nhắm ngay Trần Thủy Mặc.

Lần này Chiêm Nhất Nhất mang tới đồ mặc ở nhà mùa hè lấy nhẹ nhàng mát mẻ làm chủ đề nên dĩ nhiên là có chút lộ liễu hơi nhiều. Trần Thủy Mặc vẫn cảm thấy mình là một người mẫu nghiệp dư rất có đạo đức nghề nghiệp cho nên cô sẽ dốc toàn lực phối hợp Chiêm Nhất Nhất. Hơn nữa thừa dịp còn trẻ, đáng người đẹp nên muốn bày ra!

Trần Thủy Mặc bày ra tư thế cũng không có quá gọi là “gợi cảm” nhưng phía bên ông kính của Chiêm Nhất Nhất lại cảm thấy Trần Thủy Mặc quyến rũ một cách chân thực. Xem ra Trần Thủy Mặc tu luyện tới cấp độ chính là yêu tinh, trong lúc lơ đãng cũng có khả năng câu hồn đoạt phách người ta!

Chụp mười mấy tấm hình, lúc này Chiêm Nhất Nhất mới hài lòng vỗ máy chụp hình của mình rồi làm ký hiệu "ok" ý bảo Trần Thủy Mặc có thể hoàn công rồi.

"Khổ cực cho Mặc Nụ ~"

Trần Thủy Mặc còn mặc bộ đồ rộng thùng thình mới vừa chụp hình nên mơ hồ lộ ra đường cong mềm mại như ẩn như hiện càng đặc biệt quyến rũ.

Liếc Chiêm Nhất Nhất một cái, Trần Thủy Mặc không cảm kích chút nào vạch trần cô ấy: "Mỗi lần đều chỉ nói mấy câu này!"

Chiêm Nhất Nhất kiểm tra xong máy chụp hình liền tiến tới ngồi xuống bên cạnh Trần Thủy Mặc, Chiêm Nhất Nhất cười đến vẻ mặt gian tà như trộm làm Trần Thủy Mặc lập tức nổi da gà.

"Cậu... Cậu muốn làm gì?" Trần Thủy Mặc làm bộ bắt chéo hai cánh tay che ở trước ngực.

"Ồ, cậu nói xem cậu mà mặc như vậy ở nhà thì thoáng một cái, chắc chắc... Thủ trưởng nhà cậu còn không..." Cô nói còn chưa dứt lời cũng mập mờ mở to hai mắt nhìn Trần Thủy Mặc.

Trần Thủy Mặc tự động tưởng tượng đến hình ảnh đó thì không khỏi thấp giọng xì Chiêm Nhất Nhất một cái: "Không đứng đắn".

"Được rồi, được rồi, cơm cũng ăn rồi, công việc cũng làm xong rồi quà tặng cũng đưa cho cậu, mình phải đi đây..."

"À cậu chờ một chút!" Trần Thủy Mặc gọi cô lại: "Bình nước hoa là cậu bảo Cao Bằng mua sao?"

"Hà... Cái đó!" Chiêm Nhất Nhất dùng sức nghĩ một lát mới nhớ lại là chuyện gì đó nên vẫy tay đeo máy chụp ảnh của mình, thò ơ nói: "Cậu nên dùng chứ đừng khách sáo với anh ta!"

Trần Thủy Mặc miễn cưỡng gật đầu một cái, còn muốn nói phía sau lại bị cô đành nuốt trở vào.

Chuyện cũ là một vết sẹo, mở ra máu lại sẽ chảy không ngừng.

Rốt cuộc cô không đành lòng làm như vậy...!

Bạn đang đọc truyện *Ngưỡng Vọng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Cũng may là không cãi nhau

Dạy xong lớp khâu gối ở nhà trẻ thì Trần Thủy Mặc bị một đám bạn nhỏ quần lú rú náo loạn rất lâu, mãi mới chờ đến lúc cô thoát thân thì phát hiện bạn nhỏ Cố Giác vẫn siết chặt làn váy của cô! Trần Thủy Mặc cam chịu số phận ngồi xổm xuống, rút làn váy của mình từ tay bạn nhỏ Cố Giác, sờ hai bím tóc thả dọc xuống, thân thiết cười cười.

"Hôm nay ai tới đón con?" Trần Thủy Mặc cảm giác mình chỉ đơn thuần tìm chuyện để nói mà cô cũng không thể để mặc cho mình trừng to mắt với một bạn nhỏ được... ời mắt to cứ bảo hãy chờ xem?

Bạn nhỏ Cố Giác cười ngọt ngào dắt tay Trần Thủy Mặc, cô thuận thế đứng lên tùy bạn nhỏ Cố Giác dắt mình đi ra bên ngoài.

Cửa vườn trẻ có người lớn tới đón trẻ nên Trần Thủy Mặc chỉ sợ Cố Giác không cẩn thận va chạm, vướng chân, cực kỳ khó khăn đi theo tiểu nha đầu nhanh chẹn vào giữa dòng người. Cũng may vừa rồi bị bạn nhỏ trì hoãn một lúc nên coi như họ ra ngoài muộn, cũng không gặp quá nhiều trở ngại.

Thật vất vả mới chen ra được phía ngoài cùng, Trần Thủy Mặc vừa định thở nhẹ một hơi lại nhìn thấy một màu xanh đậm của cây tùng, cô đối với màu sắc này lại cực kỳ nhạy cảm nên bỗng dưng ngăn ra. Thừa dịp lúc Trần Thủy Mặc sững sờ, bạn nhỏ Cố Duy bắt đầu vùng khỏi nắm tay kiên cố của cô, Trần Thủy Mặc lại nắm chặt tay theo bản năng nên không cẩn thận làm đau cô bé nhỏ.

"Cô Trần ơi..."

Cố Giác tội nghiệp ngửa đầu nhìn Trần Thủy Mặc, lòng cô mềm đi, vô thức buông lỏng tay, cô bé như nhặt được đại xá nên lập tức nhào tới Phó Vũ Hiên.

Có lẽ bởi vì đối phương là đứa bé nên Phó Vũ Hiên cũng không bận tâm mình đang mặc quân trang, thân thiết ngồi xổm xuống đón lấy Cố Giác chạy tới

trước mặt, bế cô bé lên.

"Chú Vũ, xin chào, lâu rồi chú không đến thăm con đây!" Bạn nhỏ Cổ Giác lập tức bắt đầu nũng nịu.

Phó Vũ Hiền rất hưởng thụ cười cười, một tay bế Cổ Giác, một tay khác mở cửa xe bỏ Cổ Giác vào trong xe. Vừa nâng mắt đã thấy Trần Thủy Mặc chỉ ngây ngốc đứng tại chỗ thì không thể không tự mình đi tới bên cạnh cô làm bộ ho khan một cái cười như không cười nhìn cô.

"Anh..." Trần Thủy Mặc nuốt một ngụm nước bọt: "Sao anh biết chỗ này?"

"Anh theo A Duy gọi điện thoại mà tới."

Trần Thủy Mặc cũng không cảm giác mình biết rõ vấn đề mới vừa rồi nhưng dưới chân lại không còn bị mình khống chế, tựa như chỉ biết đi theo Phó Vũ Hiền cất bước, cuối cùng cứ văng đầu ngồi lên chiếc xe Jeep Bắc Kinh của Phó Vũ Hiền rồi đi.

Cổ Giác ngồi đứng ở hàng ghế sau ghế lái có vẻ cực kỳ thông minh. Phó Vũ Hiền cũng không biết từ đâu lấy ra một hộp chocolate thì Cổ Giác cười híp mắt nhận lấy "phí trà nước" thuộc về mình vui vẻ ra ghế sau mở ra ăn.

Lái xe được một đoạn Trần Thủy Mặc mới nhớ hỏi người bên cạnh: "Chúng ta đi đâu thế?"

Phó Vũ Hiền nhìn xuyên qua kính chiếu hậu thấy Cổ Giác ăn sắp hết một hộp chocolate thì rút khăn giấy đưa tới, lúc này mới trả lời: "Đến chỗ thiếu Từ."

Die nda nle qu ydo n <3 becuacon <3đ dlqđ***

Trần Thủy Mặc thấy sắc mặt Phó Vũ Hiền vẫn như cũ thì an tâm gật gật đầu.

Từ Bội vẫn nhiệt tình trước sau như một so với phản ứng có vẻ có chút im lìm của Cổ Trọng Liêm. Phó Vũ Hiền cũng không để ý dẫn Trần Thủy Mặc đến cung kính khom người: "Chú Cổ" "Thiếu Từ".

Cổ Duy đang vui ở trên ghế sa lon đánh SPS, thấy Phó Vũ Hiền ngồi xuống bên cạnh cũng chỉ là hừ hai tiếng coi như chào hỏi.

Ngược lại Dương Thần Tuyết nhìn không được dùng sức đập Cổ Duy một cước, người bị hại la to "ui da" một tiếng, PSP rất nhanh truyền ra âm thanh "game over" nhắc nhở, Cổ Duy với mặt không phục nhìn vợ mình, Dương Thần Tuyết không nhúc nhích nhìn thẳng vào mắt anh. Không quá lâu thì Cổ Duy liền ảo não thua trận xê dịch thân thể bất đắc dĩ không hề có thành ý nhìn Phó Vũ Hiền chào hỏi: "Chào nha!"

Phó Vũ Hiền "ừm" một tiếng rồi cười cười với Dương Thần Tuyết, Dương Thần Tuyết khẽ gật đầu rồi xoay người đi vào phòng bếp hỗ trợ.

Trần Thủy Mặc nhìn bóng lưng Dương Thần Tuyết thì kéo Phó Vũ Hiền, có chút lo lắng hỏi: "Em cũng nên vào giúp đỡ há?"

Phó Vũ Hiền hỏi ngược lại: "Em biết làm cơm?" Die nda nle qu ydo n <3 becuacon <3đ dlqđ***

Vừa dứt lời Trần Thủy Mặc vội vàng lắc đầu. Nói đùa, đây chính là cô đặc biệt chuẩn bị niềm vui bất ngờ cho Phó Vũ Hiền nên cũng không thể sớm lộ diện trước nhiều người như vậy.

"Được rồi, nói thế nào em dâu cũng là khách! Sao có thể để em động tay!" Cổ Duy vội vàng xen vào nói.

"Anh gọi cô ấy là gì?" Lòng mày ngọn núi của Phó Vũ Hiền nhú một cái giọng nói bỗng dưng trầm xuống.

Cổ Duy bày ra bộ dáng chuyện đương nhiên: "Được rồi, em dâu của tôi cũng không ý kiến cậu cũng đừng nói gì với tôi, tôi không thích nghe lời của cậu!"

Trần Thủy Mặc không biết mình nên có ý kiến hay là không nên có ý kiến, chỉ có thể cười ngây ngô "hi hi" hai tiếng. Phó Vũ Hiền thấy đáng vẻ mơ màng của cô thì chỉ nhàn rãi nhìn Cổ Duy một cái, ngậm miệng không bàn luận vấn đề này.

Cơm rất nhanh đã nấu xong, Trần Thủy Mặc vừa ngồi xuống cũng cảm thấy một lần gặp gỡ cô lại phải ăn hoàn toàn không là bữa cơm.

Nếu nói là lần trước Cổ Trọng Liêm coi như hòa nhã đối với Trần Thủy Mặc thì lần này hoàn toàn không thể nói là có sắc mặt tốt. Trần Thủy Mặc không rõ chân tướng nên chỉ đành phải áp lực trên bàn cơm trở nên cẩn thận, chỉ ăn hai đĩa đồ ăn trước mặt mình. Duy nhất không chịu ảnh hưởng là người bạn nhỏ Cổ Giác, cũng may nhờ có cô và Từ Bội, thỉnh thoảng Dương Thần Tuyết cười đùa mấy câu mới không khiến tình hình hoàn toàn cứng nhắc.

Ăn cơm xong, Trần Thủy Mặc vốn định vào phòng bếp giúp đỡ lại đang lúc vô tình bên ngoài phòng bếp nghe được đối thoại giữa Dương Thần Tuyết và Từ Bội.

"Không sao đâu, cha con, ông ấy chính là còn chút không bỏ được mà thôi..."

"Mẹ, mẹ nói cũng qua nhiều năm như vậy, cha như bây giờ cũng không tốt..."

"Ai nói không tốt! Haizz mặc kệ nói thế nào ông ấy cũng không nên giận chó đánh mèo, đồ lên người Tiểu Vũ!"

Die nda nle qu ydo n <3 becuacon <3đ dlqđ***

"Đúng vậy!Haizz..."

Trần Thủy Mặc lại rón rén trở về chỗ cũ, cũng không tiếp tục nghe tiếp. Không biết là sao cô lại mơ hồ cảm thấy chuyện họ bàn luận là chuyện cô không nên biết.

Lần này Phó Vũ Hiên trở về ở cạnh Trần Thủy Mặc qua chủ nhật, chỉ đáng tiếc đối với người bình thường mà nói thì chủ nhật ngày nghỉ nhưng đối với Trần Thủy Mặc mà nói cũng là trong hai tối bận rộn trong một tuần. Hai người cũng chỉ có thời gian buổi tối có thể hành động tùy theo ý thích, khổ nỗi Trần Thủy Mặc lại chậm chạp không tìm được cơ hội bày ra tài nấu nướng của mình nên vẫn có chút buồn buồn.

Tối thứ sáu, hai người cùng uống chung hơn phân nửa nồi canh xương mà Phó Vũ Hiên hầm một buổi chiều, Phó Vũ Hiên lại cùng với Trần Thủy Mặc vui trên ghế sofa xem xong chương trình "Happt Camp" khiến Trần Thủy Mặc cười một buổi tối.

Nhìn bộ dáng Trần Thủy Mặc gần như muốn lăn lộn ở trên đất, Phó Vũ Hiên thật sự không nhìn thấy rốt cuộc buồn cười chỗ nào. Chẳng lẽ đây là vấn đề sự khác biệt ba tuổi giữa anh và Trần Thủy Mặc là vấn đề mấu chốt?

Phó Vũ Hiên lắc đầu một cái quyết định không nên nghĩ vấn đề khiến người ta cảm thấy buồn bực nữa.

Trần Thủy Mặc mới vừa tắm xong, nước trên tóc lau vẫn còn nhỏ xuống đi ra từ trong phòng tắm thì Phó Vũ Hiên cũng không ở trong phòng ngủ, Trần Thủy Mặc liền đi tìm anh. Một phòng lại một phòng thì lại phát hiện sắc mặt Phó Vũ Hiên ngồi ở trong thư phòng cũng không quá tốt. Động tác lau tóc trên tay cô hơi chậm lại gõ cửa cẩn thận đi vào.

"Sao thế?"

Trần Thủy Mặc đi tới bên cạnh anh, đưa tay ra giúp anh vuốt lên lông mày ngọn núi nhều lên, không ngờ Phó Vũ Hiên theo bản năng chột né sang, tay Trần Thủy Mặc lúng túng dơ trong không trung.

Năm ngón tay từ từ cuộn thành quyền chậm rãi rủ xuống bên người, Trần Thủy Mặc cố ý bỏ qua cảm giác mất mát khó hiểu nhanh chóng xông lên đầu.

Phó Vũ Hiên xoay vòng màn hình laptop vừa lúc hướng về phía Trần Thủy Mặc, đứng phưng hướng ngón tay thủ sẵn trên mặt bàn. Trần Thủy Mặc đưa mắt nhìn thì tầm mắt rơi vào hình trên màn ảnh làm cô chột trợn to hai mắt.

Trên đó chính là hình trước đây không lâu cô mới chụp ở nhà Chiêm Nhất Nhất, sau khi hình ảnh qua xử lý lại xuất hiện Trần Thủy Mặc biểu hiện vô cùng tỉnh táo hoặc bày ra vô cùng sâu sắc. Trần Thủy Mặc vốn không cảm thấy chuyện này có gì nhưng khi cô nhìn thấy đáy mắt Phó Vũ Hiên từ từ tụ lại tức giận thì đột nhiên chột dạ.

"Em..." Trần Thủy Mặc háng giọng "Đây là..."

Nhưng bất kể thế nào cô nói thế nào thì từ đầu đến cuối cô đều cảm thấy mình không cách nào dễ dàng tổ chức được ngôn ngữ để giải thích theo ý cô thì cũng không phải chuyện đáng nhắc tới, là "chuyện nhỏ".

"Người mẫu?" Phó Vũ Hiên lạnh lùng hỏi.

"Ừm!" Trần Thủy Mặc do dự một chút vẫn gật đầu một cái. Suy nghĩ một chút lại lắc đầu giải thích: "Thật ra thì cũng không coi là người mẫu! Em chỉ là giúp Chiêm Nhị một tay..."

Phó Vũ Hiên thở dài tận lực để giọng nói của mình nghe vào bình thản một chút "Thủy Nhi..."

"Dạ? Thủ trưởng!"

Phó Vũ Hiên cân nhắc ngôn ngữ một chút lại phát hiện mình không có biện pháp uyển chuyển vì vậy quyết định vẫn nên trực tiếp tỏ rõ lập trường của mình là tốt nhất: "Nếu như mà anh nói anh hi vọng về sau em không cần giúp chuyện tương tự như vậy em sẽ làm như thế nào?"

Trần Thủy Mặc há miệng nhưng âm thanh cũng không nói ra được. Cô biết hình như vậy bị Phó Vũ Hiên thấy thì ít nhiều cũng sẽ có chút hiểu lầm cô, cho là anh có thể hiểu cho cô dù sao cô làm người mẫu cho Chiêm Nhất Nhất như này thì Thái hậu cũng biết cũng không có nói gì.

Phó Vũ Hiên thấy nửa ngày còn chưa nghe Trần Thủy Mặc trả lời thì giọng điệu chậm lại cũng không còn quá nghiêm khắc: "Thân là một quân tử em cần chú ý nhiều một chút!"

Anh vừa dứt lời bỗng dung Trần Thủy Mặc chảy xuống mặt bàn một giọt nước mắt nặng nề. Thấy vậy, Phó Vũ Hiên hốt hoảng nhanh chóng dùng khăn lông lau tóc lau mặt Trần Thủy Mặc một cái.

Từ nhỏ đến lớn, đây cũng là Trần Thủy Mặc nghe một câu nói nặng nề nhất.

Từ trước đến giờ, cha mẹ dùng phương pháp giáo dục tự nhiên đối với cô, Trần Thủy Mặc cũng rất hiểu chuyện, chưa bao giờ làm cho người khác quan tâm nhiều. Cho dù là xuất hiện vấn đề thì tất cả đều là người một nhà ngồi xuống từ từ thương lượng giải quyết, chưa từng có người nói với cô "chú ý một chút" như thế.

Hơn nữa cô cũng không phải muốn khóc mà cô chỉ không nhịn được, lập tức không khống chế được tâm tình của mình.

Mà Phó Vũ Hiên phát hiện lời vừa mới nói ra khỏi miệng của mình hơi quá, nhìn nước mắt Trần Thủy Mặc ngưng tụ ở trên mặt bàn thành một giọt nước, anh càng có cảm giác mình khổ kiếp.

Khi anh nhìn theo ghi chép của Trần Thủy Mặc thì thấy những hình kia, trong lòng vọt lên một ngọn lửa không tên nên liền cháy sạch tất cả lý trí của anh, một ít cũng không còn. Anh tức giận nhưng càng tức hơn là phương diện Trần Thủy Mặc như thế sẽ bị vô số nhìn người thấy cho dù đối với bọn họ mà nói cũng chỉ là người xa lạ.

Từ trước đến giờ độc chiếm là một tử nguy hiểm nhưng Phó Vũ Hiên lại phát hiện mình đối với Trần Thủy Mặc đã sớm động lòng rồi.

"Em..." Giọng nói của Trần Thủy Mặc vỡ òa: "Em biết rồi, em sẽ chú ý. Thủ trưởng, anh yên tâm, sau này chuyện như vậy cũng sẽ không xảy ra."

Trần Thủy Mặc cúi đầu lại nhìn thấy bản thân đang mặc bộ đồ hôm đó Chiêm Nhất Nhất mang tới. Cô giật giật khóe miệng tự giấu mà cười cười từ từ đi ra ngoài.

Hai chữ "thủ trưởng" làm Phó Vũ Hiên nghe qua khiến anh bận tâm.

Ban đêm, hai người nằm ở trên giường cũng là lưng đối lưng.

Từ từ Trần Thủy Mặc cảm thấy có chất lỏng khô sở trượt vào trong miệng, cô nhắm mắt lại che miệng cố gắng không để cho mình phát ra tiếng động quá lớn, tránh quấy nhiễu đến người bên gối.

Nhưng cô cũng không thể nghĩ được cô không ngủ được chẳng lẽ Phó Vũ Hiên ngủ ngon sao?

Thở dài một tiếng, Phó Vũ Hiên lật người trực tiếp ôm lấy Trần Thủy vào trong ngực thật chặt.

"Được rồi, đừng khóc nữa..." Mấy lời an ủi người khác, dường như Phó Vũ Hiên sẽ không nói: "Không phải là anh vẫn chưa nói gì sao?"

Cảm thấy nước mắt Trần Thủy Mặc rơi vào tay, Phó Vũ Hiên lập tức đau lòng không dứt, vừa định giơ tay lên lau nước mắt cho cô, Trần Thủy Mặc lại cắn một cái ở tay của anh làm anh không thể nhúc nhích.

"Được, em cắn đi!" Chỉ cần Trần Thủy Mặc có thể đừng khóc thì cắn anh cũng coi là gì đâu!

"Ưm ưm ưm ưm!"

"Cái gì?" Trần Thủy Mặc cắn chặt tay của anh làm bầm lằn bầm nói gì đó anh không có nghe rõ. Phó Vũ Hiên lật gương mặt Trần Thủy Mặc để cho cô xoay mặt quay về phía mình.

Buông tay của anh, Trần Thủy Mặc thút tha thút thít lặp đi lặp lại: "Anh khi dễ người ta!" Nói xong lại cắn tay của anh.

Phó Vũ Hiên bị hành động tức giận của cô làm cho dở khóc dở cười, thấy mặc dù hốc mắt còn đỏ nhưng cũng không có khóc nữa thì cũng thoáng thở phào nhẹ nhõm.

"Thủy Nhi, anh nói xin lỗi em, thật xin lỗi!"

"Ưm ưm ưm ưm!"

Phó Vũ Hiên tự động phiên dịch lời Trần Thủy Mặc là "Tha thứ cho anh!"

"Ngủ được chưa?"

Trần Thủy Mặc buông tay Phó Vũ Hiên thấy cổ tay anh đã bị mình cắn thành hai hàng dấu răng lại bắt đầu đau lòng cho anh. Tiến tới hôn cổ tay của anh một cái, Trần Thủy Mặc chớp mắt to ngập nước nghiêm trang mở miệng nói: "Thật xin lỗi thủ trưởng! Em làm thì thật không nghĩ nhiều như vậy, Chiêm Nhị tìm em giúp một tay em liền đồng ý. Chỉ là thủ trưởng, em cam đoan với anh, về sau sẽ không bao giờ xảy ra chuyện như vậy nữa! Thật! Em bảo đảm!" Nói xong cô còn giơ tay phải lên thề.

Phó Vũ Hiên vươn tay cầm tay giờ lên của Trần Thủy Mặc, mười ngón tay nắm chặt. Lại ôm Trần Thủy Mặc vào trong ngực, vỗ nhẹ nhẹ lưng của cô dụ dỗ cô ngủ.

Trần Thủy Mặc được dỗ, toàn thân rã rời, lúc sắp ngủ đã nghĩ may mà bọn họ không phải cãi nhau, đều nói cãi nhau là chuyện tổn thương tình cảm nhất, là chuyện không thoải mái kéo dài sang hôm sau thì càng thêm tổn thương tình cảm hơn. Mà cô còn băn khoăn mình vẫn chưa bộc lộ tài năng cho thủ trưởng! Chính là sáng sớm ngày mai phải gọi điện thoại cho Chiêm Nhất Nhất, bảo cô ấy xóa mấy tấm hình kia, cũng trả lại quần áo cho cô ấy nói không chừng về sau cô ấy còn cần phải đấy...

Bạn đang đọc truyện *Ngưỡng Vọng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Chuyện cũng đều đến một nơi

Editor: Maria Nyoko

Chủ nhật lúc Phó Vũ Hiền rời đi Trần Thủy Mặc vẫn còn ngủ yên.

Bị điện thoại di động đánh thức Trần Thủy Mặc có chút sững sờ nhìn vị trí bên cạnh trên giường trống tuếch không khỏi có chút ảo não tại sao cô lại ngủ sâu như vậy được đây?! Vui đầu trên gối đầu của Phó Vũ Hiền, Trần Thủy Mặc lại có chút oán trách Phó Vũ Hiền phải đi cũng không kêu cô tỉnh nói cho cô biết một tiếng, cô còn chưa xác định anh có tức giận cô hay không!

Lại đang nằm trên giường lại một lát Trần Thủy Mặc buồn bã ỉu xiu rời giường rửa mặt nhìn mắt mình trong gương sưng lên như hột đào, giống như bị uất ức.

Nhưng tất cả tâm tình tiêu cực bỗng dung tiêu tan khi cô nhìn thấy trên bàn ăn dọn xong bát đĩa. Còn nhớ rõ lấy điểm tâm cho cô xem ra thủ trưởng không phải người nhỏ mọn như vậy!

Vừa bóc trứng gà xong, đã ngâm trong nước sốt hấp dẫn Trần Thủy Mặc vừa bấm điện thoại di động gọi tin nAnh nghĩ tới nghĩ lui chỉ dặn dò Phó Vũ Hiền đi đường cẩn thận. Tùy tiện vùng di động trên bàn nên đụng con mèo nhỏ trang sức mang theo chuông nhỏ vang lên đinh đinh đương đương đột nhiên tâm tình Trần Thủy Mặc rất tốt muốn kêu một tiếng cao giọng.

Gần đây kiểm tra học bỏ túc tương đối nghiêm Trần Thủy Mặc vội vàng hấp tấp chạy tới nhưng vẫn tới trễ mấy phút. Công tác nhiều năm ở chỗ này như vậy lần đầu Trần Thủy Mặc bị chửi mắng dù ngoài mặt vâng vâng dạ dạ trong lòng Trần Thủy Mặc đang oán thầm người thủ trưởng của mình một hồi lâu.

Không chỉ có như thế khi lên học bởi vì Trần Thủy Mặc không nghe rõ vấn đề học sinh nháo thành chuyện cười không lớn không nhỏ.

Trần Thủy Mặc lắc lắc cổ sắp cương cứng lúc tan việc thật đúng là hoài nghi mấy ngày nay có phải mình trâu chọc tiểu nhân hay không nếu không tại sao xui xẻo như vậy!

Có lẽ cô nên dành chút thời gian đi chùa dâng hương một chút để xua xui quấy.

Tối hôm qua đã quyết định quyết tâm muốn thoát thác chuyện bên Chiêm Nhất Nhất kia, buổi trưa Trần Thủy Mặc hẹn thời gian gặp mặt cùng Chiêm Nhất Nhất. Khi Trần Thủy Mặc tan việc chạy tới thì Chiêm Nhất Nhất đã mua không ít thứ, Trần Thủy Mặc nhìn lo-go tất cả túi lớn nhỏ này không khỏi cảm thán đây mới là cuộc sống xã hội thượng lưu đây!

"Được rồi, nhìn trúng cái gì chỉ cần mở miệng hôm nay tâm tình tốt nên sẽ cho!" Chiêm Nhất Nhất không nhìn nổi dáng vẻ ghen ghét kẻ giàu của Trần Thủy Mặc.

"Hắc hắc tớ không có ý này nha?"

@@Maria Nyoko ~@@

Chiêm Nhất Nhất liếc Trần Thủy Mặc một cái: "Thấy tốt thì cứ lấy! Đừng được voi đòi tiên nha!"

Trần Thủy Mặc không mua quần áo vì Chiêm Nhất Nhất sẽ cung cấp cho cô mà không hoàn trả mặt khác cô không quá chú trọng ăn mặc. Nhưng nếu có người muốn tài trợ cho cô mà không mua chút gì chẳng phải là không cho đối phương mặt mũi.

Hai người lại mua sắm gần nửa giờ Chiêm Nhất Nhất mới gọi điện thoại tìm người đến giúp đỡ chờ chiến lợi phẩm trở về.

"Tìm một chỗ uống chút gì không? Nóng đến chết rồi!" Chiêm Nhất Nhất vừa chỉ huy người cất đồ xong vừa nói với Trần Thủy Mặc.

"Được!" từ trước đến giờ Trần Thủy Mặc không trang điểm trực tiếp cầm khăn ướt lau mặt cũng không sợ: "Tớ mời khách!"

Chiêm Nhất Nhất gật đầu quyết định không tranh cùng Trần Thủy Mặc.

Nhưng sự thật chứng minh cô sai quá sai, không nên tin tưởng tâm địa Trần Thủy Mặc sẽ tốt chủ động mà mời khách!

Khi Chiêm Nhất Nhất ngồi ở trong KFC mát lạnh nhìn dáng vẻ Trần Thủy Mặc như nhặt được đại tiện nghi bụng hai ly đồ uống lạnh đến gần, lúc cô muốn dùng móng tay mới đánh đá của mình đâm đầu của Trần Thủy Mặc xem một chút rốt cuộc bên trong đựng những thứ gì!

"Ly thứ hai nửa giá nhé!" @@Maria Nyoko ~@@

Mà sau khi Chiêm Nhất Nhất nghe được câu này thì dờ khóc dờ cười cầm lấy cà phê nói với Trần Thủy Mặc: "Đừng nói với tớ là cậu nghèo thành ra

như vậy rồi!"

Trần Thủy Mặc không nói lời nào hút một ngụm lớn cười híp mắt nhìn Chiêm Nhất Nhất.

"Này Mặc, cậu có chuyện gì thì nói chứ đừng cười kinh khủng như vậy!" Chiêm Nhất Nhất vội vàng cầm khăn giấy lên che kín mặt định nhắm mắt làm ngơ.

"Nghe nói..." Trần Thủy Mặc lấy khăn giấy ra ngón tay ngoắc ngoắc ý bảo Chiêm Nhất Nhất tới gần chút nữa còn cố ý nhỏ giọng hỏi: "Nghe nói cậu phải đính hôn cùng Cao Bằng?"

"Xi..." Nghe xong Chiêm Nhất Nhất dựa người về sau rõ ràng chẳng thèm ngó tới: "Chuyện này à? Đây không phải là chuyện mà toàn bộ thành Nam Kinh đều biết sao? Tớ nói cậu phải dùng thủ đoạn như vậy sao?"

Trần Thủy Mặc không phục phồng lên miệng địa giải thích: "Không phải tớ đây lo lắng cho cậu sao?"

"Tớ có cái gì để lo lắng hay sao?" Chiêm Nhất Nhất cầm ống hút lên chen vào trong ly cà phê kem: "Đã sớm định xong chuyện chẳng qua là vấn đề sớm hay muộn." Vừa nói cô vừa rất coi thường bĩu môi.

"Không phải cậu không muốn sao?"

"Mặc nếu cậu sinh ra ở gia đình như tớ thì phải tuân thủ quy tắc của hào môn."

"Cao Bằng này? Không phải anh ta nói không miễn cưỡng cậu sao?"

"Cao Bằng..." Chiêm Nhất Nhất nhỏ giọng nói lại hai chữ này nghĩ đến người đàn ông gần như tham dự từng giai đoạn cuộc đời cô thật sự có chút cảm giác mình nhìn không thấu. "Anh ta cũng có nỗi khổ tâm riêng của anh ta... cho dù phe phái thân thích Cao gia chỉ có chi thứ cũng không ít người nhìn chằm chằm đây cũng là mệnh của anh ta... Ai được rồi được rồi tớ nói những thứ này với cậu làm gì..."

Trần Thủy Mặc điều chỉnh một tư thế ngồi có chút lo lắng nhìn tới Chiêm Nhất Nhất: "vậy còn cậu thích anh ta sao?" @@Maria Nyoko ~@@

Tay Chiêm nhất nhất run lên ống hút từ từ rơi xuống ly.

Có thích hay không thì có sự khác biệt gì đây? Nhớ ngày đó mình dùng cảm để yêu thì quay đầu lại kết quả cũng như thiêu thân lao đầu vào lửa công dã tràng phải chạy trốn. Hiện tại nếu anh ta chịu cúi đầu khuất phục nói theo đuổi cô như vậy cô còn có lý do gì không đồng ý đây?

Rốt cuộc là không bỏ được!

Chiêm Nhất Nhất lại nhặt ống hút lên ngậm trong miệng cũng không trả lời Trần Thủy Mặc vấn đề này.

"Chẳng lẽ hôm nay cậu tìm tớ để nói chuyện này sao?"

Trần Thủy Mặc thấy sắc mặt Chiêm Nhất Nhất nhanh chóng bình thường lại cũng thoáng thờ phào nhẹ nhõm "Đương nhiên không phải, tớ có chính sự muốn nói với cậu!"

Chiêm Nhất Nhất nhìn Trần Thủy Mặc một cái: "Tớ biết rồi tớ đồng ý với cậu!"

"Không phải chứ Chiêm Nhị? Cậu lợi hại như vậy! Biết thuật đọc tâm?" Trần Thủy Mặc không thể tin trọn to hai mắt. @@Maria Nyoko ~@@

Chiêm Nhất Nhất cười cười nghĩ thầm những tấm hình này cũng chỉ có Trần Thủy Mặc là người trong cuộc này tự xem không biết là phong tình vạn chủng như thế nào rồi! Ai không thể không nói thật đúng là có chút làm khó Phó Vũ Hiền rồi!

Rút lui thì rút lui đi! Dù sao cô cũng đã kiếm không ít!

"Cậu đã dùng thủ đoạn với thủ trưởng nhà cậu chưa?" Nếu Trần Thủy Mặc nói xong chính sự Chiêm Nhất Nhất cũng có tâm tình nói giỡn.

Trên mặt Trần Thủy Mặc then thừng nên nhỏ giọng đáp: "Không có..."

"Mặc cậu nghe tớ! Cậu phải chủ động có biết hay không!"

Còn về chuyện chủ động thể nào sẽ để cho Trần Thủy Mặc từ từ lĩnh ngộ đi!

Trần Thủy Mặc vừa về tới nhà bắt đầu cảm thấy thân thể có cái gì không đúng vừa bắt đầu cô còn chưa có quá chú ý nghĩ tới có thể là dạ dày bị lạnh. Nhưng đợi đến sau nửa đêm cô lại vừa nôn vừa tiêu chảy, cơ thể bị mất nước trầm trọng tình huống không có chuyển biến tốt ngược lại càng ngày càng nghiêm trọng.

Cô gọi điện thoại cho Chiêm Nhất Nhất thì đầu kia không người nào nghe, Trần Thủy Mặc cắn răng gọi 120 rồi mang theo thẻ căn cước và card để nằm lên xe cứu thương.

Trên đường cô giao điện thoại cho y tá để các cô giúp một tay tiếp tục gọi điện thoại cho Chiêm Nhất Nhất nói là người thân duy nhất ở Nam Kinh của cô.

Chờ Chiêm Nhất Nhất cùng Cao Bằng vội vàng vàng chạy tới thì Trần Thủy Mặc đã truyền nước biển ngủ thiếp đi.

Cao Bằng giúp Trần Thủy Mặc bổ sung thủ tục nhập viện lại thu xếp xong tất cả thì trời đã sắp sáng.

Cũng may Trần Thủy Mặc chỉ là ngộ độc thức ăn nhẹ tình huống vẫn không quá nghiêm trọng.

Cao Bằng không đi vào trong phòng bệnh, anh đứng ở ngoài cửa chỉ là cách một tấm thủy tinh thân nhiên nhìn mặt Chiêm Nhất Nhất mệt mỏi canh giữ ở bên cạnh Trần Thủy Mặc, anh biết rõ không nên thế nhưng chợt có chút hâm mộ người nằm ở trên giường bệnh. Về mặt Chiêm Nhất Nhất lúc nhận được điện thoại sợ là cả đời anh không quên đi được! Anh lại không biết một Chiêm Nhất Nhất giống như một người không để tâm đối với chuyện gì cũng sẽ có dáng vẻ lòng như lửa đốt như vậy!

Không phải cô nguy trạng quá tốt chính là anh phản ứng quá mức chậm lụt. Quá khứ cũng tốt hiện tại cũng được hình như bọn họ đều bỏ qua lẫn nhau ở đây.

@@Maria Nyoko ~@@

Sáng hôm đó, Cao Bằng đi xuống mua cháo trở lại khi về lại vừa lúc thấy Chiêm Nhất Nhất đang đứng ở trên hành lang cực kỳ tức giận cúp điện thoại.

"Thế nào?"

Chiêm Nhất Nhất thờ phì phò không chút để ý nhìn Cao Bằng một cái hạ thấp giọng nói: "Cấp trên chó má của Mặc cũng quá khi dễ người, tại sao không cho xin nghỉ! Cô ấy đã như vậy..." Vừa bắt đầu còn tức giận cang về sau Chiêm Nhất Nhất lại có chút ghen ngào.

Cao Bằng trầm mặc bắt đầu ở trong đầu tìm tòi Trần Thủy Mặc đi làm ở đơn vị nào.

"Anh mua cái gì?" Chiêm Nhất Nhất lại lên tiếng cắt đứt trí nhớ của anh.

"Cháo..."

"Cám ơn!" Chiêm Nhất Nhất nhận lấy túi "Anh đi làm đi nơi này có tôi được rồi."

"Nhất Nhất..."

Chiêm Nhất Nhất đặt tay lên nắm cửa đột nhiên dừng lại cô lại nói: "Cám ơn!" Dứt lời đẩy cửa ra tiến nhanh vào hoàn toàn ngăn cách Cao Bằng bên ngoài.

@@Maria Nyoko ~@@

Cao Bằng gạt gạt khóe miệng hít sâu một hơi chậm rãi nghe lời đi làm.

Trong phòng bệnh Trần Thủy Mặc đã tỉnh, sắc mặt không tốt tựa vào đầu giường. Buổi sáng cô dậy hai lần cả người bị dày vò tiểu tiện không thôi.

"Mặc, tớ phải thắng thắng một chuyện..." Chiêm Nhất Nhất đặt cháo vào đầu giường hơi khó mở miệng.

Trần Thủy Mặc gật đầu một cái hiện tại ngay cả nói chuyện cô cũng rất cố hết sức.

"Hình như tớ không cần thận mà đắc tội với cấp trên của cậu, anh ta nói muốn... Muốn đuổi việc cậu..." Chiêm Nhất Nhất nói xong lập tức nhắm mắt lại không dám nhìn phản ứng Trần Thủy Mặc: "Thật xin lỗi tớ sai lầm rồi! Tớ nhất định tìm công việc tốt hơn cho cậu!"

Chỉ là Trần Thủy Mặc bình thân nói: "Không có việc gì..."

"Không phải cậu tức giận?" Chiêm Nhất Nhất từ từ mở mắt ra nhìn Trần Thủy Mặc.

Trần Thủy Mặc cười cười chỉ chỉ cháo, Chiêm Nhất Nhất lập tức lấy hộp đồ ăn ra tính dứt cô ăn.

Trần Thủy Mặc lắc đầu một cái ý bảo không cần dứt cô tự mình tới. Chiêm Nhất Nhất cũng không miễn cưỡng đưa cái muống tới, mở miệng hỏi: "Cậu có nói cho thủ trưởng nhà cậu không?"

Trần Thủy Mặc lắc đầu một cái thối thối cháo trong miệng: "Không cần nói cho anh ấy..."

Biết quân tẩu không dễ dàng cùng cảm nhận được là hai chuyện khác nhau.

Trần Thủy Mặc cũng nghĩ tới nếu Phó Vũ Hiền ở bên mình thì tốt nhưng cô cũng chỉ suy nghĩ một chút sẽ không oán giận cang sẽ không cảm thấy anh có lỗi với cô. Ngay từ lúc cô quyết định kết hôn cùng anh thì cô chuẩn bị cần thận gánh chịu tương lai có thể xảy ra tất cả. @@Maria Nyoko ~@@

Lúc trên xe cứu thương Trần Thủy Mặc càng nghĩ nhiều hơn là không nên cho Phó Vũ Hiên biết cô sợ anh sẽ phân tâm càng sợ anh sẽ có cảm giác mình bạc đãi cô.

Nếu như tình cảm vốn không công bằng như vậy cô tình nguyện mình là người bỏ ra nhiều hơn đối phương.

"Câu thật đúng là... Không khiến người ta yên tâm!" Chiêm Nhất Nhất cười cười đưa tay nhẹ nhàng chọc chọc cái trán Trần Thủy Mặc.

Trần Thủy Mặc chậm rãi ăn nửa chén cháo nhỏ hạ xuống đột nhiên nói: "Câu cảm thấy tớ đi theo quân thì thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Ngưỡng Vọng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Thật sự muốn theo quân

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Maria Nyoko

Trần Thủy Mặc chậm rãi ăn nửa chén cháo nhỏ rồi đột nhiên hạ xuống và nói: "Câu nói xem nếu tớ đi theo quân thì thế nào?"

Chiêm Nhất Nhất ngẩn người thấy Trần Thủy Mặc nhìn cô chăm chăm một lúc lâu thì mới không nhanh không chậm nhận chén cháo từ tay Trần Thủy Mặc nhẹ nhàng gác qua tủ đầu giường: "Câu đã suy xét kỹ?"

Trần Thủy Mặc lắc đầu một cái lại được Chiêm Nhất Nhất nâng đỡ từ từ lại nằm xuống kéo chăn qua chỉ che bụng: "Chỉ là đột nhiên có ý nghĩ như vậy."

Chỉ là có ý nghĩ như vậy? Chiêm Nhất Nhất cũng không trực tiếp vạch trần Trần Thủy Mặc.

"Cùng thương lượng với thủ trưởng nhà cậu một chút! Chỉ là theo tớ thấy nhất định anh ta sẽ đồng ý!" Chiêm Nhất Nhất nháy mắt ra hiệu cười Trần Thủy Mặc đến mức mặt mày.

Thế nhưng lúc này Trần Thủy Mặc hoàn toàn không có tâm tình đùa giỡn chỉ là nhàn nhạt cười cười đối với Chiêm Nhất Nhất cũng không biết có phải là do thuốc nên mí mắt nặng trĩu, cả người mệt mỏi hay không. Chiêm Nhất Nhất thấy thế vội vàng muốn cô nhắm mắt lại ngủ một lúc nữa.

"Ừ... Vậy cậu cũng nghỉ ngơi một chút đi! Thật đúng là làm phiền cậu..."

Chiêm Nhất Nhất quen lấy móng tay chọc chọc cái trán Trần Thủy Mặc lập tức Trần Thủy Mặc phản xạ có điều kiện tựa như nhắm mắt lại chỉ nghe Chiêm Nhất Nhất thờ dài nói: "Mặc với tớ mà cậu còn khách khí gì! Đừng suy nghĩ cái gì hết nhanh nghỉ ngơi cho tốt đi!"

Trần Thủy Mặc nghe lời không tiếp tục mở mắt khóe miệng cũng thoáng vẽ ra một đường cong.

Chờ hô hấp Trần Thủy Mặc từ từ trở nên vững vàng Chiêm Nhất Nhất mới tùy tiện lượm đồ trên tủ ở đầu giường đóng cửa đi ra ngoài.

Đều nói người đang bị bệnh... yếu ớt nhất bởi vì không có sức nguy trạng nên dẫn đến việc dễ dàng để lộ cảm xúc chân thật nhất của bản thân. Cho dù cô ấy tâm huyết dâng trào hay đã cân nhắc lâu cũng được từ đầu đến cuối Chiêm Nhất Nhất đều cảm thấy chuyện theo quân này là một lần thỏa hiệp của Trần Thủy Mặc đối với đoạn hôn nhân này. Cho dù không có công việc bây giờ bằng năng lực cùng nhân mạch của Trần Thủy Mặc muốn tìm được một công việc tốt hơn cũng không phải là việc khó.

Nhưng mấu chốt là cô không muốn chứ không phải cô không thể.

Suy nghĩ một chút lúc Chiêm Nhất Nhất đi tới cửa thang máy lại lộn trở về cô vẫn quyết định nói chuyện Trần Thủy Mặc nằm viện cho Phó Vũ Hiên.

Cầm điện thoại di động giao lại cho y tá trực để bọn họ giúp một tay gọi điện thoại cho Phó Vũ Hiên chỉ nói bệnh tình Trần Thủy Mặc không nói cái khác.

Dù gì hãy để cho người trong cuộc tự mình tới mặt đối mặt rồi quyết định sẽ tốt hơn.

Làm xong tất cả Chiêm Nhất Nhất có chút cảm thấy mệt mỏi cô ngáp dài ném túi trong tay vào thùng rác bên cạnh thang máy vuốt vuốt cái cổ cứng ngắt rồi hạnh phúc vì hoàn thành sứ mạng thuộc về mình!

Trần Thủy Mặc không ngủ được an ổn mơ hồ hư hư thật thật. Có chuyện khi cô còn bé cũng có sau khi lớn lên. Có lẽ là do thuốc càng về sau cô ý thức được mình gặp ác mộng nhưng vẫn chưa tỉnh lại. Đợi cô vất vả tỉnh lại mới phát hiện ra đầu mình đã sớm đầy mồ hôi.

Híp mắt quan sát xung quanh với tường xa lạ lúc này cô mới nhớ tới mình thì ra vẫn còn ở trong bệnh viện.

Hơi nâng nâng tay cánh tay cũng không biết lúc nào thì lại truyền một bình nước cô chỉ cảm thấy cả cánh tay cũng đau ê ẩm. Mạch máu Trần Thủy Mặc rất nhỏ hơi y tá chưa đủ kinh nghiệm một chút nhất sẽ đâm kim không đúng chỗ. Miễn cưỡng nắm tay một cái Trần Thủy Mặc không nhịn được rên một tiếng.

"Tĩnh..."

Trần Thủy Mặc nghiêng đầu sang chỗ khác kinh ngạc nhìn người ngồi ở mép giường mình há miệng lại nửa ngày cũng không khạc ra một âm hoàn chỉnh.

"Con thật là đứa bé không làm cho người ta tỉnh tâm..."

"Mẹ ~" Trần Thủy Mặc có chút nhức đầu nhìn mặt âm trầm của Thái hậu thậm chí cảm thấy được dạ dày mình vốn đã tốt lắm lại bắt đầu "Thảm thi" xoắn lại khó chịu.

Trần Vu Tuệ cũng đau lòng con gái mình thấy khuôn mặt cô trắng hơi thở mong manh cho dù hết sức tức cũng tự động làm hao hơn phân nửa sợ là cũng không đến ba phần rồi.

"Đừng gọi mẹ nếu không phải Tiểu Phó gọi điện thoại cho chúng ta, mẹ với cha con còn không biết con nhập viện rồi..."

Trong lòng Trần Thủy Mặc "Lộp bộp" giật mình do dự thử dò xét hỏi: "Mẹ mới vừa nói là người nào gọi điện thoại cho mẹ à?"

"Tiểu Phó!" Mẹ Trần vắt một cái khăn lông cho Trần Thủy Mặc lau mồ hôi: "Nó nói mình không về kịp lại không yên lòng con liền kêu ta với cha con tới trước xem một chút."

"Cha cũng tới?"

"Sao có thể! Con nghĩ ch con hết làm ca tới chắc! Một mình mẹ tới..."

Trần Thủy Mặc gạt đầu một cái có chút làm nũng lấy lòng đưa tay ôm Vu Tuệ: "Mẹ ~"

Vu Tuệ yêu thương vỗ vỗ đầu Trần Thủy Mặc dần dần đỏ vành mắt.

Thật ra thì bình tĩnh suy nghĩ một chút kể từ khi Trần Thủy Mặc mười tám tuổi bọn họ

*làm cha mẹ lại vô tình thiếu quan tâm đến con gái mình.
Cũng không phải bọn họ không lo lắng chẳng qua Trần
Thủy Mặc có thói quen hỏi cái gì đều nói tốt chút không
bao giờ nói chuyện không tốt để cho bọn họ quan tâm.
Lần này cũng như vậy nếu không phải là Phó Vũ Diên
có chuyện không có cách nào chạy tới chỉ sợ là bọn họ
cũng không biết con gái bị ốm phải vào bệnh viện!*

*Mà lúc này Trần Thủy Mặc cũng nghĩ chuyện khác.
Cô lại không ngu ngốc sao sẽ không nhận ra là Chiêm
Nhất Nhất làm chuyện mờ ám sau lưng như vậy đây? !
Vốn cô còn nghĩ đến công lao vất vả bận việc một đêm vì
mình nên sẽ bỏ qua chuyện gọi điện thoại mật báo cho
Phó Vũ Diên như vậy. Thật không nghĩ đến lúc này cô
ấy lại đưa tới Thái hậu cho nên đó cô mới không dễ dàng
bỏ qua Chiêm Nhất Nhất như vậy rồi sao!*

Buổi trưa Trần Thùy Mặc lại ăn cháo trắng mặc dù vẫn không ăn bao nhiêu nhưng hơi sức khôi phục một chút trên mặt cũng từ từ có huyết sắc. Còn có thể thỉnh thoảng qua loa vài câu cùng Vu Tuệ dĩ nhiên là cô sẽ không quên muốn lôi Chiêm Nhất Nhất xuống nước nên vừa mới qua ba giờ thì Trần Thùy Mặc gọi điện thoại cho Chiêm Nhất Nhất thông báo cô muốn uống canh cá buổi tối.

Vu Tuệ cũng biết rõ Chiêm Nhất Nhất ban đầu Trần Thùy Mặc học xong nhất định đến Nam Kinh tìm công việc lúc ấy Chiêm Nhất Nhất lại nói không ít lời hay với Trần Thùy Mặc. Mặc dù bởi cảnh mình nhà không thể nào so sánh được cùng đối phương nhưng Vu Tuệ nhìn được Chiêm Nhất Nhất là một đứa bé ngoan nếu không là cũng không thể để mặc cho Trần Thùy Mặc cùng một chỗ với Chiêm Nhất Nhất nhiều năm như vậy.

Mới vừa nghiền ép hết Chiêm Nhất Nhất Trần Thùy Mặc vui vẻ cúp điện thoại lại phát hiện mặt Thái hậu mình đang không đồng ý nhìn mình nhất thời toàn thân cô cứng đờ vội vàng rút một cái trong chăn.

"Con đừng có luôn luôn ăn hiếp Nhất Nhất. . ."

Trần Thùy Mặc cảm giác mình uất ức không dứt thật vất vả bùi bùi xìu uất ức trong ngày thường như vậy liền bị Thái hậu giáo dục một phen thật sự là tiếc rồi !

"Mẹ à, thật ra thì con chỉ vất vả sai xìu một lần thôi sao. .
."

"Nói thế nào đây? Không ngờ con bệnh như thế vẫn còn

được đề ý tới đúng không?"

"Không có không có! Sao có thể. . ." Trần Thùy Mặc lại không ngừng cười làm lành sao cô cảm thấy mình chỉ bóc lột Chiêm Nhất Nhất một bữa canh cá thật không đáng!

Chiêm Nhất Nhất đưa bữa ăn tối đến đây vừa lúc Phó Vũ Diên vội vội vàng vàng chạy tới ở dưới sảnh đứng phải Chiêm Nhất Nhất vốn không muốn cho đối phương sắc mặt tốt nhưng nghĩ lại trên lầu còn có một mẹ vợ có lực sát thương lớn hơn đang chờ anh đấy nên vẻ mặt cũng từ từ hòa hoãn lại.

"Cám ơn em. . ." Phó Vũ Diên còn mặc quân trang mỗi tiếng nói cử động cũng có vẻ cực kỳ trang trọng.

Chiêm Nhất Nhất thở ồ nhún vai một cái: "La Mặc tự gọi 120 thật ra thì tôi cũng không giúp được gì. . ."

Nghe vậy sắc mặt của Phó Vũ Diên vừa trầm xuống cũng may đứng trong vùng tối nên Chiêm Nhất Nhất cũng không nhìn ra được.

"Anh cảm thấy anh đối với Mặc như thế nào?"

"Em có ý tứ gì?" Phó Vũ Diên không nặng không nhẹ nhún nhún mày thẳng thắn mà nói thật sự là anh không có cảm tình gì đối với bạn của Trần Thùy Mặc. Cũng không phải lần đầu tiên gặp mặt lúc thì hạ mã uy mình chẳng qua là cảm thấy ở một phương diện khác cô gái này quá mức cường thế sẽ cho người ta cảm thấy không thoải mái.

"Hôm nay cô ấy nói với tôi cô ấy đang suy nghĩ đi theo quân. . ."

Phó Vũ Hiền hơi chậm lại bước chân khó có được lúc lộ ra thất thố ở trước mặt người ngoài như vậy về mặt kinh ngạc: "Cô. . . Cô ấy đã nói như vậy?"

Vừa lúc thang máy đến Chiêm Nhất Nhất đã vượt lên trước một bước bước vào Phó Vũ Hiền ngẩn người cũng bước lớn bước đi vào. Chiêm Nhất Nhất đổi một tay cầm canh cá trong tay cũng không xem nét mặt Phó Vũ Hiền: "Cho dù Mặc làm chuyện gì đều rất nghiêm túc anh không cần cảm thấy cô như cái gì cũng không để ở trong lòng thật ra thì so với anh tưởng tượng cô ấy muốn cùng anh với hôn nhân này. Có thể tôi nói như vậy anh sẽ cảm thấy tôi có chút xen vào việc của người khác chẳng qua tôi vẫn muốn nói cho anh biết nếu như có thể mà nói cũng nên hơi quan tâm đến Mặc nhiều hơn một chút."

Vừa nghĩ tới Trần Thiuy Mặc vì học nấu cơm mà chồng chất vết thương còn có ý che giấu đôi tay không có gì thì Chiêm Nhất Nhất không nhìn được lại rì rì nói: "Anh nên đối với cô ấy tốt chút. . ."

"Chiêm Nhị đã tới không thì tớ cũng chết đói. . ." Trần Thiuy Mặc thấy cửa bị Chiêm Nhất Nhất đẩy ra không khỏi mở miệng oán trách nhưng khi cô nhìn thấy người đi theo phía sau Chiêm Nhất Nhất thì hoàn toàn im lặng rồi.

"Bác à con tới đây!" Chiêm Nhất Nhất cười cười với mẹ Trần mang thức ăn tới cũng bày ra.

Trần Thùy Mặc nhìn Phó Vũ Diên nhỏ giọng nói:
"Sao anh lại tới đây. . ."

Dầu tiên Phó Vũ Diên gạt đầu đối với Mẹ Trần rồi không nhanh không chậm đi tới bên cạnh Trần Thùy Mặc nhỏ giọng hỏi: "Cảm giác tốt một chút rồi sao?"

"Em không sao rồi ! Thật không sao!"

Phó Vũ Diên thấy Trần Thùy Mặc còn có thể lúi cúi cánh tay của anh nghĩa là ngôn từ bày tỏ mình không có việc gì cũng thoáng yên tâm một chút cười nhạt đối với cô.

"Này! Không phải chết đói sao nhìn trai đẹp mà có thể no bụng à!" Chiêm Nhất Nhất không tính là dịu dàng cầm chén đưa tới.

Trần Thùy Mặc le lưỡi với cô một cái nhận lấy chén cầm muống lên từ từ ăn canh.

"Không bằng anh làm. . ." Thừa dịp Chiêm Nhất Nhất cùng Thái hậu không chú ý Trần Thùy Mặc vội vàng tiến tới bên tai Phó Vũ Diên lặng lẽ nói với anh.

Phó Vũ Diên sĩa sang lại gói đầu sau lưng Trần Thùy Mặc im lặng cười.

Ăn cơm xong Trần Thùy Mặc kéo tay Vu Tuệ liền kiên định nói: "Mẹ vừa lúc mẹ cũng ở chỗ này con muốn nói là ta muốn cùng thủ trưởng đi bộ đội, con muốn đi theo quân!"

Cho dù nghe Chiêm Nhất Nhất nói qua nhưng được nghe Trần Thùy Mặc nhắc tới trong lòng Phó Vũ Diên lại có tư vị khác rồi.

Từ trước đến giờ anh hâm mộ cá tính Trần Thùy Mặc có cái gì thì nói cái đó mà khi cô kiên định liên quan cùng anh Phó Vũ Diên cảm giác toàn thân mình thật giống như bị ánh mặt trời ấm áp chiếu qua cực kỳ sáng khoái.

Mẹ Trần ý vị sâu xa nhìn Phó Vũ Diên rút cái tay từ trong tay Trần Thùy Mặc ra sờ sờ đầu Trần Thùy Mặc dịu dàng cười nói: "Chuyện của các con các con quyết định là tốt rồi. . ."

"Thì trước. . ." Thấy Thái hậu không có ý kiến Trần Thùy Mặc lại quay đầu tới nghiệp tìm Phó Vũ Diên.

"Anh trở về sẽ đi báo cáo." Phó Vũ Diên còn có thể nói gì ban đầu anh sợ Trần Thùy Mặc uất ức mới không chủ động nói trọng điểm cô đi theo quân hiện tại Trần Thùy Mặc cũng nói anh còn có thể cự tuyệt hay sao?

Chuyện thuận lợi không ngờ Trần Thùy Mặc vui vẻ cười không ngừng: "Vậy cứ quyết định như thế! Em muốn đi theo quân rồi...!"

Thấy dáng vẻ Trần Thùy Mặc say mê cuồng nhiệt tay Phó Vũ Diên xuất ả bên người từ từ nắm thành quyền. Có lẽ anh nên suy tính một chút theo như lời Chiêm Nhất Nhất nói anh nên đối với Trần Thùy Mặc càng tốt chút!

Chương 25: Bắt đầu cuộc sống mới khác biệt

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Maria Nyoko

Ăn cơm xong lại ngồi một lát, mẹ Trần nói phải về Trần Thủy Mặc không yên lòng bà đi một mình buổi tối nhưng Mẹ Trần cũng rất kiên quyết. Chiêm Nhất Nhất bảo đảm cô lái xe an toàn đưa Mẹ Trần đến nhà, Trần Thủy Mặc cũng đành phải miễn cưỡng đồng ý.

Trong lúc nhất thời, trong phòng bệnh chỉ còn lại hai người cô và Phó Vũ Hiên, Trần Thủy Mặc nhìn Phó Vũ Hiên mặc thường phục anh tuấn đột nhiên trên mặt nóng lên, nhịp tim tăng nhanh.

Cũng may cô y tá vừa lúc đẩy cửa đi vào đổi cho Trần Thủy Mặc bình nước cuối cùng cho hôm nay, có người thứ ba tại chỗ Trần Thủy Mặc thu hồi tầm mắt trên người Phó Vũ Hiên miễn cưỡng để cho trái tim mình vững vàng chút.

Hơi khá hơn một chút, cô vẫn đưa tay trái nhìn hơi kinh khủng ra ngoài.

Cô y tá vừa nhìn chính là tay mới không có kinh nghiệm gì, kim thứ nhất không tốt Trần Thủy Mặc còn có thể chẳng hề để ý nói đùa nói cô không cần khăn trướng nhưng ba bốn lần đâm kim cũng không thành công Phó Vũ Hiên thật sự là không nhìn nổi.

"Đủ rồi đi tìm y tá trưởng đến!"

Từ trước đến giờ tính tình của anh không chế rất tốt cho dù là giọng nói hơi nặng nề một chút cũng sẽ không khiến người ta cảm thấy nổi giận. Nhưng bây giờ đáng về Phó Vũ Hiên như lâm đại địch thì Trần Thủy Mặc nhìn cũng có chút sợ hãi nói chỉ là y tá người ta rồi. Ngoài miệng nói xin lỗi cô y tá vội vàng vàng chạy ra ngoài.

"Thủ trưởng..." Trần Thủy Mặc thấy vẻ mặt Phó Vũ Hiên từ từ hòa hoãn xuống mới đưa một cái tay qua kéo anh nói: "Anh đừng hù dọa tiểu cô nương người ta."

Tầm mắt Phó Vũ Hiên rơi vào trên mu bàn tay Trần Thủy Mặc lòng bàn tay bao trùm lên nhẹ nhàng vuốt ve băng dính đau lòng không dứt. Da Trần Thủy Mặc rất trắng mạch máu cũng rất dễ tìm nhưng chỉ là quá mức mảnh khảnh không thể tìm. Chỉ một ngày mà trên mu bàn tay nhiều vết tím bầm nhìn qua hết sức chói mắt.

"Có đau hay không?"

Trần Thủy Mặc cười một tiếng thoát tay ra ngoài vuốt lên lông mày Phó Vũ Hiên: "Không đau! Người ta lớn rồi chẳng lẽ còn sợ kim chích sao!"

Nghe vậy Phó Vũ Hiên cũng nhàn nhạt cong cong khóe miệng.

Sau khi y tá trưởng đến rất thuận lợi tìm kim xong vẫn không quên liên tục nói xin lỗi cùng Trần Thủy Mặc. Trần Thủy Mặc liên tiếp nói không có việc gì Phó Vũ Hiên cũng không vui vẫn chưa cho đối phương sắc mặt tốt.

Chờ trong phòng bệnh cũng chỉ còn lại hai người bọn họ thì Trần Thủy Mặc mới nhẹ nhàng thở phào một cái.

"Thế nào?" Phó Vũ Hiên sợ cô lại không thoải mái vội vàng hỏi.

Trần Thủy Mặc khom người lại Phó Vũ Hiên vội vàng đứng dậy giúp đỡ thẳng gối đầu.

"Ai thật ra thì vẫn có đau một chút..."

Cô nói xong cực kỳ uất ức lập tức Phó Vũ Hiên cũng có chút không phân rõ rốt cuộc câu nào là cô nói thật câu nào là giả. Sờ sờ cánh tay Trần Thủy Mặc lạnh lẽo. Phó Vũ Hiên vội vàng quần ống tiêm trong suốt phía trên kim tiêm ở trong lòng bàn tay mặc dù làm như vậy cũng không thể bảo đảm thuốc ấm áp đi vào trong mạch máu bao nhiêu nhưng dù sao cũng hơn không hề làm gì.

Hai người lại không mặn không nhạt tán gẫu Trần Thủy Mặc nói lại một ngày trước mình ăn cái gì rồi đầu đuôi gốc ngọn làm sao Phó Vũ Hiên nghe được không khỏi nhủ chắc chắn hơn. Trần Thủy Mặc quan sát cẩn thận nét mặt của anh chỉ sợ sau này anh cảm không để cho cô ăn nữa những thứ đồ lành lạnh kia cho nên thả tư thái cực thấp mặc kệ Phó Vũ Hiên nói gì cô đều thuận theo nói tốt.

Nhưng Trần Thủy Mặc còn chưa an phận mấy phút thì bắt đầu bắt đầu nghiên cứu ánh sao sáng trên bả vai Phó Vũ Hiên rồi.

Nếu cô chỉ xem một chút là tốt Phó Vũ Hiền phát hiện hình như Trần Thủy Mặc muốn lấy nó xuống.

"Đừng làm rộn!" Dùng một cái tay khác cầm tay Trần Thủy Mặc không an phận Phó Vũ Hiền có chút không thể làm gì.

"Ai thủ trưởng..." Trần Thủy Mặc ăn vạ nếu Phó Vũ Hiền nhất định nắm tay của cô thì sao cô có thể tiếp tục kế hoạch lấy sao của mình!" Thủ trưởng nói một chút chuyện bộ đội với em đi! Dù sao em đã sắp đi qua rồi. Lần trước đi cũng không xem kỹ một chút..."

Phó Vũ Hiền nhìn chằm chằm chiếc nhẫn vô danh trên ngón tay Trần Thủy Mặc một lúc lâu lại chậm chạp không lên tiếng. Trần Thủy Mặc theo tầm mắt của anh nhìn sang giờ tay trái mang theo kim tiêm lên cười hì hì nói: "Rất thích hợp chứ?!"

Phó Vũ Hiền sợ hết hồn vội vàng để tay cô xuống anh cũng không muốn kim bị trật rồi Trần Thủy Mặc chịu tội thêm một lần.

"Chớ lộn xộn!"

Trần Thủy Mặc phồng miêng lên

rõ ràng không phục: "Anh còn chưa nói có khó coi không!"

"Đẹp mắt! Rất thích hợp!"

Trần Thủy Mặc hơi lòng cũng không khây khẩy mấy ngôi sao tốt cuộc chiến an phận nằm rồi.

Cho dù im lặng cũng sẽ không khiến người ta cảm thấy lúng túng, loại không khí này khiến Trần Thủy Mặc cảm thấy rất thoải mái. Cô hưởng thụ nheo mắt lại rõ ràng không hề buồn ngủ nhưng bởi vì biết Phó Vũ Hiền ở bên cạnh mình cả người cũng trở nên cực kỳ buồn lòng một chút liền trở nên lười biếng.

"Em muốn đi theo quân?"

Trần Thủy Mặc không mở mắt ra chỉ là chậm chạp kiên định gật đầu một cái.

"Tại sao?" Phó Vũ Hiền quan tâm lời nói Chiêm Nhất Nhất mặc dù anh chẳng hề cảm giác mình không tốt đối với Trần Thủy Mặc nhưng sẽ để ý đối tốt với cô hơn.

"Nào có tại sao?" Trần Thủy Mặc đột nhiên mở mắt ra

đang sức ngay tại cái chuyện đương nhiên nói ngược lại:
"Chẳng lẽ vợ chồng không nên ở cùng nhau sao?"

Phó Vũ Hiền cười cười đưa tay che mắt Trần Thùy
Mặc: "Em ngủ đi. . ."

Trần Thùy Mặc cầm ngược tay của anh: "Chừng nào
anh đi?"

"Chờ em ngủ. . ."

Nghe vậy Trần Thùy Mặc lại bắt đầu ăn vạ: "Vậy em
không ngủ!"

Phó Vũ Hiền không tiếp lời rồi câu được câu không nói
chuyện về đoàn bọn họ với Trần Thùy Mặc.

Nếu như nói Phó Vũ Hiền vẫn không biết hôn nhân đối
với anh mà nói thì có ý vị như thế nào như vậy vào giờ
khắc này anh đột nhiên ý thức được mình có một phần
trách nhiệm nhiều hơn. Không phải nhiều hơn một nhịp
thở hay người bên cạnh hay nhiều hơn một thân phận
mà là nhiều hơn một phần trách nhiệm đối với cô, đối với
đoạn hôn nhân này của bọn họ.

Mà hiển nhiên so với anh Trần Thùy Mặc đã sớm hiểu
được điểm này hơn anh cho nên mới có thể suy tính cho
anh, vì hôn nhân bọn họ.

Vợ chồng dĩ nhiên nên sinh sống cùng nhau.

Đột nhiên anh mong đợi sẽ nghênh đón cuộc sống mới rồi.

Trần Thùy Mặc vốn chỉ hơi naô đơc thức ăn nếu không

phải bởi vì Chiêm Nhất Nhất mặt báo đều kinh động thì trường cùng Thái hậu cô cũng không đến nổi ở trong bệnh viện ước chừng ba ngày mới được phép xuất viện.

Trung tâm bổ túc bên kia Chiêm Nhất Nhất xung phong nhận việc muốn giúp cô đi làm thì tục nghị việc gì đó họa là do cô nên cô muốn đi khắc phục hậu quả Trần Thùy Mặc tự nhiên cũng vui vẻ thanh nhàn! Sau lại nghe nói Chiêm Nhất Nhất cùng đi với Cao Bằng về phần cuối cùng Cao Bằng làm thế nào với trung tâm bổ túc kia cũng không ở bên trong phạm vi Trần Thùy Mặc cân nhắc.

Ngược lại Từ Bội biết cô từ chức còn cô ý gọi điện thoại tới đây hỏi thăm Trần Thùy Mặc có mâu thuẫn cùng thì trường không nên cô chỉ nói cho Từ Bội mình muốn đi theo quân dĩ nhiên là phải từ chức. Từ Bội thở dài mà nói Trần Thùy Mặc cực khổ.

Cúp điện thoại Trần Thùy Mặc nghĩ thật lâu vẫn suy nghĩ không thông cô chỉ là muốn ở chung một chỗ cùng thì trường tại sao một hai người đều giống như cô lại bao nhiêu uất ức bao nhiêu hy sinh.

Bên kia Phó Vũ Diên phải cũng rất nhanh lúc trở về anh đánh báo cáo cũng không phải là chuyện quá phiền phức rất nhanh sẽ có kết quả.

Lần này dọn nhà Trần Thùy Mặc cảm giác mình lại có cảm giác không giống lần trước. Nếu như nói lần trước chỉ là tràn đầy mê mang lần này cô rất rõ ràng mình muốn cái gì. Loại nhận thức này khiến cô ngay cả thu thập hành lý cũng có vẻ cực kỳ háng hái!

Bên này phòng ốc cũng không phải là không được cho nên Trần Thùy Mặc tính toán không mang nhiều đồ. Đến nơi đồng chí Du Viễn ôm nhiệt huyết tràn đầy chuẩn bị tới gánh đồ bị một vali hành lý bên chân Trần Thùy Mặc, một túi du lịch cùng một túi lap top lập tức dập tắt tất cả nhiệt tình.

"Chị dâu?" Du Viễn nhìn hành lý bên chân Trần Thùy Mặc ngẩn người.

"Cậu đến rồi thì đi thôi!" Người Trần Thùy Mặc quen thuộc nhất trong đoàn Phó Vũ Diên là Du Viễn nên lúc Phó Vũ Diên nói tìm người đi đón cô thì trước tiên cô báo tên Du Viễn.

Du Viễn vội vàng mang hành lý Trần Thùy Mặc lên xe nội tâm còn chưa từ bỏ ý định nhìn một chút sau lưng Trần Thùy Mặc: "Chị dâu chỉ có ngân ấy đồ à?"

Trần Thùy Mặc không giải thích được cũng đi theo Du Viễn nhìn về phía sau nghe được cậu ta nói càng thêm dờ khóc dờ cười: "Tôi hỏi cậu chỗ đoàn trưởng các cậu thiếu đồ dùng hằng ngày sao?"

Du Viễn suy nghĩ một chút lắc đầu một cái.

"Thiếu đồ điện sao?"

Du Viễn lại lắc đầu.

"Vậy không phải đi rồi! Vậy tôi mang một ít y phục còn phải mang cái gì?" về mặt Trần Thùy Mặc đương nhiên

nói xong vừa cười hì hì bồi thêm một câu: "Đĩ nhiên quan trọng nhất là dẫn người đi!"

Hiển nhiên Du Viễn rất là đồng ý đối với câu nói cuối cùng cộng thêm kia của Trần Thùy Mặc không ngừng gật đầu.

Trần Thùy Mặc lên xe chỉ chỉ túi du lịch: "Ồ bên trong là bánh kẹo cuối tới trễ đến trong đoàn cậu nhớ phát giúp tôi."

"Dạ!" Chị dâu vẫn nhớ thương của bọn họ đó! Trong lòng Du Viễn cảm động! Vốn còn muốn kính lễ nhưng suy tính đến đang lái xe cũng chỉ có thể thôi. Chỉ là âm thanh trả lời rỗng cực kỳ vang dội.

"Được tôi cũng không phải là thủ trưởng các cậu đừng khách khí như vậy!" Trần Thùy Mặc lột một viên kẹo Đại Bạch Thỏ (tên một nhãn hiệu) nhét vào trong miệng.

Đối với người nhà Trần Thùy Mặc đã không tính là xa lạ, Du Viễn giúp cô vác hành lý lên lầu chào một cái liền cầm một bao bánh kẹo cuối Trần Thùy Mặc mang tới đi về.

Lần trước đến cảm giác mình cách nơi này rất xa xôi không ngờ vẫn chưa tới hai tháng cô lại trở về nơi này.

Ti mi xit lý tài liệu trong phòng lần này Trần Thùy Mặc coi nơi này là "Nhà" để đối đãi tự nhiên ánh mắt cùng lần trước có điều khác nhau. Cô càng nhìn càng cảm thấy nơi này cần cải thiện không ít dĩ nhiên quan trọng

nhất là nơi này còn chưa có ân ký thuộc về cô.

Những thứ này đều không phải là vấn đề Trần Thiuy Mặc đối với mình trở thành một quân tẩu hợp cách hết sức có lòng tin!

Đời hành lý đến trong phòng ngủ trên người Trần Thiuy Mặc khó chịu phải đi tắm rửa sạch sẽ đổi bộ đồ tương đối nhẹ nhàng.

Đến giờ cơm Phó Vũ Diên phái một Tiểu Chiến sĩ tới đây đưa cơm cho cô mặc dù là có phòng ăn nhưng Trần Thiuy Mặc nhìn ra được là ưu tiên cô. Trần Thiuy Mặc còn muốn tán dóc cùng Tiểu Chiến sĩ nhưng đối phương đưa cơm hộp cho cô thì liền chào một cái chạy đi. Trần Thiuy Mặc kéo kéo y phục của mình lại sờ mặt của mình một cái từ trên xuống dưới xác nhận một lần mình không hề không ổn cái gì mới không giải thích được đóng cửa lại.

Trước kia ở nhà một mình đều chưa từng cảm thấy thời gian sẽ gian nan như thế Trần Thiuy Mặc muốn lên mạng một chút lại phát giác trong nhà còn chưa có kéo dây. Cô chán đến chết chơi game trong chốc lát lại cảm thấy không có ý nghĩa liền tìm một bộ phim để xem. Nhìn một chút cũng nhớ tới máy chiếu trong thư phòng ở Nam Kinh mà cô còn chưa nghiêm túc dùng qua một lần! Nghĩ đến chỗ này không khỏi thốn thốn.

Cũng không biết trải qua bao lâu khi cô nghe được tiếng khóa cửa phát ra "Lạch cạch" một tiếng vang lên thanh thúy lúc này Trần Thiuy Mặc xao động một ngày nhưng mà trong nội tâm lại là an định khác thường. Cô để máy vi tính xuống chạy thật nhanh đến cửa nghênh đón người

ww.

Cô tin về sau chuyện này sẽ là một chuyện cô quen thuộc nhất! Nhất định!

Xem thêm tại: <http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?p=3436783#p3436783>

Bạn đang đọc truyện *Ngưỡng Vọng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.